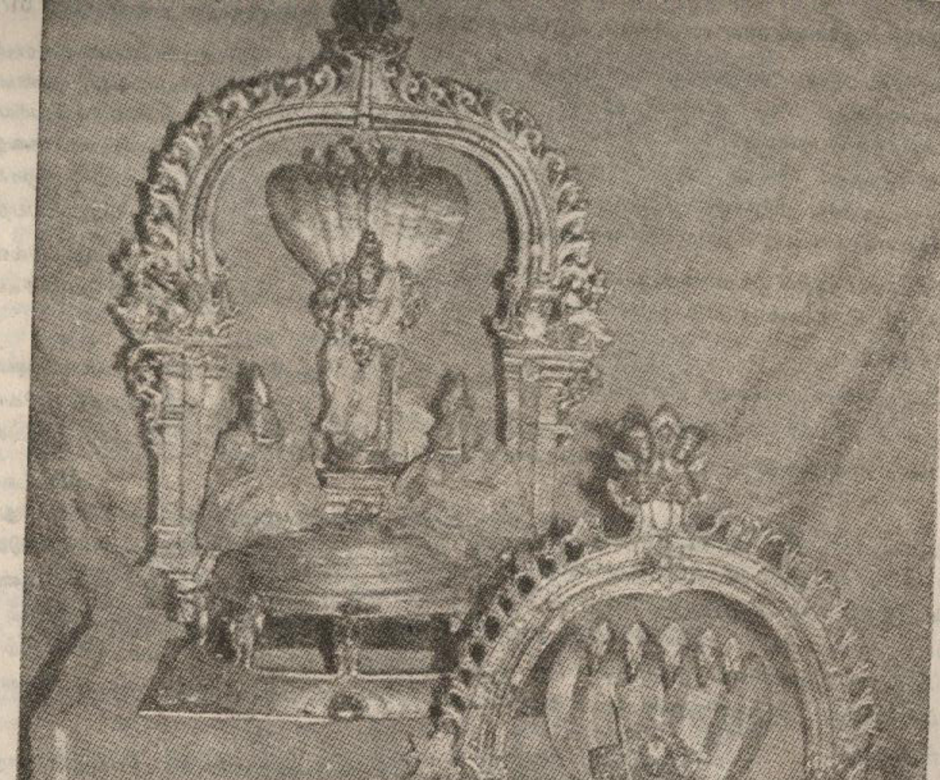

மணவாள மாமுனிகள்
(அவர் ஆராதித்த அழகிய மணவாளனும் அவரது திருவடிநிலையான பொன்னடியாம் செங்கமலமும்) (திருவரங்கம்)

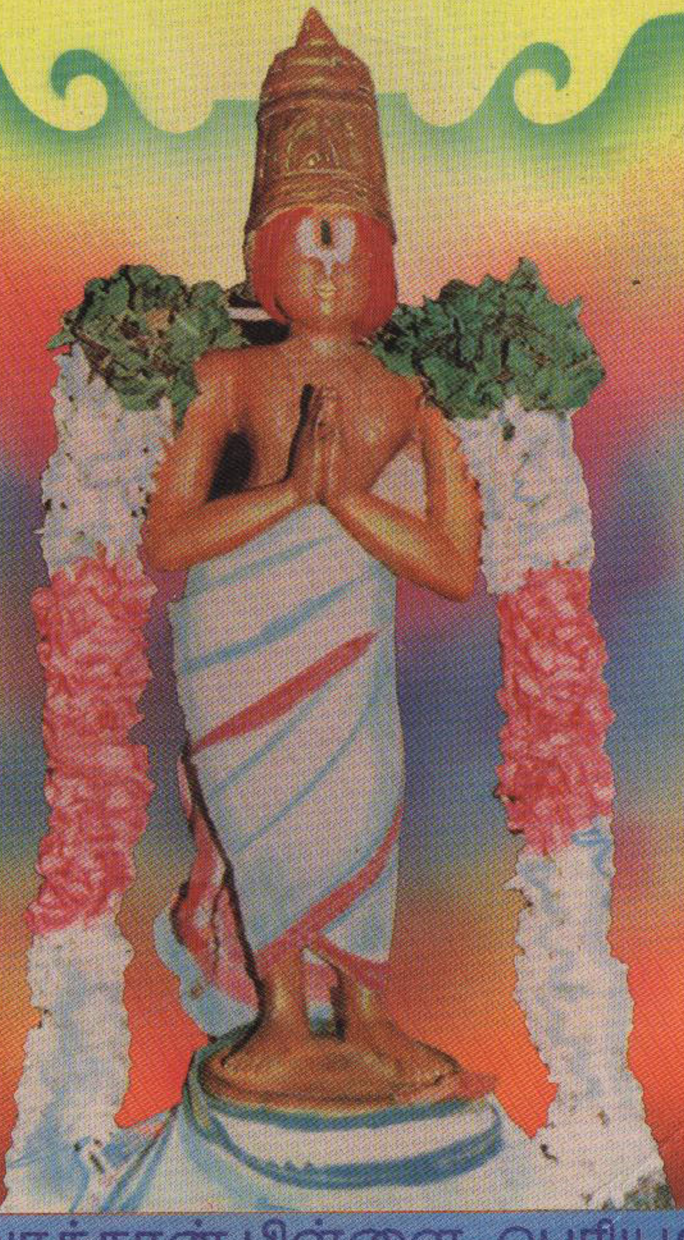
ஸ்ரீரஸ்து

மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரத்தில்

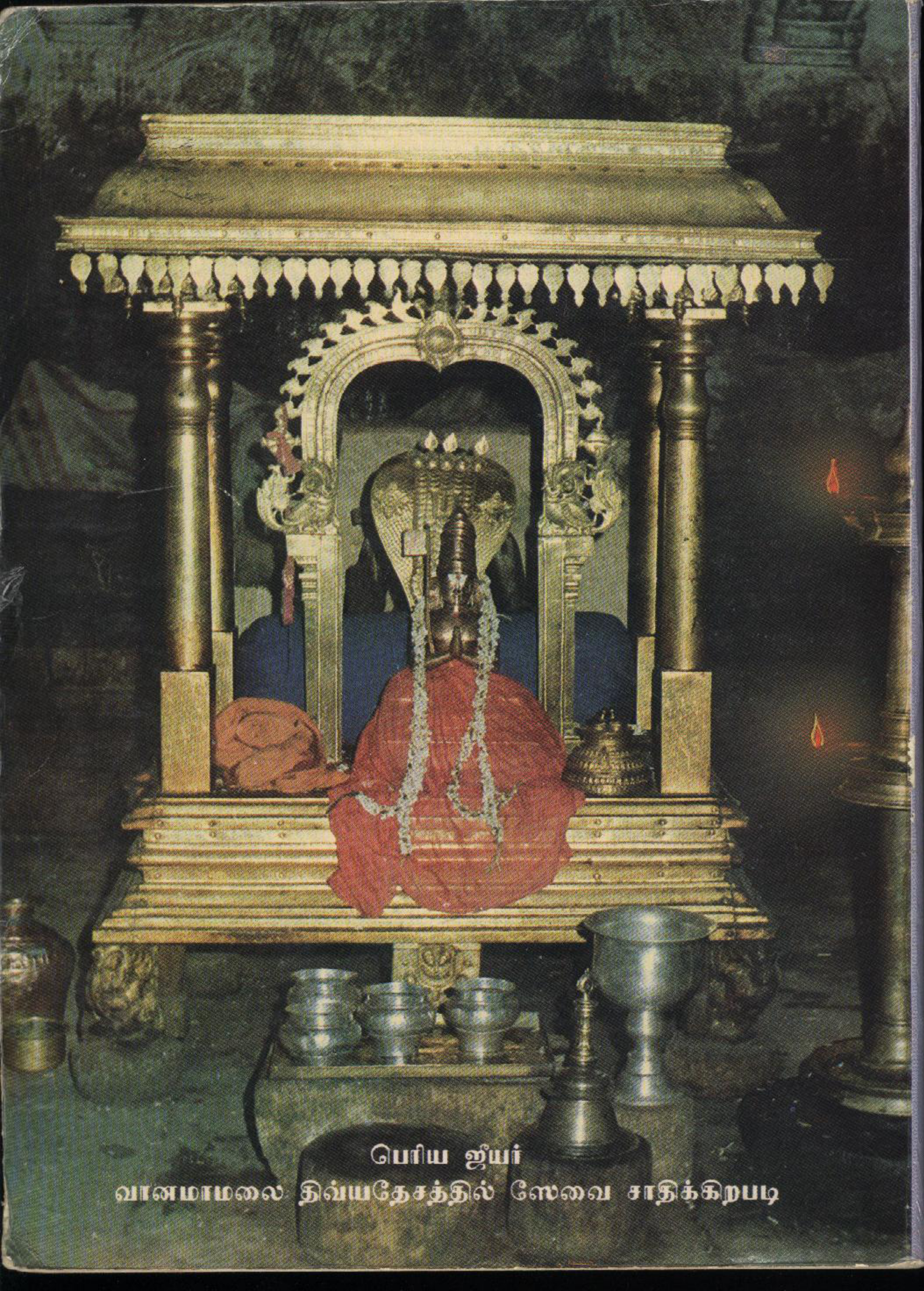
முதல் பிரபந்தமாகிய பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி

பெரியவாச்சான் பிள்ளை-பெரியஜீயர்

அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

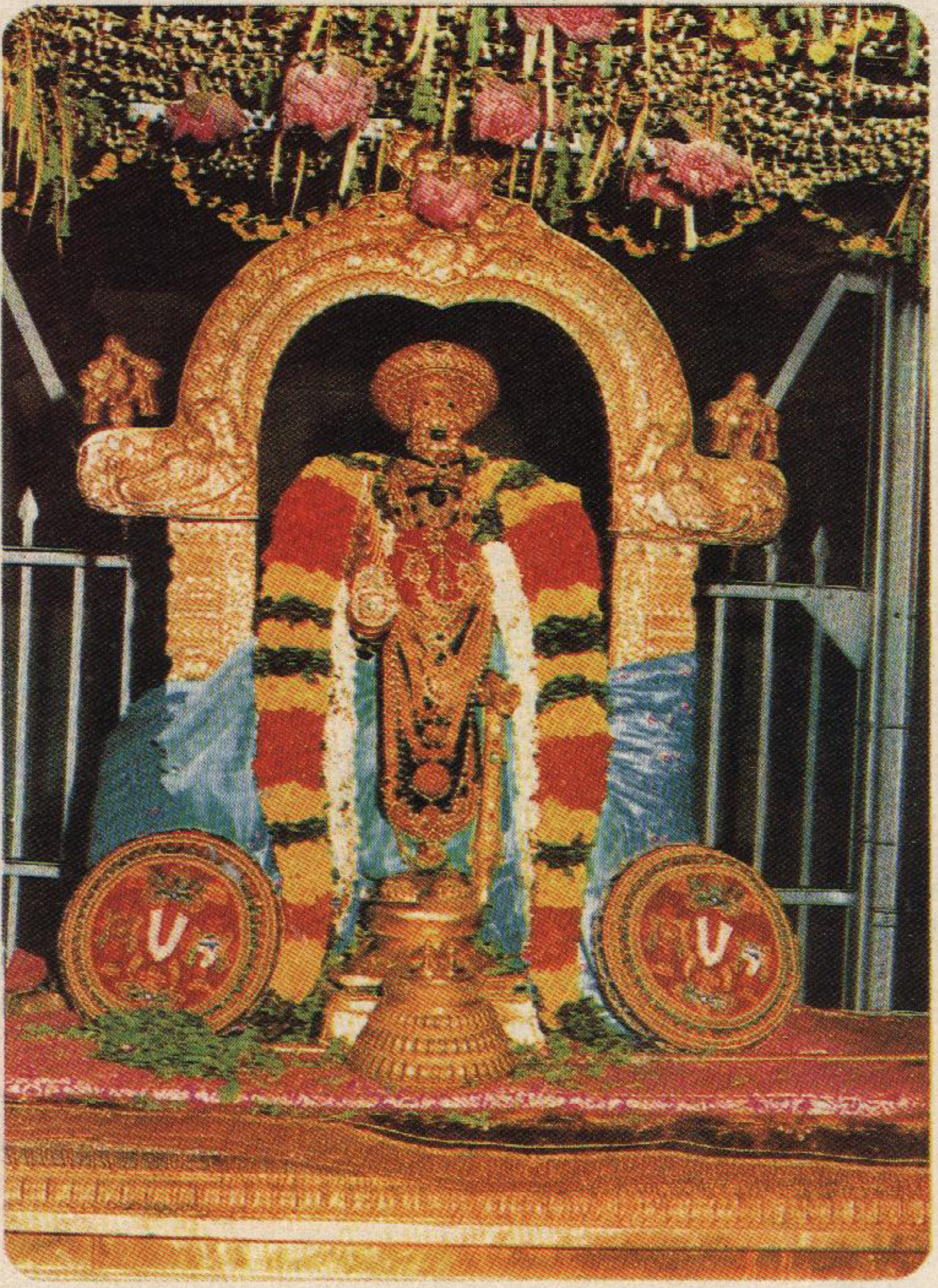

பெரிய ஜீயர்
வானமாமலை திவ்யதேசத்தில் ஸேவை சாதிக்கிறபடி

மணவாள மாமுனிகள்

(அவர் ஆராதித்த அழகிய மணவாளனும் அவரது திருவடிநிலையான பொன்னடியாம் செங்கமலமும்) (திருவரங்கம்)

நம்பெருமாள் பாண்டியன் கொண்டை

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பொதுத்தனியன்கள்

மணவாளமாமுனிகள் தனியன்

(அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது)

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீசைலேச த₃யாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணார்ணவம் ।
யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

குருபரம்பரையின் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

लक्ष्मीनाथसमारम्भां नाथयामुनमध्यमाम् ।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத₂ஸமாரம்ப₄ாம் நாத₂யாமுநமத்₄யமாம் ।
அஸ்மதா₃சார்யபர்யந்தாம் வந்தே₃ கு₃ருபரம்பராம் ॥

எம்பெருமானார் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्मव्यामोहतस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்யுத பத₃ாம்பு₃ஜயுக்₃மருக்ம-
வ்யாமோஹதஸ்ததி₃தராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்₃கு₃ரோர் ப₄க₃வதோऽஸ்ய த₃யைகஸிந்தோ₄:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்₃யே ॥

நம்மாழ்வார் தனியன்

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது)

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூ₄தி:
ஸர்வம் யதே₃வ நியமேந மத₃ந்வயாநாம் ।

ஆத்3யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபி4ராமம்
ஸ்ரீமத் தத3ங்க்4ரியுக3ளம் ப்ரணமாமி மூர்த்4நா ||

ஆழ்வார்கள் உடையவர் தனியன்

(ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது)

भूतं ‡ सरस-महदाह्वय-भट्टनाथ-श्रीभक्तिसार-कुलशेखर-योगिवाहान् ।
भक्ताङ्घ्रिरेणु-परकाल-यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्कुशमुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

பூ4தம் ‡ ஸரஸ்ய மஹதா3ஹ்வய ப4ட்டநாத2-
ஸ்ரீப4க்திஸார குலஶேக2ர யோகி3வாஹாந் |
ப4க்தாங்க்4ரிரேணு பரகால யதீந்த்3ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோऽஸ்மி நித்யம் ||

ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள்

முதலாயிரம்

திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார்திருமொழிகளின் தனியன்கள்

1. நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது

गुरुमुखमनधीत्य प्राह वेदानशेषान् नरपतिपरिक्लृप्तं शुल्कमादातुकामः ।
श्वशुरममरवन्द्यं रङ्गनाथस्य साक्षात् द्विजकुलतिलकं तं विष्णुचित्तं नमामि ॥

கு3ருமுக2மநதீ4த்ய ப்ராஹ வேதா3நஶேஷாந்
நரபதிபரிக்லுப்தம் ஶுல்கமாதா3துகாம: |
ஶ்வஶுரமமரவந்த்3யம் ரங்க3நாத2ஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்3விஜகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி ||

2, 3. பாண்டியபட்டர் அருளிச்செய்தவை
இருவிகற்ப நேரிசைவெண்பா

மின்னார்தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்று* ஒருகால்
சொன்னார்கழற்கமலம்சூடினோம்*—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம், * / கீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே! வந்து.

பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான்வந்தானென்று *
ஈண்டியசங்கம்§எடுத்தூத *—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்துகிழியறுத்தான் *
பாதங்கள்யாமுடையபற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

---

‡(பா)ஸரஶ்ச /(பா)'கீழ்மையினிச்சேரும்' §(பா)'மடுத்தூத' "எடுத்தோத" "அடுத்தூத"

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு

காப்பு
குறள்வெண்செந்துறை

1 ❋† பல்லாண்டுபல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு *
‡ பலகோடிநூறுயிரம்
மல்லாண்டதிண்தோள்மணிவண்ணா! * உன்
/ செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு. 1.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

2 ❋அடியோமோடும்நின்னோடும் பிரிவின்றிஆயிரம்பல்லாண்டு *
வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு *
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு *
படைபோர்புக்குமுழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே. 2.

3 வாழாட்பட்டுநின்றீருள்ளீரேல் வந்துமண்ணும்மணமும்கொண்மின் *
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள்குழுவினில்புகுதலொட்டோம் *
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள் இராக்கதர்வாழ்இலங்கை *
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. 3.

4 ஏடுநிலத்தில்இடுவதன்முன்னம்வந்து எங்கள்குழாம்புகுந்து *
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்துஒல்லைக்கூடுமினோ *
நாடும்நகரமும்நன்கறிய நமோநாராயணாயவென்று *
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்ளீர்! வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. 4.

5 அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி அசுரரிராக்கதரை *
§ இண்டைக்குலத்தைஎடுத்துக்களைந்த இருடீகேசன்தனக்கு *
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்! வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம்சொல்லி *
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே. 5.

6 எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால்தொடங்கி *
வந்துவழிவழிஆட்செய்கின்றோம் * திருவோணத்திருவிழவில்
அந்தியம்போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை *
பந்தனைதீரப்பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே. 6.

---

† முதலிரண்டு பாசுரங்களும் தனித்தனி வெவ்வேறாயினும் பொருட்சேர்த்தியால் இவற்றை ஒரு பாசுரம்போலே ஸேவிப்பது ஸம்ப்ரதாயம்.

❋ * இந்நூல் முழுவதிலும்—இருமுறை ஸேவிக்கவேண்டிய பாசுரங்கள் ❋ இக்குறியாலும், நிறுத்தவேண்டிய இடங்கள் * இக்குறியாலும் குறிக்கப்படும்.

‡ (பா) 'பலகோடிநூறாயிரமும்' / (பா) 'சேவடி'
§ (பா) 'இண்டக்குலத்தை' (பா) = பாடபேதம்.

7 தீயிற்பொலிகின்றசெஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் *
கோயிற்பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்று குடிகுடியாட்செய்கின்றோம் *
மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும்பொழிகுருதி
பாய * சுழற்றியஆழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. 7.

8 † நெய்யிடைநல்லதோர்சோறும் நியதமும்அத்தாணிச்சேவகமும் *
கையடைக்காயும்கழுத்துக்குப்பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும் *
மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமும்தந்து என்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல *
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே. 8.

9 உடுத்துக்களைந்த ‡ நின்பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு *
தொடுத்ததுழாய்மலர்சூடிக்களைந்தன சூடும்இத்தொண்டர்களோம் *
விடுத்ததிசைக்கருமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் *
படுத்தபைந்நாகணைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. 9.

10 எந்நாள்எம்பெருமான் உன்தனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
அந்நாளே * அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுஉய்ந்ததுகாண் *
செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரையுள்சிலைகுனித்து * ஐந்தலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே ! உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே. 10.

11 ✻ அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் * அபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே ! நானும்உனக்குப்பழவடியேன் *
நல்வகையால்நமோநாராயணவென்று நாமம்பலபரவி *
பல்வகையாலும்பவித்திரனே ! உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே. 11.

12 ✻ பல்லாண்டென்றுபவித்திரனைப்பரமேட்டியை * சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண்டான்தன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்விரும்பியசொல் *
நல்லாண்டென்றுநவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று *
பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே. 12.

அடிவரவு :— பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள்
அல்வழக்கு பல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதிகூறுதும், அநந்தரம் கூறுமின், அண்டம்என்மின், எந்தைபாடுதும், தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

---

† 'நெய்யெடை' என்பர் 'நெய்யடை' என்றும் பாடம். ‡ 'நன்' என்றும் கூறுவர்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன், தமக்கு ஸந்நிஹிதனானவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ர்த்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், 'காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!' என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல ப்ரசுரமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் "அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியைபழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், "இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீநர்ஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், "ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ர்ஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்களெல்லாரும் 'க்ர்ஷ்ணாவதாரம்' என்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள். அதுக்கடி—அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்விலே பட்டுத் தெறிப்பதே!" என்னும் இழவும், பரிவர்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலும். ராமாவதாரத்திலே தமப்பனார் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பானொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே,

தமப்பனொரு ஸாதுவர்த்தன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும்
அவன் அகத்தருகே; ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரமயமாயிருக்
கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின்வாயிலே விழும்படியாயாய்த்து அவன்
படி யிருப்பது. இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார்களே இவர்கள். அவர்களெல்லாரை
யும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—
"விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடி
யும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே
குடிகொண்டிருக்க, "போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநு
பவமாகிற போகத்திலொன்றும் நழுவாதபடி "கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்" என்று
அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றூட்டாக அநுபவித்
தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிலும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய்
இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ர
வ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்
றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகே
தந: । நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்" என்று க்ஷீராப்திநாதன்,
இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோ
ற்றும்படி. "உரகமெல்லணையானைப் பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்
தைப் பற்றவும், "அல்வழக்கொன்றுமில்லாவணிக்கோட்டியர்கோன்" என்றும் தமக்கு
மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துத
மாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)கந்தமாக வரு
ளிச்செய்த விதில் விரோதமில்லை. இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில்
ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை
யன்றிக்கே, (ஙூ)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, யசோதா
திகள் சொல்லும் பாசுரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாள
நாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள றாயிற்றே. க.

பதவுரை.

வண்ண மாடங்கள்—அழகிய மாடங்களாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
கேசவன்— ப்ரசஸ்த கேசயுக்தனாய்

(க) ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: । நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யா
கதோ மதுராம்புரீம் ॥" (உ) கந்த. (ங) பாவநாப்ரகர்ஷ. (ச) கோபஜந்ம.

நம்பி— கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை
கண்ணன்— க்ர்ஷ்ணன்
இன் இல்— (ஸ்ரீநந்தகோபருடைய)இனிய மாளிகையிலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)
எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்
எதிர் எதிர் தூவிட—ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ
கண் நல் முற்றம்— விசாலமாய் தர்சநீயமான முற்றமானது
கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்) துகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து
அளறு ஆயிற்று—சேறாய்விட்டது.
(ஏ - அசை.)

வயா.—முதற்பாட்டு. **வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்.** "வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நாநாவிதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகை யுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். **கண்ணன் கேசவன் நம்பி.** ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ண குணனான க்ர்ஷ்ணன். **பிறந்தினில்.** இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம் போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாளநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் க்ர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். **எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட.** எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. **கண்ணன் முற்றம்.** க்ர்ஷ்ண னவதரித்தபோதே க்ர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; **கண் நல் முற்றம்.** இடமுடைத்தாய் தர்சநீயமான முற்ற மென்னுதல். **கலந்தளறாயிற்றே.** இவை இரண்டும் துகையுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து சேறாய்விட்டது. ... ... * க.

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றா னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்
றாடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. உ.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி
ஓடுவார்— ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவாரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷிப்பாரும்
நாடுவார்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்
நம் பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉளன்?என்பாரும்
பாடுவார்களும்— பாடுவார்களும்
பல் பறை— பல வாத்யங்களும்
கொட்ட— முழங்க
நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று
ஆடுவார்களும்— ந்ர்த்தம் பண்ணுவாருமாக
ஆயிற்று— ஆயிற்று.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. **ஓடுவார்.** பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவார். **விழுவார்.** ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். **உகந்து ஆலிப்பார்.**

ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். நாடுவோர், 'பிள்ளை யெங்கே பிள்ளை யெங்கே?' யென்று தேடுவார். நம்பிரானெங்குற்றனென்பார். கண்டிருக்கச்செய்தே யும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனை முதன்மை தோற்ற 'நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?' என்பார். பாடுவார்களும், ப்ரீதிக்குப்போக்கு விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவோர்களும், பலவாத்யங்களும் கொட்ட அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன் றினபடியே கொட்ட, நிரந்வயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றுய்ப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணொப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
வோணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ௩.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களையுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான க்ருஷ்ணன்
பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காண ஆசைப்பட்டு
புகுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்
ஆண் ஒப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையாரில்
இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்தவர் இல்லைகாண்!
(இவன்,)
திரு ஓணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக ஆனார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) "உவஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தாகை நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார். பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப் படுவார். ஆணொப்பாரித்யாதி. ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்த்வ ஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

(உ) "உபஸம்ஹர."

மிருந்தபடியால் திருவோணத்தானை ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, "ஆணைப்பான் இவன் நேரில்லை" என்று பாடமானபோது, ஆணைப்பென்றது- ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... ... * ௩.

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றாடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ௪.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்
உறியை— (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை
முற்றத்து உருட்டிநின்று— முற்றத்திலே உருட்டிநின்று
ஆடுவார்— ஆடுவாரும்
நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய் முதலியவற்றை
நன்றாக— நிச்சேஷமாக
தூவுவார்— தானம்பண்ணுவாருமாய்
செறி மென்— நெருங்கி மெத்தென்ற
கூந்தல்— மயிர்முடியானது
அவிழ— அவிழ்ந்து குலையும்படியாக
திளைத்து— ந்ர்த்தநம்பண்ணி
எங்கும்— சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர்— க்ர்த்யாக்ர்த்ய விவேக சூந்ய ரானார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார். நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றாடுவார். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) க்ர்த க்ஷீர தத்யாதிகளை 'பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்' என்று தானம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு க்ர்த்யாக்ர்த்ய விவேக சூந்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * ௪.

மூ.—கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். ௫.

(க) க்ர்த க்ஷீர தத்யாதி.

பதவுரை.

கொண்ட தாள்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும் உடையராய்
பறி ஓலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட
சயனத்தர்— சயநத்தையுடையராய்
விண்ட— விகஸித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோன்ற
பல்லினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினர்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (க) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார்க ளென்கை. "விண்டின்முல்லை" என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... ... * ௫.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. ௬.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசுஞ்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசுமஞ்சள்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— நீர்ஆட்டி
ஐய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான நாக்கை வழித்த தாய்க்கு
அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத் திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான க்ர்ஷ்ணனுடைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா—ஆறும்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும்திருவடிகளையும்நீட்டி, திருமேனியின்மார்தவத்துக்கநுகுணமாகநிமிர்த்து. கடாரநீர்பையவாட்டி. திருமேனிக்கு அநுகுணமாக ஔஷதங்களும் ஸுகந்தத்ரவ்யங்களும்

(க) ஶய்யை.

கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்சனம் செய்து. பசும் சிறு மஞ்சளால். இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணுன பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். ஜியநாவித்யாதி. அப்படியிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு— அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடைய- வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யம் காட்டினாற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... ... * சு.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை
கண்ட— பார்த்த
மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையையுமுடைய
மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்
("இவன்,)
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அரும்தெய்வம்—பெறுதற்கு அரியதெய்வம்
பாய சீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடையனாய்
பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனை
பாலகன்— (இந்த) சிறுப்பிள்ளை
மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுக்தன்"
என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு
மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட—பவ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையுமுடையவர்கள். "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுபாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது- இவள் கண்ட வநந்தரம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனை சிறுப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. "வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர்புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்" என்றந்வயம்.*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. அ.

பதவுரை.

பத்துநாளும் கடந்த— பத்துநாளுங்கழிந்த
இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாமகரணதினத்திலே
எத்திசையும்— எல்லாதிக்குக்களிலும்
சய மரம்— ஜயஸூசகமான தோரணங்களை
கோடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து
மத்த மா மலை—மதித்தயானைகளையுடைய(கோவர்த்தனமென்னும்) மலையை
தாங்கிய— தரித்துக்கொண்டுநின்ற
மைந்தனை— மிடுக்கனான கண்ணனை
ஆயர்— இடையர்கள்
உத்தானம் செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்துக்கொண்டு
உகந்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளுங்கடந்த விரண்டாம்நாளான நாமகரண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமாமலை தாங்கியமைந்தனை. வர்ஷாபத்ரக்ஷணார்த்தமாக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க்கு. உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே. இடையரெல்லாரும் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே தனித் தனியே தந்தாம் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதரானார்களென்கை. ... ...* அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாளநவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் - கீழ்; இப்பாட்டில் – பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்நிஹிதரானவர்களுக்குச்சொன்ன பாசுரத்தை, அவளானபாவனையாலே தாம் அநுபவித்து இனியராகிறார்.

மூ.—கிடக்கிற் றொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். கூ.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸ்த்ரீகளே!
கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொட்டிலில்) கிடந்தானாகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— சிதிலமாம்படி
உதைத்திடும்— உதையாநிற்கும்;
எடுத்துக்கொள்ளில்— (இப்பிள்ளையைஇடுப்பில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை— இடுப்பை
இறுத்திடும்— முறியாநிற்கும்;
ஒடுக்கி— வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி செய்து
புல்கில்— மார்வில் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்து— வயிற்றிலே
பாய்ந்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— இந்த சேஷ்டைகளைப் பொறுக்கவல்ல சக்தி
இலாமையால்— (பிள்ளைக்கு)இல்லாமையால்
நான்— (தாயான) நான்
மெலிந்தேன்— மிகவும் இளைத்தேன்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—கிடக்கிலித்யாதி. தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும். 'திருவடிகளின் மார்தவத்துக்கு இது பொறாது' என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்ளில், புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும். 'இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறாது' என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். 'இந்த சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேகவசநமாய், நங்கைமீரென்றபடி. நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

—செந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன்நம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ய.

பதவுரை.

செம்நெல் — செந்நெல் நாங்யமானது
ஆர் — நிறைந்திருக்கிற
வயல் — கழனிகளாலே
சூழ் — சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரிலே
மன்னு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனாய்
நம்பி — குணபூர்ணனான கண்ணன்
பிறந்தமை — அவதரித்த ப்ரகாரத்தை,
மின்னு நூல் — விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடைய
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த — பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்
இப்பன்னுபாடல் — ஜ்ஞாநிகள் அநவரதம் அநுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசுரங்களை
வல்லார்க்கு — கற்குமவர்களுக்கு
பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—செந்நெலித்யாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் திருவவதரித்த ப்ரகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டர்பிரானகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேச்வரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாளநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞரானவர்கள் எப்போ

னும் சொல்லும்படியான இப்பாடலை லாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு பகவ தநுபவ விரோதியான பாபமில்லை. ... ... * ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கோண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செங்கேல் சீதம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து ௰.

அ.—கீழ்த்திருமொழியிலே, "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, "திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாளநங்களோடே அநுபவித்து ஹ்ர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை தத்தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடியளவாக அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—சீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே. க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் — குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன — தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு ஒத்த
தேவகி — தேவகிப்பிராட்டி
கோதை — பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
குழல் ஆள் — கேசபாசத்தையுடைய
அசோதைக்கு — யசோதைப்பிராட்டிக்கு
போத்தந்த — போகவிட்ட
பேதை குழவி — பேதைமையையுடைய சிசுவானது
பிடித்து — (திருக்கைகளால்) பிடித்து
சுவைத்து — ஆஸ்வாதித்து
உண்ணும் — (திருப்பவளத்தில் வைத்து) புஜியா நின்றுள்ள
பாதக்கமலங்கள் — திருவடித்தாமரைகளை
வந்து காணீர்! — வந்துகாணுங்கோள்!
பவளவாயீர்! — பவளம்போல் சிவந்த அதரத்தை யுடைய பெண்டிர்காள்!
வந்து காணீர்!! — (கடுக) வந்து பாருங்கோள்.
["காணீரே" என்றதை இரட்டித்துச் சொன்னதால் ஆதரத்தின் மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளிர்த்திமாறாத ஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்யமாகப் பிறந்த அம்ர்தம் புறவமுதாம்படி, " அமு

தில் வரும் பெண்ணமுது" என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட்டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது- அவள் பரோபகாரசீலையானாற்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த. பூமாலையாலே அலங்க்ருத மான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட - வரவிட்ட வென்றபடி. போத்தந்த வென்று - ஒரு முழுச் சொல்லு. பேதைக் குழவி. (க) "[illegible]" என்னுமாப்போலே. பேதை ப்ருவத்துக்குத் தக்கவறி வில்லாமை குழவி - பருவம். பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும். திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (உ) "[illegible] [illegible]" இதகால. (ங) "[illegible]" "தேனே மலரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகள் தன்னின் போக்யதைதன்னை பரீக்ஷிக்கைக்காக, பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானுதல்; "வையமேழும் கண்டாள்" என்னும்படி திருவயிற்றில்கிடக்கிற லோகங்களுக்கு, சிறைச் சோறுக்கினானுதல். பாதக்கமலங்கள் காணீரே. இப்படி யிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலமென்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்ய மார்தவ ஸௌரப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. பவளவாயீர் வந்து காணீரே பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்துகாணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அநுபுபூஷுக்களா யிருப்பாரையும் சலாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... * க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளின் அகவாயை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இப்பாட்டில்- திருவடிகளின் திருவுகிருடனே திருவிரற்களை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்து மணியும் வயிரமு நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போலெங்கும்
பத்து விரலு மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்து காணீரே. உ.

பதவுரை.

முத்தும் மணியும்—முத்துக்களையும் ரத்நங்களையும்	பாதங்கள் — திருவடிகளிலுள்ள
வயிரமும் — வயிரத்தையும்	பத்து விரலும் — விரல்கள் பத்தும்
நன் பொன்னும் — நல்ல பொன்னையும்	ஒத்திட்டு — தன்னிலேசேர்ந்து
தத்திப்பதித்து — மாறிமாறிப் பதித்து	இருந்த ஆ — இருந்தபடியை
தலைப்பெய்தாப்போல் — சேர்த்தாப்போல்	காணீர்! — காணுங்கோள்!
எங்கும் — எங்கும்	ஒண் நுதலீர்!!— அழகிய நெற்றியை யுடைய பெண்டிர்காள்!!
மணிவண்ணன் — மணிபோன்ற வர்ணத்தை யுடைய கண்ணனுடைய	வந்து காணீர்!!— வந்துபாருங்கோள்!!.
	(ஏ - அசை.)

(க) "முக்தச்சிசு:" (உ) "வடதளமதிசயாங்கதாமங்! சயித இவார்ணவதர்ணகபேதாப்ஜம்- அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிததித வைஷ்ணவ போக்ய லிப்ஸயாவா" (ங) "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:"

வ்யா.—முத்துமித்யாதி. திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்னவர்ணத்தையும்; மற்றொரு விரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையும் பரபாகம் தோற்ற மாறிமாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்னம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்னங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறிமாறிப்பதித்துச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிது அல்லாத ரத்னங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல்-நெற்றி. ... ... ௨.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கணைக்காலின மூனகயநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின் றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. ௩.

பதவுரை.

பணை — மூங்கில் போன்ற
தோள்— தோள்களை யுடையளாய்
இள ஆய்ச்சி — இளமைப் பருவத்தையுடையளான ஆய்ச்சியின்
பால் பாய்ந்த கொங்கை — பால் சொரிகிற முலையை
அணைத்து— திருக்கைகளால் அணைத்து
ஆர— திருவயிறு பூர்ணமாம்படி
உண்டு— அமுதுசெய்து
கிடந்த— (களித்துக்) கிடந்த
இப் பிள்ளை — இந்த க்ர்ஷ்ணனுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைய
காலில் — திருவடிகளில்
வெள்ளி தளை நின்று — வெள்ளித் தண்டை நின்று
இலங்கும்— விளங்காநிற்கிற
கணை கால் இருந்தவா— கணைக்காலிருந்த படியை
காணீர்!— பாருங்கோள்!
காரிகையீர்!— அழகியபெண்களே!
வந்து காணீர்;-
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—பணைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போகபரவசையாயிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறார வுண்டு, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி லித்யாதி. அந்யோந்யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அநுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர் வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... ௩.

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கண்க்காலி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமுழந் தாளினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழந்தா ணறுநெய் யோரோதடாவுண்ண
இழந்தாளெரிவினு லீர்த்தெழில்மத்தின்
பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற் றவழ்ந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே.

பதவுரை.

உழந்தாள்— ச்ரமப்பட்டு தடாவில்சேர்த்தவ ளுடைய
நறும் நெய்— மணம்மிக்க நெய்யை
ஓரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக
உண்ண— அமுதுசெய்த வளவில்
இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக நினைத்த தாய்
எரிவினால்— வயிற்றெரிச்சலாலே
ஈர்த்து— (கையைப்பிடித்து) இழுத்து
எழில் மத்தின்— அழகிய மத்திலே
பழம் தாம்பால்— (சுற்றிக்கடைந்து)பழகின தாம்பாலே
ஓச்ச— அடிப்பதாக ஓங்க
பயத்தால்— அச்சத்தாலே
தவழ்ந்தான்— (அத்தைத் தப்பிப்போவ தாகத்) தவழ்ந்தவனுடைய
முழம் தாள்— முழங்கால்கள்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்— காணுங்கோள்
முகிழ் முலையீர்!— முகிழ்த்த முலையையுடைய பெண்களே!
வந்துகாணீர்;—

வ்யா—உழந்தாள். ஆயாஸித்தவள். கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண. நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடியுண்ண. இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது' என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழ்ந்தான். பயத்தாலே அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. முழந்தாள் ருர்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழகிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... * ௪

அ—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருத்துடையி னழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்
டுறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முற்காலத்திலே
மறம் கொள்— த்வேஷம் கொண்ட
இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய
மார்வை— மார்வை

உண்டான்— பிளர்தவனாய்;
பிறங்கிய— (கொடுமையால் வந்த) ப்ர காசத்தையுடைய
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
சுவைத்து— (பசை அறும்படி) ஆஸ்வாதித்து
உண்டிட்டு— புஜித்து
உறங்குவான் போலே— ஒன்றும் அறியாத படி உறங்குமவன் போல்
கிடந்த— கிடந்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையின்
குறங்குகளை— திருத்துடைகளை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!;
குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு. க்ரூர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தையுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று—ஒரு முழுச் சொல்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை. செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. பறங்கோளித்யாதி. ப்ரஹ்லாத விஷயமான சீற்றத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சுவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ரு

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி
லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வச்சுதன்
முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. ௬

பதவுரை.

மத்த களிறு— மத்த கஜங்களையுடையரான
வசுதேவர் தம்முடை— ஸ்ரீ வஸுதேவருடைய
சித்தம் பிரியாத—ஹ்ருதயத்தைப்பிரியாத
தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்
வயிற்றில்— வயிற்றிலே
அத்தத்தின் பத்தாம்நாள்— ஹஸ்த நக்ஷத்ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே
தோன்றிய— ஆவிர்ப்பவித்த
அச்சுதன்— அடித்தாரை நழுவவிடாதகண்ணனுடைய
முத்தம் இருந்த ஆ— ‡ சண்ணம் இருந்த படியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
முகிழ் நகையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடையபெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (ஏ அசை.)

‡ 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும், 'மொட்டு' என்றும் இவை (பாலிசர்களின்) குஹ்யா வயவத்துக்குப் பர்யாய நாமங்களாக வழங்குதல் மரபு.

வ்யா.—மத்தகளித்யாதி. மத்தகஜங்களை யுடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. அத்தத்தினித்யாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பராரைகயாலே விரோதிகள் அறி

ந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். தோன்றிய வித்யாதி.(க) "[illegible]" என்கிறபடியே- கர்ப்பவாஸதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆச்ரிதனை ஒரு காலமும் நழுவ விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ் நகையீர் வந்து காணீரே. முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்நகை- மந்தஸ்மிதம். ... ... சு

அ.—ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமருங்கினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின்ற வனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை— பெரிய துதிக்கையையுடைய
மத களிறு— மத்த கஜமான குவலயாபீடத்தை
ஈர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனை
பருங்கி— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின் கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஓடும்— ஓடாநின்ற
பரமன் தன்— பரமனை கண்ணனுடைய
நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவடமென்ன (இவற்றோடே சேர்ந்த)
மருங்கும்— திருமருங்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
வாள் நுதலீர்— ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல்- கொல்லுதல். பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்களிலே லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர் வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருவுந்தியினழகை யநுபவிக்கிறார்.

(க) "அச்யுதபாநுநா- தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்"

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோற் றானே விளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. அ

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு விளையாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின் கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை யுடைய ஆனைக் குட்டிபோலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற
நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமாரனை கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாபி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங் களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே விளையாடவந்த*தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தா னொருதலையாகநின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானை போலே தானே ப்ரதானனாய் விளையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி. மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். ... ... அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருவுதரத் தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளிவளையீர் வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை— கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போன்ற நிறத்தை யுடையவனை
ஆச்சி— திருத்தாயாரான யசோதை
மதுர முலையூட்டி— இனிய முலைப்பாலையூட்டி
வஞ்சித்துவைத்து — வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாம்பால்— பழகின கயிற்றாலே
ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காண்மின்!;
ஒளி வளையீர்!— ஒளிமிக்க வளையையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை. கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ச்ரமஹர மான நிறத்தை யுடையவனை. "கடல்நிறவண்ணன்" என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே, "அதிரும் கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுகிறது. ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து. பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதரவித்யாதி. தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி¶ ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிட ந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழும்பு காணலாம்படி யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக் கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்வினழ கை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ம.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் — மிகவும் பெரிதான உரலோடு
பிணிப்புண்டு இருந்து— கட்டுண்டிருந்து
அங்கு— அத்தசையிலே
இரு மா மருதம்—இரண்டு பெரிய மருதமரங்களை
இறுத்த— முறித்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய
குரு மா மணிப்பூண்— மிகச் சிறந்ததான கௌஸ்துபாபரணம்
குலாவி திகழும் — அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள
திருமார்வுஇருந்தஆ—திருமார்பிருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்!
சே இழையீர்!—செவ்விய ஆபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவித்யாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முக்தனைவனுடைய. குருமா வித்யாதி. ச்ரேஷ்டமாய் ச்லாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... ம.

அ. பதினோராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருத்தோள் களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

¶ ஒழிஞ்சானமுட்டு-ஒன்றுக்கு முதவாத கயிறு. (க) ஃ-ஞ.

மூ.—நாள்களோர் நாலைந்து திங்க ளளவிலே
தாளைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றாருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற) நாள்கள்
ஓர் காலு ஐந்து திங்கள் அளவிலே— ஒரு நாலைந்து மாதத்தளவிலே
சகடத்தை— சகடாஸுரனை
தாளை நிமிர்த்து— காலைத்தூக்கி
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,
வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்
வளை— வளைந்திருக்கிற
எயிறு— பற்களையுடைய பூதனையின்
ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை
வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
தோள்கள் இருந்தஆ—தோள்களிருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சுரி குழலீர்!— சுருண்ட குழலையுடையபெண்காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பராகையாலே; த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தாளையித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அங்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்நமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொளித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. "பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை எயிறு என்கிறது, "ஒண்டொடி" என்னுமாபோலே. தோள்களித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கக

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
நெய்த்தலை நேமியுஞ் சங்குநிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கனங்குழையீர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

மை தடம் கண்ணி — கறுத்து விசாலமான கண்களையுடைய	தலை— நுதியையுடைய
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி:	நேமியும்— திருவாழியும்
வளர்க்கின்ற—வளர்க்கிற	சங்கும்— திருச்சங்கும்
தலை செய்— உயர்ந்த வயலிலே	நிலாவிய— அமைந்திராநின்றுள்ள
நீலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போன்ற நிறத்தையுடையனான	கைத்தலங்கள்— திருக்கைத்தலங்களை
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய	வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள் ;
நெய்— கூரியதான	கனம் குழையீர்! —பொன்னால்செய்த ச்ரோத்ராபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
	வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்சநாலங்க்ருதமாய் விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படியிருந்துள்ள தண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கி வளர்க்கிற, வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்கையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையித்யாதி. பூஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தை யுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த §முசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமித்யாதி. திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந காதில் நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று - பொன்னாகவுமாம். ... ... கஉ.

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

> மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனைக்
> கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
> அண்டமு நாடு மடங்க விழுங்கிய
> கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கந.

பதவுரை.

வண்டு அமர்— வண்டுகள் படிந்திருக்கிற	ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
பூ குழல்—பூவோடுகூடினகுழலையுடையளான	மகனை— (தன்) புத்திரனை

§ முசுமுசுப்பு- ச்ரத்தை. [ஸ்ரீ0ெல]

கொண்டு— ஸ்வீகரித்து
வளர்க்கின்ற— வளர்க்கிற
கோவலர் குட்டற்கு— கோப குமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாடும்— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா சேதநங்களையும்
அடங்க— முழுதும்
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபளீகரித்த)
கண்டம் — திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையீர்!— அழகியபெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமரித்யாதி. பிள்ளைகள் அநுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பர்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸதவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனாகக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிரூபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்த்ரீகள். ... ... *கங

அ. பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. கச

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— "கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக" என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக் கொண்டு
ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்கள்
அம் தொண்டை — அழகிய கொவ்வைக்கனி போன்ற
வாய்— திருஅதரத்தில் (ஊறுகிற)
அமுது— அம்ருதத்தை
ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால் — கோவை வாயாலே
தருக்கி— செருக்கி
பருகும்— பாநம் பண்ணுகிற
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோவைவாயை
வந்துகாணீர்! — வந்துபாருங்கள்;
சேஇழையீர்!—செவ்விய ஆபரணத்தையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிஹ்மக் கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனு யிருக்கிறவிவனை யென்னுடையவனென்று அபிமாநித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாரும் அழகிய தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதரத்திலூறுகிற அம்ர்தத்தை ஆகரித்துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாநம்பண்ணுகிற. தருக்கிப் பருகுமென்றது - செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். இச்சேந்தோண்டை யித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறுதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... * கச.

அ. பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருமுகமண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி	நயநமும்— திருக்கண்களும்
நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாம்படி) பார்த்து	வாயும்— திருவதரமும் (அல்லது) வாய்த்திருக்கிற
நுணுக்கிய— அரைத்த	முறுவலும்— மந்தஸ்மிதமும்
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே	மூக்கும்— மூக்கும்
நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து	இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற	காணீர்!— பாருங்கள்;
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணனை கண்ணனுக்கு	மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்காள்!
வாக்கும்— வாக்கும்	வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நேராகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யும்படி விதேயதயா பூர்ணனை விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா முதலானோரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீ' என்ன அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும் மந்தஸ்மிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திரு அதரஸ்புரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், " மாட்டியர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன் " என்று நித்ய ஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற விச்சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள் ; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... * கரு.

அ. பதினாறாம்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அநுபவித்த திருக்கண்களின் அழகு பின்னாட்ட, அத்தை யநுபவிக்கிறார். அது தன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பநுப

வித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிகேசமநுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்ததாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—விண்கோ ளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கோள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து
திண்கோளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. ௧௬.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதிலோகங்களை யிருப்பிடமாகவுடைய
அமரர்கள்— இந்த்ராதி தேவதைகளின்
வேதனை— துன்பமானது
தீர— தீரும்படியாக
முன்— முன்னே
மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய
வசுதேவர் தம்— வஸுதேவருக்கு
மகனாய்வந்து— புத்ரனாய்வந்து அவதரித்து
திண் கொள்— வலிமை கொண்ட
அசுரர்— அஸுரர்கள்
தேய— க்ஷயிக்கும்படி
வளர்கின்றான்— வளராநிற்கிற கண்ணனுடைய
கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கள்!;
கனம் வளையீர்!,— பொன் வளையையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ- அசை.)

வ்யா. விண்கோளித்யாதி. அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணாதிகளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு அஸுரப்ரக்ருதிகளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவரித்தானாய்த்து. "தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்னக்கடவதிறே. திண்கொளித்யாதி. காயபலமும் மநோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீணமாய்விட்டதிறே. கண்களித்யாதி. இப்படி அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூலநிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... ௧௧௬.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளி மணிவண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. ௧௭

பதவுரை.

பருவம்— வயது
நிரப்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே
பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரியபிராட்டியோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையளான
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்
ஒளி— உஜ்ஜ்வலமான
மணி— மணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
புருவம்— திருப்புருவங்கள்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
பூண் முலையீர்!- ஆபரணம் பூண்ட முலையை உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே *திண்கொள் அசுரரைத் தேயவளருகையாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீதுல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கீடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்குமென்கையாலே- கீழ் "உள்ளமுதன்ன தேவகி" என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றிறே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணாலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... *கஎ.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமியையும்
மலையும்— பர்வதங்களையும்
கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்கிற வளவில்
மகிழ்ந்து— உகந்து
உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு
எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திருநிறங் கொண்ட
மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான
இவை— இவற்றின்
திண்ணம்— திண்மை
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சே இழையீர்! — அழகிய ஆபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணுமித்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே!' என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணமித்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான விவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௧அ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருநெற்றியினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. ௧௯

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை
இழைத்து— கட்டி
திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய
முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுளகுகளையும் [சிறு முறம்]
தூதையும்—(மணற்சோறாக்குகிற)சிறியபானைகளையும்
முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளையாடுகிற
பூவையும்— நாகணைவாய்ப் புள்ளையும்
பற்றி— கையைப்பிடித்து
பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு
ஓடும் — ஓடுகிற
பரமன் தன்— (தீம்பில்) தலைவனானவனுடைய
நெற்றி — திருநெற்றி
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்! — காணுங்கோள்;
நேர் இழையீர் ! — நேரிதான ஆபரணங்களை உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. முற்றிலுமித்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல் கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறாக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல்வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணைவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி. கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடும் தீம்பில் தலைவனானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நுட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யாநுகுணமான லாகவமாதல். ௧௯

அ. இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்குழலினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. உ௰

பதவுரை.

அழகிய — அழகியதாய்
பை பொன்னின்— பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்ட
கோல் — கோலை
அம் கை— அழகிய கையாலே
கொண்டு — பிடித்துக்கொண்டு
கழல்கள் — திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற வீரக்கழல்களும்
சதங்கை — சதங்கைகளும்
கலந்து — சேர்ந்து
எங்கும் ஆர்ப்ப — எங்கும் ஒலிக்க
மழம் — இளமை பொருந்திய
கன்று இனங்கள் — கன்றுகளின் கூட்டங்களை
மறித்து — மடக்கி
திரிவான்— திரிகிறவனுடைய
குழல்கள் — திருக்குழல்கள்
இருந்த ஆ — இருந்தபடியை
காணீர் ! — பாருங்கள்;
குவி முலையீர்! — குவியும் முலைகளையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. கழல்களித்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரவோடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழலகளும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்குமொக்க த்வனிக்க. மழகன்றித்யாதி. இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளவனுடைய. குழல்களித்யாதி. "நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னோடி" எனகிறபடியே அதிரவோடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... உ௰

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

சுரும்பு ஆர்— வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும்படியான
குழலி— மயிர்முடியையுடைய
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
முன்— அவதாரஸமயத்தில்
சொன்ன— (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக் காட்டிச்) சொன்ன
திருப்பாத கேசத்தை— பாதாதிகேசாந்த வர்ணநத்தை

தென் புதுவை— அழகிய வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகனை
பட்டன்— பட்டர்பிரான்
விருப்பால்— மிக்க ஆதரத்தால்
உரைத்த— அருளிச்செய்த
இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பாசுரங்களையும்
உரைப்பார்தாம்— கற்குமவர்கள்
போய்— (ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக்கடந்து) போய்
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
ஒன்றுவர்—பொருந்தி யிருப்பர்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. கருப்பார்குழலியித்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுரும்பாரென்கிறவிது, சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாநம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி முன் சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை, அவதார ஸமகாலத்திலே அநுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த. அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

"கோதைக்குழலாள்யசோதை" "பணைத்தோளிளவாய்ச்சி" "மைத்தடங்கண்ணியசோதை" இத்யாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், "உழந்தாள் நறுநெய்" "அதிரும் கடல்நிற வண்ணன்" "நோக்கியசோதை" இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், "மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன்கீண்டான்" "இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை" "சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள்வளை யெயிற்றுருயிர் வவ்வினான்" இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் *மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்து இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு அநுபவித்ததும் இவள் பாதாதிகேசமநுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுமான விதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, "அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த" என்றருளிச்செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டு கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார் இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாபிப்ராயமாகச்சொல்லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல். போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உக

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு—சீத முத்துப் பணை உழ பிற மத்தம் இருங்கை வந்த அதிரும் பெருமா நாள் மை வண்டு என் நோக்கி விண் பருவ மண் முற்றில் அழகிய சுருப்பார் மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, ௨-க்கு, பாட்டு- ௩௧.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கித் திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனிமேல், வளர்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய் நாராயணசப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரன், யாதொரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக் கண்டாளாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவ ராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பருவத்துக்கநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்
பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை
கட்டி—கட்டியும்
இடை— நடுவில்
வயிரம்— வயிரத்தை
கட்டி—கட்டியும்
ஆணி பொன்னால்-மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலே
செய்த—செய்யப்பட்ட
வண்ணம்—அழகிய
சிறு தொட்டில்—சிறிய தொட்டிலை
பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்
பேணி— உகந்து
உனக்கு— உனக்கு
விடுதந்தான் — அனுப்பினான்;
மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு
குறளனே!—வாமநனானவனே!
தாலேலோ—‡தாலேலோ;
வையம்—உலகங்களை
அளந்தானே!—த்ரிவிக்ரமனாய் அளந்தவனே!
தாலேலோ—;

‡ தால் எல் ஓ. தால்—நாக்கு. எல் ஓ என்னுமிவை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டிலிட்டு பெண்கள் நாவை அசைத்து ஒலித்துச் சொல்லுதலை 'தாலேலோ' என்று வழங்குதல் மரபு.

மாணிக்கமித்யாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத் தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, "இதுக்குமேலே மாற்றில்லை" என்னும்படியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. ... ... க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனாய் ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழிற்றெழ்கினோடு
விடையேறு காபாலி ஈசன் விடுதந்தான்
உடையாயழேலழேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணியோடு—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரவி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழ்கினோடும்—¶ இடைச்சுரிகையோடுகூட
ஒண்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான அரை வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹநனாய்
காபாலி—கபாலதாரியாய்
ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனான ருத்ரன்
விடுதந்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!
அழேல்! அழேல்!!—அழாதேகொள், அழாதேகொள்;
தாலேலோ—;
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்தருளினவனே!
தாலேலோ—;

¶ இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகும் கத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹநனாய் கபால நிரூபகனாய் ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர் 'என்னது' என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ. உலகமித்யாதி. திருவுலகளந்தருளின வ்ருத்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். ... ...* உ..

அ. மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ரர்களை யெண்ணினால், பின்பு தன்னை யெண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இந்த்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ—என் தம்பிரானு ரெழிற்றிருமார்வற்குச்
சந்த மழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்றானு மெழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனாய்நின்றான்றாலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ௩.

பதவுரை.

என்—எனக்கு
தம்பிரானர் — ஸ்வாமியாய்
எழில்—அழகிய
திருமார்வற்கு—திருமார்வை யுடையவனுப்
அழகிய சந்தம்—அழகியநிறத்தையுடைய
தாமரை தாளற்கு— தமரைப்பூ போன்ற திருவடிகளையுடையவுன உனக்கு
இந்திரன்தானும்—தேவேந்த்ரனும்
எழில் உடை—அழகை உடையதான
கிண்கிணி—கிண்கிணியை
தந்து—கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து
உவனாய் நின்றான்—*அதூர விப்ரக்ருஷ்டனும் நின்றான்;
தாலேலோ—;
தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
தாலேலோ—;

* அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன் — ஸமீபத்திலும் தூரத்திலுமின்றியே மத்யஸ்தனுயிருக்குமவன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானரென்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்தமித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையை யுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வசேஷத்வம்தோற்ற அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமரையித்யாதி. கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... * ௩.

அ. நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாநரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தோடரும்
அங்கண் விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ௪.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த
வலம் புரியும்— வலம்புரிச் சங்கும்
சே அடி— செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தத் தகுந்த
கிண்கிணியும்— சதங்கையும்
அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலங்காரமான
சரி வளையும்— முன்கைவளைகளும், திருத்தோள்வளைகளும்
நாணும் — திருமார்வில் சாத்தத்தக்க பொன் நாணும்

அரை தொடரும்— அரைநாணும் (ஆகியஇவற்றை,)
அம் கண்— அழகியதாய் விசாலமான
விசும்பில்— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள
அமரர்கள்— தேவர்கள்
போத்தந்தார்— கொடுத் தனுப்பினார்கள்,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையும்

கரு முகிலே!— கறுத்தமேகம்போன்ற வடிவையு முடையவனே! தாலேலோ-;
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில் பிறந்த
சிங்கமே!—சிங்கக்கன்றுபோன்ற பிள்ளாய்! தாலேலோ-;

வ்யா. சங்கித்யாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். "சேவடிக் கிண்கிணி" யென்கையாலே, "கிண்கிணி" யென்று பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச் சரியித்யாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைகளும், திருமார்புக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணும், அரைவடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொடரோட்டைச்சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணாகவுமாம். அங்கணித்யாதி. அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். செங்கணித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரை பூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியித்யாதி. தேவகிப் பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. ... ... எ.

அ. இந்தப்பாட்டு. உத்தரதிக்பாலனும் உதாரனுமான வைச்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய் நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ அ.

பதவுரை.

எழில் ஆர்— "அழகு விஞ்சியிருக்குமுள்ள
திரு மார்வுக்கு— பிராட்டி உறையும் மார்வில் சாத்துகைக்கு
இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்"
என்று— என்றெண்ணி
அழகிய— அழகியதான
ஐ படையும்— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்தையும்
ஆரமும்— முத்துவடத்தையும்
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

வழு இல்— குற்றம் அற்ற
கொடையான்— தானத்தையுடையனான
வயிச்சிராவணன்— வைச்ரவணன்
தொழுது—(இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணுமென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு
உவனாய்— அநுரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான்—; தாலேலோ-;
தூ— பரிசுத்தமான
மணி வண்ணனே— நீலமணிபோன்றவர்ணத்தையுடைய கண்ணனே! தாலேலோ-;

வ்யா. எழிலித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவை யென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந்துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும் *கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. வழுவிலித்யாதி. கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைச்ரவணன். அரவை, "அரா" என்னுமாபோலே, " வைச்ரவணன் " என்கிறவித்தை, வயிச்சிராவணனென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இத்தை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதூரவிப்ர க்ர்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தூமணியித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. ... ... ரு

அ. ஆறும்பாட்டு. பச்சிம திக்பாலனாய் ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—ஓதக்கடலி லொளிமுத்தினாரமும்
சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ. சு

பதவுரை.

ஓதம்— அலையெறியாநின்ற
கடலில்— ஸமுத்ரத்தில் உண்டாய்
ஒளி— ஒளியை உடையதான
முத்தின்— முத்துக்களாலே கோக்கப்பட்ட
ஆரமும்— ஹாரத்தையும்
சாதி— (நல்ல) ஜாதியிலுண்டான
பவளமும்— பவளவடத்தையும்
சந்தம்— அழகியதான
சரி— முன்கை வளைகளையும்
வளையும்— தோள் வளைகளையும்
மா தக்க என்று— "விலையில் சிறந்ததாய் தகுதியாயிருந்துள்ளவை" என்று
வருணன்— வருணதேவனானவன்
விடுதந்தான்— கொடுத்தனுப்பினான்
சோதி சுடர்—மிக்கதேஜஸ்ஸை உடைத்தான
முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே!
தாலேலோ-;
சுந்தரத்தோளனே!— அழகிய தோள்களையுடையவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. ஓதமித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளியோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பரபாகமாம்படி ஆக்கமன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவளையும். திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். மாதக்கவித்யாதி. ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோளித்யாதி. ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில் ப்ரதானையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கானார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வானார் செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேற் றிருமங்கை போத்தந்தாள்
கோனே! அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—செந்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே
கை செய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின
கண்ணியும்— மாலையையும்
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி
செழும்— செழுமைதங்கிய
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற
கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசிகையும்— திருநெற்றிமாலையையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே !
அழேல்! அழேல்!! – அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!!,
தாலேலோ-;
குடந்தைக் கிடந்தானே!—திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளர்ந்தருளினவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. கானாரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். வானாரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேனாரித்யாதி. தேன்மாறுத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யா நிற்பாளாய், (க) "யுவதிஶ்ச குமாரிணீ" என்னும் பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேயித்யாதி. எல்லாரும் இஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகொள் அழாதேகொள் தாலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் புரிகணிகையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கச்சோடு பொற்சுரிகைக் காம்பு கநகவளை
உச்சிமணிச் சுட்டி யொண்டாணிரைப் பொற்பூ
அச்சுதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயணா அழேல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சொடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல் கட்டுமதான கச்சோடேகூட
பொன்— ஸ்ப்ரூஹணீயமான
சுரிகை— உடைவாளையும்
காம்பு—¶ சிறுக்காம்பன் சேலையையும்
கநகம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

¶ சிறுக்காம்பன்சேலை- சிறிய கீற்றுக்கரையுடைய வஸ்த்ரம்.

(க) "யுவதிச்ச குமாரிணீ"

வளை— தோள்வளைகளையும்
உச்சி— திருமுடியின்மேல் சாத்தத்தக்க
மணி— ரத்நங்கள் இழைத்த
சுட்டி—திருநெற்றியில் சாத்தும் சுட்டியையும்
ஒண் தாள்— ஒள்ளிய தாளையுடைத்தாய்
நிரை— ஒழுங்கான
பொன் பூ— பொற்பூவையும்
அச்சுதனுக்குஎன்று— "அடுத்தாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனுக்கு" என்று
அவனியாள்— ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள்
போத்தந்தாள்— வரவிட்டாள்
நஞ்சு முலை— விஷமேற்றின (பூதனையின் முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ-;
நாராயணா!; அழேல்; தாலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்யாதி. திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அநுகுணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன் வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்ருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதாளை யுடைத்தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கீடான பொற்பூவும். அச்சுதனித்யாதி. ஆச்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். நச்சுமுலை யித்யாதி. பூபார நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதனையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணவித்யாதி. உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாதத்வ ஸூசகமான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. ... ... அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப் போன பாந்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையான துர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய் திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சனமுஞ் சிந்துரமும்
வெய்ய கலைப்பாகிக் கொண்டு உவளாய் நின்றாள்
அய்யா! அழேலழேல் தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ ௯.

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலே
திமிரும்— மர்திக்கைக்கு ஈடான
நானப்பொடியோடு — கஸ்தூரி, கருப்பூரம், சந்தனம்முதலியஸுகந்தப்பொடியோடுகூட
மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்
செய்ய— சிவந்ததாய்
தடம்— விசாலமான
கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத் தகுதியான
அஞ்சனமும்— மையையும்
சிந்துரமும்— ஸிந்தூரத்தையும்
வெய்ய— வெவ்விய
கலை— ஆண்மானை
பாகி— வாஹநமாகவுடைய துர்க்கையானவள்
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு
உவளாய் நின்றாள்—அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையாய் நின்றாள்,
அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!
அழேல்! அழேல்!-, தாலேலோ-;
அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில் அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளுமவனே! தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மர்திக்கைக்கீடான சந்தந கஸ்தூரீ கர்ப்பூராதி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாய சூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்சநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும். வெய்யவித்யாதி. வெவ்விதான கலையை வாகநமாகவுடைய துர்கையானவள் கொண்டுவந்து அதூரவிப்ரகர்ஷகையாய் நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள் தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கீடாகக் கோயில் திருவரவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய கலைப்பாகி என்கிறது, வெம்மை - விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸரஸ்வதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாநனுகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுக்குச்சேர நிர்வஹிக்கவுமாம் ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே ய.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து, தாய்வடிவு கொண்டுவந்த
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
உண்ட— அவள் முடியும்படி உண்ட
அஞ்சனவண்ணனை—கரியமேனியை உடைய கண்ணனை
ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டின படிகளை
செம் சொல்— செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர்—வேதத்தை நிரூபகமாக உடையவர்கள்
சேர்— சேர்ந்துவர்த்திக்கிற
புதுவை—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல்— பாசுரங்களை
எஞ்சாமை— குறைவுபடாமல்
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்தான்— துன்பமானது
இல்லை— இல்லையாம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிறபடியே பேயான தன் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே உண்ணு நிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. அஞ்சனவண்ணனை. விரோதிபோகப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிற் பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சியித்யாதி. மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டினபடிகளை. செஞ்சொலித்யாதி. யதா

பூதவாதியாகையாலே செவ்வியசொல்லை யுடைத்தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிருபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சப்தத்தை, எஞ்ஞானமயிர்ப்பதி. ஸங்கோசமற அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு துக்கமில்லை. ... ... ய.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காணூர் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ரு - க்கு, பாட்டு-சக.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப்பண்ணுகைக்காகச் சீராட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன் *சீணிலாமுற்றத்தேபோந்து தவழ்ந்து புழுதியளைவது, சந்த்ரனை யழைப்பதான ப்ரகாரத்தை, அவள் அநுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சந்த்ரனை வரச்சொல்லித் தான்பலகாலும் அழைத்தப்ரகாரத்தை, தாமும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி யினியராகிறார். பரமபதத்தில்(க)"அவாகீ அநாதர:" என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தர மில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்யவஸ்தைகளை அடைந்து தத்தவஸ்தாநுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் *மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளியக்கண்டவர்கள் அதிலே லித்தராய் அநுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதிப்ரேமாதிசயத்தாலே கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணி, இவ்வவதார ரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியளைவது சந்த்ரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களை தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ !
நின்முகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

(க) "அவாக்யநாதர:"

பதவுரை.

தன் முகத்து— தன் முகத்தில் (விளங்குகின்ற)
சுட்டி— சுட்டியானது
தூங்கத்தூங்க— பலகாலும் அசையும்படியாகவும்
பொன் முகம்— அழகிய முகத்தையுடைய
கிண்கிணி— கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப— (கணகணவென்று) ஒலிக்கும்படியாகவும்
தவழ்ந்து போய்— தவழ்ந்துபோய்
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அளைகின்றான்— அளையாநின்றவனாய்
என் மகன்— என்பிள்ளையான
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய
கூத்தினை— அழகிய சேஷ்டைகளை
மா— மிகவும்
இளம்— இளமை பொருந்திய
மதீ!— சந்த்ரனே!
நின் முகம்— உன்முகத்தில்
கண்— கண்கள்
உள ஆகில்— உண்டேயானால்
நீ இங்கே நோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்துப்போ

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக ‡ நாலும்படிகட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத் திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும் திருவரையிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கிணியானது த்வநிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதி யளையாநின்றான். பொன்முகக் கிண்கிணியென்றது- சேவடிக்கிண்கிணியாகிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது என்மகனித்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை. இளமாமதீ. இத்தைக்கண்டு கால் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்தனான சந்த்ரனே. இளமாமதி யென்றது இளமையால்மிக்க மதியென்றபடி. நின்முகமித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... ... க

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னேனக்கோ ரின்னமு தெம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு
ஓர்— அத்விதீயமாய்
இன் அமுது— மதுரமான அம்ர்தம்போன்றவனாய்
எம் பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான
என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப்பிள்ளையானவன்
தன்— தன்னுடைய
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னையே காட்டி
அழைக்கின்றான்— அழையாநின்றான்,
அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவையுடைய இப்பிள்ளையோடுகூட

‡ நாலும்படி- தொங்கும்படி.

ஆடல் ஆட— விளையாடல் ஆட
உறுதியேல்— கருதினாயாகில்
மா— வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் உயர்ந்த
மதி!— சந்த்ரனே!
மகிழ்ந்து— உகப்புத்தோற்ற
ஓடிவா— கடுநடை இட்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. எனக்கோரின்னமுது. பருவத்தாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அம்ர்தம் போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். எம்பமான். எனக்கு புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவன். தன்னீத்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னையே அழையாநின்றான். அஞ்சனமித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சநம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனானவனோடே விளையாடலாட வேண்டுதியாகில். மஞ்சிலித்யாதி. மேகத்திலே சொருகி மறையாதே வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் ச்லாக்யனான சந்த்ரனே! "நம்மை யழைக்கப்பெற்றோமே" என்று உகந்து ஆதரந்தோற்றக் கடு நடை யிட்டுவா. ... ... உ

மூ.—சுற்று மோளிவட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனேரோவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னை விளிக்கின்ற
கைத்தலநோவாமே யம்புலீ! கடிதோடிவா ந.

பதவுரை.

அம்புலீ!— சந்திரனே!
ஒளி— ஒளியை உடைய
வட்டம்— மண்டலமானது
சுற்றும்— நாற்புறமும்
சூழ்ந்து— சுழன்று
எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்
சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே
பரந்து— வ்யாபித்து
எத்தனை செய்யிலும்— எல்லாம்செய்தாலும்
என் மகன்— என் குமாரனுடைய
முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு
நேர் ஒவ்வாய்— எல்லாவிதத்தாலும் ஒத்தவனாக மாட்டாய்;
வித்தகன்— ஆச்சர்யப் படத்தக்கவனாய்
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்
வாழ் நன்— எழுந்தருளியிருக்குமவன்
உன்னை— உன்னை
விளிக்கின்ற— உகந்து அழைக்கின்ற
கை தலம்— திருக்கைத்தலமானது
நோவாமே— நோவாதபடியாக
கடிது— மிகவும் விரைந்து
ஓடிவா— நடைஇட்டுவா.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. சுற்றுமித்யாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகளங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். என்மகனித்யாதி. என்மகனுடைய ஸ்வாபாவிகமாய். ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (க)ஸர்வதா ஸத்ர்ச மாகமாட்டாய். வித்தகனித்யாதி. அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீயனாய் துர்மாநிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து

(க) ஸவ -டியா.

* கானமும் வானரமுமானவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவன், உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடியாக அம்புலீ! மிகவும் விரைந்தோடி வா. ... ... ௩.

மூ.—சக்கரக்கையன் றடங்கண்ணாற் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதறிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்பெறாத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய் ௪.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்த்ரனே!
சக்கரம்— திருவாழி ஆழ்வானை
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— கண்ணாநுவிஸ்தாரமான
கண்ணால்— திருக்கண்களால்
மலரவிழித்து— மலரப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இடுப்பிலே இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னையே
சுட்டி காட்டும்காண்!— குறித்துக் காட்டா நிற்கும் காண்!;
தக்கது— உனக்குத்தகுதியானதை
அறிதியேல்— உணருவாயாகில்
சலம் செய்யாதே— வெறுப்புச்செய்யாதே [சலம்-கபடம்.]
மக்கள் பெறாத— பிள்ளைகளைப் பெறாத
மலடன்— வந்த்யனாக
அல்லை ஏல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வா கண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். * கருதுமிடம் பொரும் திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். இத்தால்- நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிக்ஷிக்கைக்கீடான பரிகாமுடையவனென்கை. தடங்கணித்யாதி இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் ப்ரீதி தோற்ற மலரப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து உன்னையித்யாதி. வேறொன்றில் கண்வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்காண். தக்கதறிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகனா யிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்களித்யாதி. பிள்ளைகள் பெறாத வந்த்யனல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய் ௪

மூ.—அழகிய வாயிலமுதவூறற்றெளிவுறா
மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. ௫.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய
மதீ!— சந்த்ரனே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே
ஊறல்— ஊறுகின்றுள்ள
அமுதம்— ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி
தெளிவு உறா— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றாத— முற்றுதலு மில்லாதிருக்கிற

இளம் சொல்லால்— இளம் பேச்சாலே
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
குழகன்— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவனும்
சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே தரியாநின்றவனுமான இவன்
கூவக்கூவ— பலகாலு மழையாநிற்க
நீ போதி யேல்— நீ போவாயேயானால்
நின் செவி— உன்காதுகள்
புழை இல— துளை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதோ?.
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவித்யாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறாநின்ற ஜலமாகிற அம்ர்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதலு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். சிரீதரன். கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையை யுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால் போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீபோவுதியாகில். புழையித்யாதி. உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதோ. புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய ச்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லை யாகாதோவென்கை. புகர் மா மதீ!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * ரு.

மூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமேந்துந் தடக்கையன்
கண்டுயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலறாகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனின் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. சு.

பதவுரை.

விண்தனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதீ!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்த்ரனே!
தண்டொடு— ("கௌமோதகி") என்னும் கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்—("ஸ்ரீசார்ங்கம்" என்கிற) தநுஸ்ஸையும்
ஏந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகளையுடைய இவன்
கண் துயில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தருளுவதாக
கருதி — நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான் — கொட்டாவிவிடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அறா கண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது இடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— த்வரையாக
ஓடி வா—ஓடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்தினைப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவை

தான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின் வீர்யத்துக்கிலக்காய் முடிந்துபோகாதேகொள் ளென்கை. கண்டுயிலித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைந்து, அதுக்கு ஸ"ுசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றான். உண்டவித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானுப் வடிவிற் பெருமையையுடையனு யிருக்கிற சந்த்ர னே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்குமீடாக ஸத்வரனுய்க்கொண்டு ஓடிவா. கூ.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதி!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்த்ரனே! பாலகன் என்று— 'இவன் சிறுப்பிள்ளை' என்று நினைத்து பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை செய்யேல்— செய்யாதேகொள்; பண்டு ஒருநாள்— முன்பொருகாலத்திலே ஆலின் இலை— ஆலந்தளிரிலே வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த சிறுக்கன் அவன் – சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன்— இவன்காண்; வெகுளும் ஏல்— (இவன்) சீறினுனகில் [வெகுட்சி—கோபம்]	மேல் எழ பாய்ந்து — மேலேழக் குதித்து பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னைப்) பிடித்துக் கொள்வான்; (ஆகையால்) மாலை— இப்படி பெரியனுனவன்விஷயத்தில் மதியாதே — சிறியன் என்று அலக்ஷ்யமாக நினையாமல் மகிழ்ந்து- ("இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற் ரோமே" என்னும்) உகப்பை உடையனுய்க்கொண்டு ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணுதேகொள். பண்டொருவித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. மேலெழவித்யாதி. இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலையித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனுனவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாக 'இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே' என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ:—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்
நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். அ.

பதவுரை.

நிறை மதி!— பூர்ணசந்த்ரனே!
என்— என்னுடைய
இளம் சிங்கத்தை—சிங்கக்குட்டி போன்ற பிள்ளையை
சிறியன் என்று— சிறுப்பிள்ளையென்று
இகழேல் கண்டாய்— அவமதி செய்யாதே கொள்;
சிறுமையின் — இவன் பால்யத்தினுடைய
வார்த்தையை— சர்வ விசேஷத்தை
மா வலி இடை— மஹாபலியிடத்திலே
சென்று கேள் — போய் கேட்டுக்கொள்;
சிறுமை— ("இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்) சிறுமை நினைத்தவிது
பிழை கொள்ளில்—அபராதம்" என்று நினைத்தாயானால்
(அப்போது,)
நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்யத்துக்கு
உரிமை காண்— தகுந்தவனுவாய்;
நெடு மால்— ஸர்வாதிகனான இவன்
விரைந்து— த்வரித்து
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால ஸிம்ஹம்போலே செருக்கையும் வீர்யத்தையு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பிள்ளை யென்று அநாதரியாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்யத்தினுடைய விசேஷத்தை வாமனனாய்ச் சென்று, தன்னை வசீகரித்து "மூவடி" என்று இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனான சந்த்ரனே! ஸர்வாதிகனான வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழையா நின்றான்; ஆன பின்பு பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. ... ... அ-

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழிகொண்டுன்னை யெறியுமையுற வில்லைகாண்
வாழவுறுதியேல் மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மா மதீ!— பெருமையுடைய சந்த்ரனே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
தட— விஸ்தீர்ணமான
கை ஆர— கை நிறையும்படி
விழுங்கிய— அள்ளி அமுதுசெய்த
பேழை— விசாலமாய் பருத்த
வயிறு— திருவயிற்றையுடையனாய்
எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
(அழைக்கச்செய்தேயும் நீ வாராதிருந்தால் உன் தலையை அறுக்கைக்காக)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறியும்— எறிவான்;
ஐயுறவு— இதில் ஒருஸம்சயம்
இல்லைகாண்— இல்லைகாண்;
வாழ உறுதி எல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டியிரு ந்தாயாகில்
மகிழ்ந்து— ப்ரீதனாய்க்கொண்டு
ஓடிவா— ஓடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க கையன்றோ வென்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கைநிறையும்படி அளளி அமுதுசெய்த. பேழையித்யாதி. உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவயிற்றையுடையனாய் எங்கள்குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண் உன்னையழையாநிற்கிறான். இத்தால் - தன்பருவத்துக்கீடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாற்போலே யிருப்பதொன்றுகாண் உன்னையழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையையறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னையெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்சய மில்லைகாண். வாழ்வித்யாதி. அப்படி அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்துபோகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாம்படி ப்ரீதனாய் ஓடிவா. ... ... * ௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
வித்தகன் விட்டசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த
தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடையளான
அசோதை — யசோதையானவள்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்ரனான இவனுக்கு
ஒத்தன— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்த்ரனை நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசுரத்தை
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
புத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்
வித்தகன் — மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான
விட்டசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்ததாய்
தமிழ்— த்ராவிடபாஷா ரூபமான
இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி அசோதை. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்சநத்தாலே அலங்க்ருதமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளென்னுதல்; *அஞ்சனவண்ணனான இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையாலே,

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் கண்டு, அந்நாமேல்வைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விகஸிதமான கண்ணையுடையவளென்னுதல். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய புத்ரனானவிவனுக்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. ஒளியித்யாதி. நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை விளைக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸந பரர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ராவிடரூபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. ... ... க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு பாலகன் சிறியன் தாழ் மை உய்ய.

(*)

ஆக - திருமொழி, ச - க்கு, பாட்டு-ருக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியளைவது; அம்புலியை யழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானநுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே விளையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்துவாவென்று பலஹேதுக்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாமும்பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தத்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து " எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும் " என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதாஸத்தை அவளநுபவித்தபடியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினாற்போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை யாடவேணுமென்று பலகாலு மபேக்ஷிக்கிறதும் அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்ம்யைக்யத்தாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும் பர்த்வாதிகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதாஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். ... ... *

மூ.—உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு!
ஊழிதோறூழி பலவாலினிலை யதன்மேல்
பையவுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரனே!
பங்கயநீணயனத்தஞ்சனமேனியனே!
செய்யவளின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே.

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
உலகு— உலகங்களை
படைத்து— ஸ்ருஷ்டித்து [உண்டாக்கி]
உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து ரக்ஷித்த
மணி வயிறு! — அழகிய வயிற்றை உடையவனே!
பல ஊழி ஊழி தோறு— பல கல்பங்கள்தோறும்
ஆலின் இலை அதன்மேல் — ஒரு ஆலிலையின் மேலே
பைய— மெள்ள [அவ்வாலிலை அசையாதபடி]
உயோகு துயில் கொண்ட — யோகநித்ரை பண்ணியருளின
பரம் பரனே!— பரனில்காட்டிலும் பரனாயிருக்குமவனே!
பங்கயம்— தாமரைமலரை ஒத்ததாய்
நீள்— நீண்டிருக்கிற
நயனம்— திருக்கண்களை உடையனாய்
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
செய்யவள்— செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்டிக்கு வாஸஸ்தானமான
நின் அகலம்— உன் திருமார்வானது
சேமம் என— ரக்ஷையை உடைத்தாக வேணும் என்று
கருதி— நினைத்து
செல்வு பொலி— ஐச்வர்ய ஸம்ருத்திக்குக் குறிப்பான
மகரம்— திருமகரக் குழைகளோடு கூடின
காது— திருக்காதுகளானவை
திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விளங்க
ஐய!— ஐயனே!
எனக்கு— எனக்கு
ஒருகால்— ஒருவிசை
செங்கீரை ஆடுக— $ செங்கீரை ஆடியருளவேணும்
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு பவ்யனாய்
போர்— யுத்தோந்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போலே செருக்கி இருக்கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் ஆடவேணும்!!

$ செங்கீரை— தாய்மார் முதலானோர் பிள்ளைகளைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நர்த்தந விசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விதுரராய் (க) போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்பு அவாந்தரப்ரளயம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ

(க) [illegible]

யிற்றை யுடையவனே. ஊழிதோறித்யாதி. ப்ரவாஹரூபேண வருகிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தை யடங்க விழுங்கின திருவயிற்றோடே ஒரு ப்ரளய ஆலிலையின்மேலே அது அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்ரை பண்ணின பராத்பரனானவனே. பங்கயமித்யாதி. அந்த ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாகமாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே. செய்யவளித்யாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தானமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்த ந்ருத்தத்தால் அசையாதே ஸகைஷயையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐச்வர்யஸம்ருத்திக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடே கூடின திருக்காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. ஐயனித்யாதி. ஐயனே! என்பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. ஆயர்களுக்கு என்னுடையவனென்னும்படி பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோத்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருளவேணும். செங்கீரையாவது- தாய்மார் முதலானோர், பிள்ளைகளைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பதொரு ந்ருத்த விசேஷம். ... ... க.

மூ—கோளரியின்னுருவங்கொண் டவுணனுடலங்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமவை ¶ கல்லொடுகார்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. உ.

பதவுரை.

கோளரியின்— மிடுக்கை உடைய நரசிங்கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக் கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரக்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸுரன்
மகனை— தன்புத்ரனான ப்ரஹ்லாதனை
மெய்ம்மைகொள—'ஸத்யவாதி' என்று நினைக்கும் படியாகவும்
கருதி— திருவுள்ளம்பற்றி
கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸுரன் உடலைக்) கிழித்தவனே!,
மேலை— மேன்மை தங்கிய
அமரர்பதி— தேவேந்த்ரனானவன்
மிக்கு வெகுண்டு வர — மிகவும் கோபித்து வந்த வளவிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமியினுடைய கார்யத்தை நிறைவேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அவை— மேகங்களானவை
கல்லொடு— கல்லோடுகூடின
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

¶ "கல்லோடு கால்பொழிய" என்றும் பாடம்.

கருதி- ("இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்; இச்சோற்றை இதுக்கிடுங்கோள்" என்று முன்புதான் அருளிச்செய்ததை) நினைத்து
வரை— அந்த கோவர்த்தனமலையை
குடையா — குடையாகக்கொண்டு
காலிகள் — பசுக்களை
காப்பவனே!— ரக்ஷித்தவனே!
ஆளா!— இப்படிரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்தனமுடையவனே!
எனக்கு—, ஒருகால்-, ஆடுக செங்கீரை-,
ஆயர்கள் போரேறே!-, ஆடுக ஆடுக-;

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கோளரியி னுருவங்கொண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நாஸிம்ஹமவேஷத்தை பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. அவுண னித்யாதி. பாபிஷ்டனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியுறவளர்ந்த சரீரமானது ரத்தங்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க) "லவ பூக்ராஹி" என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, * இங்கில்லையென்று தான் * அறைந்திட்ட தூணைத்தட்டின அவன் மாஸ்ஸுல புகிந்து ஸ்வபுத்ரனானவனை "ஸத்யவாதி" என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்கவொண்ணாததுகொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே *தெள்ளியமார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே, மீளவென்றது - "இல்லை" என்ற மஹஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. மெய்ம்மைகொளவென்றது-மெய்ம்மையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்யாதி. ஐச்வர்யத்தாலும் ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருக்குள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் "எனக்கிட்ட சோற்றை யுண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாகவர்ஷிக்க. அன்றிக்கே, "கார்" என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியித்யாதி. "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. "இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த" என்னாதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ப்ரதாநம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. ஆள. இப்படிரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னையாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. பூர்வவத். ... ... உ..

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!
நாபியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதுந்
தாரகையின்னுலகுந்தடவி யதன்புறமும்
விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!
அம்ம! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. ங.

(க) "ஸர்வத்ராஸ்தி."

பதவுரை.

நம்முடை— எங்களுடைய
நாயகனே!— நாதனே!
நால் மறையின்— நாலு வேதங்களின்
பொருளே!— பொருளாயிருப்பவனே!
நாபி உள்— திருநாபியுள் உண்டான
நல் கமலம்— நல்தாமரைமலரில் பிறந்த
நால் முகனுக்கு— சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு
ஒருகால்— வேதத்தைப் பறிகொடுத்த காலத்தில்
தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவனானவனே!
தரணி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்கலும்
தாரகையின் உலகும்— நக்ஷத்ரலோகமும்
தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து
அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள தேசமெங்கும்
விம்ம— பரிபூர்ணமாம்படி
வளர்ந்தவனே!— த்ரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்தவனே!
வேழமும்— "குவலயாபீடம்" என்னும் யானையும்
ஏழ் விடையும்— ஏழுரிஷபங்களும்
விரவிய— ஹிம்ஸிப்பதாக உன்னோடு வந்து கலந்த
வேலைதனுள்— ஸமயத்திலே
வென்று— அவற்றை ஜயித்து
வருமவனே!— வந்தவனே!
அம்ம!— ஸ்வாமியே!
எனக்கொருகால்இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. நம்முடை நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யனானவனே. (க) "[illegible]" என்றுளிறே. நாபியுளித்யாதி. திருநாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை- தாய். மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (உ) "[illegible]" என்று அவன் 'கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்' என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஒருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது. தரணிதலமித்யாதி. பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத்தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதுக்குப்புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படிவளர்ந்தவனே. இத்தால்-ஆச்ரிதனான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுமித்யாதி. குவலயாபீடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் நலிவதாக உன்னோடே வந்து கலசினவளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே. வேழத்தையும் ரிஷபத்தையும்ஜயித்தது (ங) பிந்நகாலத்திலே யாயிருக்கச்செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதிநிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ப்ரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம- ஸ்வாமீ. எனக்கித்யாதி. பூர்வவத். ... ... ங.

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயி னெஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக்
கன்றதுகொண்டெறியுங் கருநிறவென்கன்றே!

(க) "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" (உ) "வேதாமே பரமஞ்சக்ஷு:ர் வேதாமே பரமம் தநம்" (ங) விஜகாவ.

தேனுகனும் முரனுந் திண்டிறல் வெந்நரக
னென்பவர்தாமடியச் செருவதிரச்செல்லும்
ஆனை! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே. ச

பதவுரை.

வானவர் தாம்— தேவர்கள்
மகிழ— ப்ரீதி அடையும்படியாகவும்
வல் சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸுரன்
உருள— உருளும்படியாகவும்
வஞ்சம்— வஞ்சனையை உடைய
பேயின்— பூதனையின்
முலை— முலைமேலிருந்த
நஞ்சு— விஷத்தை
அமுது— அம்ர்தமாக
உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
கானகம்— காட்டிலுள்ள
வல்— பலிஷ்டமான
விளவின்— விளாவின் [விளாமரம்]
காய்— காய்களானவை
உதிர— உதிரும்படியாக
கருதி— நினைத்து
கன்று— கன்றான
அது— அந்த தேநுகாஸுரனை
கொண்டு— கையில் கொண்டு
எறியும்— எறிந்தவனும்
கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தை யுடையனும்
என் கன்றே!—என்னுடைய கன்றானவனே!
தேனுகனும்— தேநுகாஸுரனும்
முரனும்— முராஸுரனும்
திண் திறல்—ப்ரபலமானவலிவை உடையனும்
வெம்— கொடியனுன
நரகன்— நரகாஸுரனும்
என்பவர் தாம்—என்றுசொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களெல்லாரும்
மடிய— மாளும்படியாக
செரு— யுத்தத்திலே
அதிர— பிடிக்கையுடையனுக்கொண்டு
செல்லும்— சென்ற
ஆனை!— ஆனையானவனே!
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. வானவரித்யாதி. பூபார நிரஸநார்த்தமாக அர்த்தித்து அவதரிப்பித்த தேவர்கள்,பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு,கண்வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறியுருளப்பண்ணி,பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையில் அந்தக்கொடிதான நெஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே. "நஞ்சமுதுண்டவனே" என்று பாடமானபோது- நஞ்சை அமுதாக வுண்டவனே யென்று பொருளாகக்கடவது. (க) "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" என்னக்கடவதிறே. கானகமித்யாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை யுதிரும்படியாகக்கருதி, கன்றானவத்தைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே. இத்

(க) "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:"

தால்- விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகையாலே திருமேனி புகர் பெற்றபடியும், எல்லாத்தசையிலும் ஆச்ரிதர்க்கு பவ்யனாயிருக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. "என்கன்றே" யென்றது - உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச்சொல்லு. [அஃறிணைச் சொல்லு- அசேதநவாசியான சொல்லு.] தேனுகனித்யாதி. (க) தேநுகனென்கிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதான திறலையுடையனாய் அதிக்ரூரனுமாயிருக்கிற நரகாஸுரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களுடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே. ஆனைபோல் என்னாதே, ஆனையென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... ... * ச.

மூ.—மத்தளவுந் தயிரும் வார்குழனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்தினொடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாடுகசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ரு.

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடியை உடையராய்
நல் மடவார்— நன்மையையும் மடப்பத்தையும் உடையரான ஸ்த்ரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்து— மத்தாலே
அளவும் — அளாவிக்கடைகைக்கு யோக்யமான
தயிரும்— தயிரையும்
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்
களவால்— க்ர்த்ரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி— வயிறார உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்னும் நினைவை யுடையராய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணை மருதம்—இரட்டை மருதமரமாய்க்கொண்டு
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸுரர்களை
ஊரு கரத்தினொடும்— துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளின
வெம் திறலோய்!— வெவ்விய வலிவையுடையவனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி. [முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸ்மிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்—திருக்குழல்களானவை [குழல் - கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) யெநாக. (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணோபமை.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மத்தளவுமித்யாதி. வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன. நீண்ட கேசபாரத்தையும் நன்றான மடப்பத்தையும் உடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவை யான. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி. மத்தாலே அளாவிக்கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்புகடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாதபடி க்ர்த்ரிமத்தாலே அபிநிவேசாநுகுணமாக வாரி யமுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கோத்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய் அதுக்கீடாக வொருபடிப்பட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மருதாய்வந்து நின்ற வஸுரர்களை. ஊருவித்யாதி. நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்போகட்ட கடிய திறலை யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி இனிதான மந்தஸ்மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்துள்ள திருக்குழல்களானவை "வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப" என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. அணி-அழகு. மொய்- செறிவு. அத்த-அப்பனே. ௫.

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா.!
கானகமாமடுவிற் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர் வந்தமல்லை
யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய் !
ஆய! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௬.

பதவுரை.

காய மலர் — காயாம்பூப்போன்ற
நிறவா!— திரு நிறத்தை உடையவனே !
கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற
உருவா!— வடிவை உடையவனே !
கானகம்— காட்டிலே
மா மடுவில்— பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்த
காளியன்— காளியனுடைய
உச்சியிலே— தலையிலே
தூய— மநோஹரமான
நடம்— நர்த்தநத்தை
பயிலும்— செய்த
சுந்தர— அழகையுடைய
என் சிறுவா!— என் பிள்ளையானவனே!
துங்கம்— அத்யுந்நதமாய்
மதம்— மதத்தை உடைத்தான
கரியின்—குவலயாபீடமென்னும் யானையின்
கொம்பு— கொம்புகளை [தந்தங்களை]
பறித்தவனே!—சுலபமாகப் பிடுங்கினவனே!
ஆயம் அறிந்து— மல்லயுத்தம் செய்யும் வகை அறிந்து
பொருவான்— யுத்தம் செய்வதற்காக
எதிர் வந்த— எதிர்ந்துவந்த
மல்லை— மல்லர்களை
அந்தரம் இன்றி — உனக்கொரு அபாயமுமில்லாதபடி
அழித்து— த்வம்ஸம் செய்து
ஆடிய— "இன்னம் வருவார் உண்டோ?" என்று கம்பீரமாய் ஸஞ்சரித்த
தாள் இணையாய்!—திருவடிகளை உடையவனே!
ஆய!— ஆயனே !
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆரம்பாட்டு. காயவிக்யாதி. "காயா" என்கிற இத்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நைல்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடையவனே. கருமுகில்விக்யாதி. இருட்சியாலும் குளிர்த்தியாலும் காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே. காளகமிக்யாதி. காட்டிடத்திலே பெரியமடுவிலுள்ளே கிடந்த காளியனை அலைத்துக்கிளப்பி, க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமாகையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே. சுந்தரம்- அழகு. சிறுவன்- பிள்ளை. துங்கமிக்யாதி. பெரிய உயர்த்தியை யுடைத்தாய் (க) மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேநப் பிடுங்கினவனே. ஆயமிக்யாதி. மல்லொரும் கூறநிந்து பொருவதாக எதிர்ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறும்படி க்ஷிப்ரமாகச்சென்று ஒடிப் பொருதழித்து, 'இன்னம் வருவாருண்டோ' என்று பார்த்து மநோஹரமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே. அதன்றிக்கே, அந்தரமின்றி என்றது - மற்பொருகிறபோது உடலும் உடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தும்படி பொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது- அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழித்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய- ஆயனே. ... ... ௬.

மூ.—துப்புடையாயர் கடஞ்சொல் வழுவாதொருகால்
 தாயகருங்குழனற் றோகைமயிலனைய
நப்பின்னைதன்றிறமா நல்விடையேழவிய
 நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்
 தனியொருதேர் கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
அப்ப! எனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
 யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௭.

பதவுரை.

துப்பு உடை— மிடுக்கை உடையரான
ஆயர்கள் தம்— இடையர்களுடைய
சொல்— வார்த்தையை
வழுவாது— தப்பாமல்
ஒருகால்— ஒருகாலத்திலே
தாய— அழகியதாய்
கரு குழல்—கறுத்திருந்துள்ள மயிர் முடியை யுடையளாய்
நல் தோகை— நல்லதோகையையுடைய
மயில் அனைய— மயில்போன்ற சாயலையுடையளான
நப்பினைதன் திறமா— நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக
நல்— கொடுமையில் நன்றான
விடை ஏழ்— ரிஷபங்களேழும்
அவிய— மாளும்படியாக
நல்ல திறல் உடைய— நன்றான மிடுக்கை உடையனாய்
நாதனும் ஆனவனே!— அவ்விடையர்களுக்கு ஸ்வாமியுமானவனே!
தப்பின— கைதப்பிப்போன
பிள்ளைகளை— வைதிகன்பிள்ளைகளை,

(க) உதுமேரிகிக.

தன— தன்னுடைய
மிருசோதி — நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே
புக— செல்லும்படியாக
தனி — தனியே
ஒரு— ஒப்பற்ற

தேர்— தேரை
கடவி— நடத்தி
(அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து)
தாயொடு— தாயோடு
கூட்டிய— கூட்டின
என் அப்ப!— என் அப்பனே!
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. துப்பித்யாதி. துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படியிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயவித்யாதி. அழகிய தாய்க் கருத்திருந்துள்ள குழலை யுடையளாய், அத்தாலே நன்றான தோகைமயில்போலே யிருக்கிற சாயலையுடைய நற்பின்னைப்பிராட்டியோறுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில், "ஆர் சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல் விடையித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியாக, நன்றான மிடுக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள்குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே. நல்விடை யென்றது- "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்ற. துப்பினவித்யாதி. பரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை "தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத், தனியே அத்விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என் பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவளோடேகூட்டினவனாய், ஆச்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவனே. ... ... எ.

மூ.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதமின்மருவி
யுன்னொடுதங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியருமமகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவாயாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரளயத்திலும் அழியாத
குறுங்குடியாய்!— திருக்குறுங் குடியிலே எழுந்தருளியிருக்குமவனே!

வெள்ளறையாய்!— திருவெள்ளறையிலே வர்த்திக்கிறவனே!
மதிள்சூழ்— மதிளாலே சூழப்பட்ட

சோலைமலைக்கு — திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கு
அரசே!— அதிபதியானவனே!
கண்ணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற
அமுதே!— அம்ருதம்போல் போக்யனானவனே!
என்— என்னுடைய
அவலம்— துன்பத்தை
களைவாய்!— நீக்குமவனே!
உன்னையும்— (மநோஹாரியான) உன்னையும்
ஒக்கலையில்— இடுப்பிலே
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு
தம் இல்— தங்கள் அகங்களிலே
மருவி— சேர்ந்து
உன்னொடு— உன்னோடு
தங்கள்— தங்களுடைய
கருத்து ஆயின செய்து— நினைவுக்குத் தக்கபடி பரிமாறி
வரும்— மறுபடியும் கொண்டு வாரா நிற்கிற
கன்னியரும்— இளம்பெண்களும்
மகிழ— இச்செய்தியைக்கண்டு ஸந்தோஷிக்கும் படியாகவும்
கண்டவர்— பார்த்தவர்களுடைய
கண்— கண்களானவை
குளிர— குளிரும்படியாகவும்
கற்றவர்—நாலுசொல் தொடுக்கக் கற்றவர்கள்
தெற்றிவர— பிள்ளைக்கவிகள் தொடுத்துவர
பெற்ற— உன்னைமகனாகப்பெற்ற
எனக்கு— என்விஷயத்திலே
அருளி— க்ருபைசெய்து

செங்கீரை ஆடுக;

ஏழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்
உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே!

ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உன்னையுமித்யாதி. ஸௌந்தர்யாதிகளாலே *த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான வுன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. ‘இதென்னவருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களநிந்து போனபடியென்!’ என்று கருத்து. உன்னித்யாதி. ஈத்ருசனான வுன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாரா நிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால்- தனியிடத்திலே யௌவநாவஸ்தனாய்த்தங்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸந்நிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்தனாய்ச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. கண்டவர் கண்குளிர. ஆரேனுமாக, இச்சேஷ்டி தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாற்போலே குளிரும்படியாக. கற்றவர் தெற்றிவர. நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டித ரஸத்தைக்கண்டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர. பெற்றவெனக்கருளி. உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்றவெனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது. மன்னுகுறுங்குடியாய். (க)“ந ப்லாவயதி ஸாகர:” என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே. மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணுகைப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈராசு தவிர்த்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே. ஸர்வஜந போக்யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. என் அவலம்களைவாய். என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே. அதாவது-எனக்கு பவ்யனாய் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அநியாம்யனானபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்கை.

(க) “ந ப்லாவயதி ஸாகர:”

ஆடுகசெங்கீரை. இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரையாடியருளவேணும். ஏழுலகித்யாதி. ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை. "மன்னு குறுங்குடியாய்" என்று தொடங்கி "என் அவலங்களைவாய்" என்று ஸம்போதித்து, "உன்னையுமொக்கலையில்" என்று தொடங்கி - பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை என்று அந்வயம். ... ... அ

மூ.—பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயநல்ல கருப்பூரமு நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளி முளைப்போல் சிலபல்லிலக
நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ
ஏலுமறைப் பொருளேயாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. ௯.

பதவுரை.

பாலொடு— பாலோடேகூட
நெய்— நெய்யும்
தயிர்— தயிரும்
(ஆகிய இவற்றைப் பலகால் அமுதுசெய்கையாலும்)
ஒண் சாந்தொடு— அழகியசந்தனத்தோடு
செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர்களும்
(ஆகியஇவற்றைப் பலகால் சாத்துகையாலும்)
பங்கயம்— தாமரையும்
நல்ல— உத்தமமான
கருப்பூரமும்— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை
நாறிவர— கலந்துபரிமளிக்க
கோலம்— அழகிய
நறு பவளம்— நற்பவளம்போல்
செம்— அழகியதாய்
துவர்— சிவந்திருக்கிற
வாயின் இடை— திருஅதரத்தினுள்ளே
கோமளம்— இளையதான
வெள்ளிமுளைப்போல்—வெள்ளி முளைபோலே
சில பல்— சிலதிருமுத்துக்கள்
இலக— விளங்க
நீலம் நிறத்து— நீல நிறத்தாலே
அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராநின்ற
ஐ படையின்நடுவே—பஞ்சாயுதத்தின்நடுவே
நின்— உன்னுடைய
கனிவாய்— கொவ்வைக்கனிபோன்றவாயில் ஊறுகிற
அமுதம்— அம்ருதஜலமான து
இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்றுவிழ
ஏலும்— தகுதியான
மறை— வேதத்தினுடைய
பொருளே!— அர்த்தமானவனே!

ஆடுக இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்யாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (க) கவ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும் ஹர்ஷத்தாலே "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற வவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித்துவர. கோலமித்யாதி. தர்சநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளையதான வெள்ளி யரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க-

(க) மவ்யு.

நீலமித்யாதி. நீலமான திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகத்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வபலம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்திலூறுகிற அம்ருதஜலமன்று இற்றிற்றுவிழ. ஏவுமித்யாதி. கருதியான வேதார்த்தமானவனே. (க) "வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமான அர்த்தமிவனேயிறே. ... ... க.

மூ.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதளையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. ௰.

பதவுரை.

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலரை ஒத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிறு இதழ்போல்— (அம்மலரின்) உள்ளிதழ் போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிரல்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய—அரையில்சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள— தாளை உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையின் பூவொடு — மாதளம்பூவோடே
பொன்மணியும் — நடுநடுவே கலந்து கோத்த பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்
கிறியும்— மணிக்கட்டில்சாத்தின சிறுப்பவள வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
ஐ படையும்— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளைகளும்
குழையும்— ச்ரோத்ராபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும் — திருச்செவிமடல்மேல்சாத்தின வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள் — எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆடுக இத்யாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலேயிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும். அன்றிக்கே கிண்கிணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். "சேவடிக்கிண்கிணி" என்னக்கடவதிறே. அரையில்தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளநன்மாதளையின் பூவொடுபொன்ம

(க) "வேதைச்சஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:"

ணியும். "உடையார்கனமணியோடொண்மாதளம்பூ" என்கிறபடியே தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும். மோதிரமும் கிறியும். திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதிரங்களும், மணிக்கட்டிற்சாத்தின சிறுப்பவளவடமும். மங்கலவைம்படையும். திருமார்விற்சாத்தின மங்களாவஹமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். தோள்வளையும். அதுக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள்வளைகளும். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக்குழைகளும். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக ‡ நாலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மகைந்தாடுகையாலே எல்லாம் சேர வொளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். எங்கள் குடிக்கரசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமுமீனுருவு மாளரியுங்குறளு
மாமையுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதையுகந்தபரி
சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகி
லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. கக.

பதவுரை.

அன்னமும்— "ஹம்ஸமும்
மீன் உருவும்— மத்ஸ்யமும்
ஆள் அரியும்— நரஸிம்ஹமும்
குறளும்— வாமநனும்
ஆமையும்— ஆமையும்
(ஆக இப்படி எல்லாம்)
ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு
நாயகனே!— தலைவனானவனே!
என் அவலம்— என் துன்பத்தை
களைவாய்!— நீக்கினவனே!
சங்கீரை ஆடுக செங்கீரை ஆடியருளவேணும்,
ஏழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்
உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;
ஆடுக ஆடுக என்று— ஆடவேணும் ஆடவேணும்" என்று
அன்னம்— ஹம்ஸம் போன்ற
நடை— நடையழகையுடையளாய்
மடவாள்— மடப்பத்தையுடையளான
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
உகந்த— உகந்து சொன்ன
பரிசு— ப்ரகாரத்தை
ஆன— ஸமர்த்தமான
புகழ்— யசஸ்ஸையுடையரான
புதுவைப் பட்டன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலவதரித்த பட்டர்பிரான்
உரைத்த— அருளிச்செய்த
இன் இசை— இனிய இசையை உடைய
தமிழ்மாலைகள்— தமிழ்த் தொடைகளான
இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
உலகில்— இந்தலோகத்தில் இருக்கச்செய்தே
எண் திசையும்— எட்டுத்திசைகளிலும்
புகழ்— கீர்த்தியையும்
மிகு இன்பமது— மிக்கஸுகத்தையும்
எய்துவர்— பெறுவர்கள்.

‡ நாலும்- தொங்குகின்ற.

வ்யா. அன்னமுமித்யாதி. வேதப்ரதமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமா(ன)க ந்ருஸிஹ்மமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாமநனும், மந்தராதாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹரணார்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே. என் அவலம்களைவாய். எல்லாத்தசையிலும் " உனக்கென்வருகிறதோ " என்று வயிறெரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆடுக செங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழுலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணுமாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம்போலே நடையழகையும் பவ்யதையையுமுடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவித்யாதி. ப்ராஹ்மணோத்தமராய் வைத்து கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ர்த்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலுமடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
து புன்னைப் யால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

கூக - திருமொழி, ரு - க்கு, பாட்டு-கூஉ.

அ. கீழ்- சேங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவளநுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவள் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். ... *.

மூ.—மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்
ஆணிப்பொன்னாற்செய்தவாய் பொன்னுடைமணி
பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு
காணிகொண்டகைகளாற்சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே! சப்பாணி க.

பதவுரை.

ஆணி- மாற்று உயர்ந்த
பொன்னல்— பொன்னாலே
செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்ப்ர்ஹணீயமான
உடைமணி- அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்- இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி—கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்
இலங்க— ப்ரகாசிக்கும்படி. [மாதுர்யமிகும் பண்ணிக்கொண்டு என்றுகருத்து.]
பண்டு— முன்னே
காணி— பூமியை
கொண்ட— (மஹாபலியிடத்திலின்றும்) நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்ட
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்டவேணும்
கருகுழல்— கறுத்தமயிர் முடியையுடைய
குட்டனே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டுதலாவது— திருக்கைத்தலங்களைத்தட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித ந்ருத்தம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கமித்யாதி. மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வநிக்க. "ஆய் பொன்னுடைமணி" என்கிற விடத்தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னாற் செய்த" என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; ¶நல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. பேணியித்யாதி. என்னுடைய திப்யகுந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே, பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பாபாகத்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. (அன்றிக்கே, பேணி யென்றது - உன் திருமேனி யலையாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டித்யாதி. முன்பு, "குடங்கையில் மண்கொண்டு" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியை மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிக்ரஹித்த திருக்கைகளாலே. இத்தால்- தன்மேன்மைபாராதே ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாறிக் கார்யம் செய்யும் கையென்கை. சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்யாதி. கறுகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ... க.

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட
என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்
மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி. உ.

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால்செய்த
அரைநாணொடு— அரைநாணொடு சேர்ந்த
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட
கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

(பா) "நல்மாணிக்க மாகையாலே."

தன்—தனக்கு இருப்பிடமான
அரை—கடிப்ரதேசத்திலே
ஆட—சப்திக்கவும்
தனி—அத்விதீயமான
சுட்டி—சுட்டியானது
தாழ்ந்து—நெற்றியில்தாழ்ந்து
ஆ—அசையவும்
என் அரைமேல் நின்று— என் அரையில் நின்றும்

இழிந்து—இறங்கி
உங்கள்—உங்கள் தமப்பனாராய்
ஆயர்தம்—இடையர்களுக்கு
மன்—அரசரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய
அரைமேல்—மடியில் இருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
மாயவனே!—விஸ்மயநீயனே!
சப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்யாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அத்விதீயமான சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. என்னித்யாதி. என்னுடைய மடியில் நின்று மிழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகராயிருக்கிறவர் மடியிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. மாயவனே. ஆச்சர்ய பூதனானவனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்
அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணி யாழியங்கையனே! சப்பாணி. ௩:

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனாய்
மணி வண்ணன்!—நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையனானவனே!
பல் மணி—நாநாவிதரத்நங்களும்
முத்து—முத்துக்களும்
இன்—போக்யமான
பவளம்—பவளமும்
பதித்து—அழுத்தி
அன்ன— பரம்பின அழகையுடையதாய்க் கொண்டு
இலங்கு—ப்ரகாசிக்கிற
பொன் தோட்டின்மேல்— ஸ்வர்ணகர்ணகுண்டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன்னுடைய
மணி—அழகிய
வாய்—திருவாயில்
முத்து—திருமுத்துக்கள்
இலங்க—விளங்க
நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற
அம்மைதன்—தாயானயசோதையின்
அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
ஆழி—திருவாழியாழ்வானை
அம் கையனே!—அழகியகையிலுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. என்மணிவண்ணன். என்னுடையவனென்று அபிமானிக்கலாம்படி எனக்கு பவ்யனாய் நீலரத்னம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே. பன்மணியித்யாதி. மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யமென்கிற பலவகைப்பட்ட ரத்னங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும் பகைத்தொடையாக வழுத்தி வாசாமகோசரமான அழகை யுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்சுட்டி னழகுக்கு மேலே. நின்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாசிக்க. நின்னம்மையித்யாதி. உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாக்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். அம்மணியென்று அரைக்குப் பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர்தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார்மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்குகப்பாகையாலே அத்தைச்செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. ஆழியங்கையனே. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே யென்னுதல்; ஆழியென்று- திருவாழி மோதிரமாதல். ... ௩.

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம்
கோ நிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. ௪

பதவுரை.

வான் நிலாம்—ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிக்கிற
அம்புலீ!—ஓ! அம்புலீ!!
சந்திரா!—ஓ! சந்த்ரனே!!
போந்து—வந்து
தூநிலா—அழகிய நிலவையுடைய
முற்றத்தே—முற்றத்திலே
விளையாட—விளையாடுவதற்காக
வா என்று—வா வென்றழைத்து
நின்—உன்னை
புகழாநின்ற—ச்லாகியாநிற்கிற
ஆயர் தம்—இடையர்களுக்கு
கோ—தலைவனான நந்தகோபர்
நிலாவ—ஹர்ஷிக்கும்படி
சப்பாணிகொட்டாய்.
குடந்தை—திருக்குடந்தையில்
கிடந்தானே!—கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
நீ நிலா— நீ நின்று
சப்பாணி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தூநிலாவித்யாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து. விளையாடவித்யாதி. 'ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ ! சந்திரா ! விளையாடவா' என்று, அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா. நீ நின்று. நின்னித்யாதி. உன் சேஷ்டிதங்களிலே (க)வித்தராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற(உ)ஸர்வகோபநிர்வாஹகரானஉங்களையன் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணிகொட்டவேணும். குடந்தை யித்யாதி. ஆச்ரிதபராதீநனாய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. ... ... * ௪.

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்டுவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

(க) விஷ்ராய். (உ) ஸலூமொவ.

சட்டித்தயிருந்தடாவினில் வெண்ணெயுமுண்
பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்சப்பாணி. ரு.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அரையிலே
சேறும்— சேற்றையும்
புழுதியும்— புழுதியையும்
கொண்டுவந்து— கொண்டுவந்து
அட்டி— மேலே இட்டு
அழுக்கி— உறைக்கும்படி பூசி
அகம் புக்கு— உள்ளே நுழைந்து
அறியாமே— ஒருவருமறியாதபடி
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்துவைத்த
தயிரும்— தயிரையும்
தடாவினில்— தாழிகளில் சேர்த்துவைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உண்— வாரிவிழுங்காநின்றவனைப்
பட்டி— பட்டிதின்றுதிரிகிற
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்கனாயிருக்குமவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.
பற்பம்— திருத்தாமரைமலரை
நாபா!— திருநாபியிலுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. புட்டியித்யாதி. மத்யமாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து * சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடுகையாலே திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிருக்குமிறே. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து மேலேயணைகையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. அகம்புக்கித்யாதி. ஒடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தான் அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். பட்டியித்யாதி. பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. பற்பநாபா. ஸகல ஜகத்காரணமான தாமரையைத் திரு நாபியிலேயுடையவனே!. ... ... * ரு.

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணாளப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. சு.

பதவுரை.

தந்தை— ஸர்வலோக பிதாவான உன்னுடைய
சொல்— வார்த்தையை
தாரித்து கொள்ளாது— தரித்துக் கொள்ளாமல்
போர்— யுத்தத்தை
உய்த்து— நடத்துவதாக
வந்து— கர்விஷ்டராய்வந்து
புகுந்தவர்— அமர்க்களத்திலே புகுந்தவர்களாய்
மண் ஆள— (பாண்டவர்களைக் கொன்று தாங்களே) பூமிமுழுதும் ஆளுவதாக
பாரித்த— வெகுதூரம்யோசித்த
மன்னர்— அரசர்களான

நூற்றுவர்— நூற்றுபேரும்
பட— மாளும்படியாக
பஞ்சவர்க்கு— பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும்
அன்று — அவர்கள் உன்னை வேண்டிக் கொண்டவன்று
தேர்— தேரை
உய்த்த— நடத்தின
கைகளால்— திருக்கைகளாலே சப்பாணி;
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த
சிங்கமே!— சிங்கம்போல் செருக்கியிருக்குமவனே!

சப்பாணி.

வ்யா. ஆரூப்பாட்டு. தரித்து. "தரித்து" என்கிறவிடத்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாயென்னுதல்; புத்திபண்ணியென்னுதல். நூற்றுவர். இதுக்கு-மேலே அந்வயம். தந்தைசோற்கோள்ளாது. (க) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்கு தூதாக எழுந்தருளி, 'பாண்டவர்களும் நீங்களும் பரஸ்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா, ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமவிபாகம் பண்ணி புஜித்துச் சேர்ந்திருங்கோள்; அது செய்யமாட்டிகோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராக அவர்களுக்குப் பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யிகோளாகில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள் என்று இப்படி அருளிச்செய்தவசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. போருய்த்தித்யாதி. பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) *வீரபோக்யா வஸுந்தரா என்று, யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் ராஜ்யத்தையாளுங்கோள் என்றபடியாலே யுத்தத்தைநடத்துவதாக ஸர்வோத்தராய்வந்துயுத்தபூமியிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை யழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. பஞ்சவர்க்கித்யாதி. உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்றவன்று, 'ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது' என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிக்ருதனாய் ப்ரதிபக்ஷ மித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து போம்படி தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே. தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றிற்பிறப்பாலே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே! சப்பாணி. ... ... *

மூ.—பரந்திட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை
யிரந்திட்டகைமேலெறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக்கலங்கச்
சரந்தொட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பரந்திட்டுநின்ற— விஸ்தீர்ணமாய்
படு— ஆழ்ந்திராநின்ற
கடல்— (தக்ஷிண) ஸமுத்ரமானது
தன்னை— தன்னைக்குறித்து
இரந்திட்ட— சரணாகதி பண்ணின
கைமேல்— திருக்கைகளின்மேல்
எறி— திவலைகளை எறியாநின்ற
திரை— அலையை
மோத— வீசாநின்றுகொண்டு
கரந்திட்டுநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்து நின்ற
கடலை— ஸமுத்ரேச்வரனான வருணன்மேல்

(க) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ:"
(உ) "வீரபோஜ்யா வஸுந்தரா"

கலங்க— அவன்குடல் குழம்பும்படி
சாம்— பாணங்களை
தொட்ட— ஏவின
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி-;

சார்ங்கம்— "ஸ்ரீ சார்ங்கம்" என்கிற
வில்— வில்லை
கையனே!— திருக்கையில்தரித்தவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பரந்தித்யாதி. (க) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிக்கே, ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஶ்யே மஹோததே:" என்கிறபடியே- "லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்" என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கைமேலே அலைமெறிகிற திரைகளானவை மோத. கரந்தித்யாதி. முகங்காட்டாதே மறைந்து நின்ற கடலை (ங)வீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச)"சாபமாநய ஸௌமித்ரே! ஶராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமாந்" என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! என்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வாநரஸமூஹத்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தேங்கும்படி
அணை கட்டி— (நடுவே) ஸேதுவைக்கட்டி
நீள் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராக்ஷஸர்கள்
அவிய— நசிக்கும்படி

அடு— ஹிம்ஸியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கித்யாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்தநிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) "அப்ரமேயோ மஹோததி:." (உ.) "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஶ்யே மஹோததே:." (ங) வீசி. (ச) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே! ஶராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமாந்."

வே யணைகட்டி. நீணீரித்யாதி. "நீள்கடல்சூழிலங்கை" என்கிறபடியே - பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லையென்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநசீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. நேமியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு * அடுகண்ணதானே அமைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனையிறே. ... ... *அ.

மூ.—அளந்திட்டதூணையவன் தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டுவாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம்
பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துநட்ட
தூணை— ஸ்தம்பத்தை
அவன்— அவன்தானே
தட்ட— சீறி உதைக்க
ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன் அடித்த இடத்திலேயே]
வாள்— கத்திபோல் க்ரூரமான
உகிர்— நகங்களையுடைய
சிங்கம் உரு ஆய்— நாஸிம்ஹ ரூபியாய்,
வளர்ந்திட்டு— வளர்ந்து
உளம்— அவன் மனஸ்ஸை
தொட்டு— ("இப்போதாகிலு மநுகூலிக்கக் கூடுமோ" என்று) பரீக்ஷித்து
இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய
ஒள்— ஒள்ளியதாய்
அகலம்— அகன்றிருக்கிற
மார்வு— மார்வை
பிளந்திட்ட— கிழித்த
கைகளால் சப்பாணி;
பேய்— பூதனையின்
முலை— (விஷந்தடவின) முலையை
உண்டானே!— (அவளுயிரோடு) உண்டவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. "முன்பே நாஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்ட தூண்" என்ன வொண்ணாதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. அவன்தட்ட. வேறேசிலர்தட்டில், கையிலே நாஸிம்ஹத்தை யடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்ன வொண்ணாதபடி அவன்தானே, "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொறுமல், "பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டுதூண் புடைப்ப" என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, "ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை" என்று அழன்று அடிக்க. ஆங்கே. அடித்த விடமொழிய ஸ்தலாந்தரத்திலே தோன்றிலும் "இவன் இங்கில்லை" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. வளர்ந்திட்டு. "பரியவிரணியன்" என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனானவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லவாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றில் ஒன்றின்கையிற் படக்கடவனல்லவாகவும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, கூர்மையையுடைத்தான உகிர்களையுடைய நர

ஸிம்ஹரூபியாய். உளம்தொட்டு. "எங்குமுள்ன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் "இல்லை" என்று சொன்ன ஸ்தலந்தன்னிலே "உண்டு" என்னும்படியாகத் தோற்றுகை யாலும், "சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலறத் தெழித்தான்" என்கிறபடியே ஒரொன்றே துஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், (க)பீதியாலே நெஞ்சிளகி அநுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரீக்ஷைபண்ணி. இரணியனொண்மார்வகலம். ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்தீர்ணமான மார்வை. ஒண்மையாவது- நாஸிம்ஹத்தினுடைய ரோபாக்நியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியானபடியைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங்களாலே மிடியறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால். "உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே" என்கிறபடியே-திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. பேய்முலையித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையு மன்றிக்கே, "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராண ஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. ... ... ௯.

மூ.—அடைந்திட்டமரர்களாழ்கடறன்னை
மிடைந்திட்டுமந்தரம்மத்தாகநாட்டி
வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன் கயிறாக
கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ம.

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்
அடைந்திட்டு— சரணம்புகுந்த வளவிலே
ஆழ்— கம்பீரமான
கடல்தன்னை— க்ஷீரஸமுத்ரத்தை
மிடைந்திட்டு— நெருக்கி
மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை
மத்தாக— கடையும் மத்தாக
நாட்டி— நிறுத்தி
வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற
வல் வடம்— வலிய கயிற்றை
கயிறாக— கடைகயிறாக
சுற்றி— சுற்றி
கடைந்திட்ட— (அம்ருதம் கிளரும்படி) கடைந்தருளின
கைகளால் சப்பாணி.
கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற
வண்ணனே!— வர்ணத்தையுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்யாதி. துர்வாஸச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வர்யராய் அஸுராக்ராந்தராய் அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (௨) "[illegible]" என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டு என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. "நலங்கழல் வணங்கி" என்கிற விது திரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறப்போலே. ஆழ்கடலித்யாதி. அத்யகாதமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்

(க) பீதி. (௨) "சரணம் த்வாமநுப்ராப்தா ஸ்ஸமஸ்தா தேவதாகணாஃ."

கையென்று பாராதே நெருக்கி. மந்தரமித்யாதி. (க) "மந்தரம் மந்தரம் க்ருத்வா" என்கிறபடியே (உ) மஹாசலமான மந்தரத்தை, கடைகைக்கு மத்தாக நாட்டி. வடமித்யாதி. (ங) "யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம்" என்கிறபடியே- வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்றை அதிலே கடைகயிறாகச்சுற்றி. கடைந்திட்டவித்யாதி. தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந்துறக்கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே "அலைகடல் கடைந்தவப்பன்" என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. கார்முகிலித்யாதி. ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதானம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள மேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனாய் நின்றவனே சப்பாணி. ... ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினாற் சொல்லுவார்வினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆள்கொள்ள— எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்திக் கொள்ள
தோன்றிய— திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்தவனை
ஆயர் தம்— இடையர்களுக்கு
கோவினை— தலைவனானவனை
நாள்— நாடோறும்
கமழ்— பரிமளியாநின்ற
பூ— புஷ்பங்களையுடைய
பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பட்டர்பிரான் [பெரியாழ்வார்]
வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே
சொன்ன— அருளிச்செய்த
சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான
ஈரைந்தும்— இப்பத்து பாசுரங்களையும்
வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு
சொல்லுவார்— ஓதுமவர்களுடைய
வினை— துன்பங்கள்யாவும்
போம்— தன்னடையேவிட்டு ஓடிப்போம்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை கொள்வதாகவந்து ஆவிர்ப்பவித்த. அவதார ப்ரயோஜநம்- லீலாவிபூதியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்கை. "பிறந்த" என்னாதே, தோன்றிய என்றது, (ச) "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாம் ஆவிர்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. ஆயர்தம்கோவினை. ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழநின்று ஏவிற்றுச்செய்து, தன் நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வதோபி நிர்வாஹகனானவனை. நாட்கமழித்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(க) "மந்தரம் மந்தரம் க்ருத்வா." (உ) மஹாசலம். (ங) "யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம்."
(ச) "தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம்."

தார சேஷ்டிதாநுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணிவிஷயமான பத்துப்பாட்டையும் ஆசா பூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்களுடைய அகில பாபங்களும் தன்னடையேபோம்.

அடிவரவு.—மாணி பொன் பன் தூநிலாப் புட்டித் தாரி பாந்து
குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்கொள் தொடர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, கூ- க்கு, பாட்டு-எக.

அ இத்திருமொழியிலே சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி யநுபவித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவளுடைய (க) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தை தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியராகிறாரிதில்.

மூ.—தொடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ க.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைக்கையிலே யுடையவன்
சங்கிலிகைத்தொடர் — சங்கிலித்தொடரானது
சலார் பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று சப்திக்கவும்
பொன் தூங்கு— பொற்கயிற்றிலே தொங்குகின்ற
மணி— மணியானது
ஒலிப்ப — த்வநிக்கவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுகன்னமும் சிச்நமுமாகிற மூன்றிடங்களினின்றும்
மதம் புனல்— மதநீரானது
சோர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
பைய நின்று—மெள்ளநின்று
ஊர்வதுபோல்—நடக்குமாப்போலே
கிண்கிணி— திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன் கூடி —ஒன்றோடொன்றுகூடி
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணியானது
பறை—பறைபோலே [பறை-படஹம்.]
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட—பருத்த
தாள் இணை கொண்டு—ஒன்றுகொன்றொத்த திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவானோ— ¶தளர்நடை நடவானோ.

¶ தளர்நடையாவது— திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே, நடைகற்கும்பருவமானகயாலே தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

(க) ஹாவயுக்த.

வியா. முதற்பாட்டு. தடரித்யாதி. மதாதிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் தொடரை யிழுத்துக்கொண்டு நடக்கையாலே காலிற் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் தொடரானது சலார் பிலாரென்று சப்திக்க. தொடரென்று - விலங்கு. ஆனைவிலங்கு சங்கிலிகையாயிறே யிருப்பது. சலார்பிலார் என்கிறது - சப்தாநுகாரம். தூங்கித்யாதி. முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்குகிறமணியானது த்வநிக்க. "பொன்மணி" என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறவித்தால் - பொற்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. படிவித்யாதி. உண்டாக்கப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலம் அருவி குதித்தாற்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே கபோலத்வயமுப(க)மேட்ர ஸ்தாநமுமாகிற த்ரயத்திலநின்றும் வடிகிறஜலம். வாரணமித்யாதி. ஆனையானது அந்த மதபாரவச்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக்குமாபோலே. உடனித்யாதி. "சேவடிக்கிண்கிணி" என்கிறபடியே திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடிசப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவரையிற் சாத்தின சதங்கை வடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழைப்புண்டு வருகையாலே அதிலுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். உடையித்யாதி. திருவரையிற்கட்டின மணியானது பறைபோலே சப்திக்க. தடந்தாளித்யாதி. பருவத்துக்கேடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸத்ர்சமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. சார்ங்கபாணி. ஸ்ரீசார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலேயுடையவன். இது ஈச்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈச்வரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. தளர் நடை நடவானோ. தளர் நடையாவது- திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடைக்குப் பருவமாகையாலே தள்ளப்பாறி நடக்கும் நடை. தள்ளம் பாறுகை-தவறுகை. க.

மூ.—செக்கரிடை நுனிக்கோம்பிற்றோன்றுஞ் சிறுபறைமுளைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவனந்தசயனன்
தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்தளர் நடைநடவானோ. உ.

பதவுரை.

அக்குவடம்— சங்குமணி வடத்தை
உடுத்து— திருவரையிலே தரித்து
ஆமைத்தாலி— கூர்மாகாரமான ஆபரணத்தை
பூண்ட—திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்டவனாய்
அநந்தசயநன் — திருவனந்தாழ்வான் மேல் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
தக்க— தகுதியான
மா மணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனாய்
வாசுதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனான கண்ணன்
செக்கர் இடை— செம்மானத்திலே
நுனி கொம்பில்— நுனிக் கிளையிலே
தோன்றும்— தோன்றும்படி விளங்காநின்ற
சிறு பிறை— இளம் திங்களுடைய
முளைப்போல்— முளைபோலே
நக்க— சிரிக்குமளவில்
செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள
வாய்— அதரமாகிற
திண்ணை மீது— உந்நத ஸ்தாநத்தின்மேலே
நளிர்— குளிர்ந்ததாய்
வெண்— வெளுத்திரா நின்றுள்ள
பல்— திருமுத்துக்களுடைய
முளை— அங்குரங்கள்
இலக— விளங்கும்படி
தளர்நடை நடவானோ.

(க) செ௫.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சேக்கரித்யாதி. செக்கர்வானத்திடையிலே, (க) ஶாகாக்ரத்திலே தோன்றும்படி உத்யமான பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. நக்கவித்யாதி. ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகச்சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின்மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க. அக்குவடமுடுத்து. சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையிலேசாத்தி. ஆமைத்தாலிபூண்ட. கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆபரணவிசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. அநந்த சயநன். அவதாரத்தினுடைய மூலத்தை நினைத்துச்சொல்லுகிறது. (உ) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகத:" என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். வாசுதேவனித்யாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. ... ... உ

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களுஞ்சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றாடையொடும்
மின்னிற்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக் கழுத்தினிற்காறையொடுந்
தன்னிற்பொலிந்த விருடீகேசன் தளர்நடைநடவானோ. ந

பதவுரை.

*மின் கொடியும் — மின்னல் கொடியும்
ஓர் — அத்விதீயமாய்
வெண் — வெளுத்திராநின்ற
திங்களும் — சந்த்ரமண்டலமும்
சூழ் — அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய் — பரிவேஷமும் போலே
பின்னல் — அரையில்பூண்ட பொற்பின்னலும்
துலங்கும் — அதில்கோக்கப்பட்டு விளங்காநின்ற
அரசு இலையும் — அரசிலைக் கோவையும்
பீதகம் — பொன்வர்ணமான
சிறு ஆடையொடும் — சிற்றாடையுமாகிற இவற்றோடும்
மின்னில் — மின்னலாலே
பொலிந்தது — விளங்குமதாய்
ஓர் — அத்விதீயமாய்
கார் — கறுத்திராநின்ற
முகில்போல — மேகம்போலே
கழுத்தினில் — திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறையொடும் — "காறை" என்னுமாபரணத்தோடும்கூட
தன்னில் பொலிந்த — ஸ்வதஃ ப்ரகாசனாய்
இருடீகேசன் — கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைக் கவருமவனான கண்ணன் [ஹ்ருஷீகேஶன்]
தளர்நடைநடவானோ.

* "மின்னுக்கொடி" என்கிறவிடத்தில் "மின்" என்னும் சொல்லுக்குமேல் "கொடி" என்றுசேர்ந்தால் உகரச்சாரியை பொருந்திற்று.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகளங்க சந்த்ரமண்டலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. பின்னலித்யாதி. திருவரையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றாடையுமாகிற இவற்றோடும். மின்னிலித்யாதி. மின்னாலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேகம்போலே திருக்கழுத்திற்

(க) ஶாகாக்ரம். (உ) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகத:"

சாத்தின காறையேயோடும். தன்னிலித்யாதி. இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழகாலே (க) ஸமர்த்தனுயிருப்பானுய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைத் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௩.

ரு.—கன்னற்குடந்திறந்தாலொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன்திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னேற்றுமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடை நடவானோ

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கருப்பஞ்ஜலக்குடமானது
திறந்தால் ஒத்து— வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அம்ருதம் ஊறிவடிய
கணகண சிரித்து— 'கணகண' என்று சிரித்து
உவந்து— ஸந்துஷ்டனுய்க் கொண்டு
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று
முத்தம் தரும்— அதரபானம் தருமவனுய்
என்— எனக்கு பவ்யனுய்
முகில்— நீலமேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனுய்
திரு— பெரியபிராட்டியாரை
மார்வன்— மார்விலேயுடையனுய்
தன்னை— தன்னை
பெற்றேற்கு— பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன்— தன்னுடைய
வாய்அமுதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறுகின்ற அம்ருதத்தை
தந்து— கொடுத்து
என்னை— தாயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான் — தழைப்பியாநின்ற இவன்
தன் எற்று— தன்னோடு எதிர்த்த
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய
தலைகள்மீது— தலைகள்மேல்
தளர்நடைநடவானோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி.(உ)கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் ‡இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனுய்க்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதராஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனுய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனுய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி. தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய (௩) வாகம்ருதத்தைத்தந்து என்னை தழைப்பியாநின்றான். இங்கே " வாயமுதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான் " என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு " முத்தம்தரும் " என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதநம் பண்ணினபடி. தன்னேற்றித்யாதி. தன்னோடெதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௪.

(க) ஸமர்த்த. (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து ' கருப்பஞ்சாற்றுக்குட ' மென்று கிடக்கிறது, ‡இல்லி - ரந்த்ரம். (௩) வாகம்ருத.

மூ.—முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்தோடப்
பின்னைத்தொடர்ந்ததோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானோ. ரு.

பதவுரை.

முன்— முன்னே	உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்
நல்— நன்றாய்	பன்னி— ஆராய்ந்து
ஓர்— அத்விதியமாய்	பரவி— துதித்து
பெருவெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை ஈன்ற	ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத
குட்டன்— குட்டியானது	புகழ்— கீர்த்தியையுடையனாய்
மொடுமொடு— "திடுதிடு"என்று	பலதேவன் என்னும்— "பலதேவன்"என்னும் பெயரை உடையனான
விரைந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே	தன் நம்பி— தன் தமையனானவன்
பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே	ஓட— முன்னே ஓட
தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த	பின்— பின்னே
கரு— கறுத்த	கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
மலை— மலைஈன்ற [மலையா லுண்டாக்கப் பட்ட]	செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்
ஓர்குட்டன்— ஒருகுட்டியானது	தளர்நடைநடவானோ.
பெயர்ந்து— பேர்ந்து	
அடி இடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே	

‡ "உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்று தொல்காப்பியத்தில் சூத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னே விலக்ஷணமாய் அத்விதியமாய்ப் பெரிதாயிருக்குமுள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, அஞ்சநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாநுகுணமாகக் காலுக்குக் கால் பேர்ந்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ரு.

மூ.—ஒருகாலிற் சங்கொருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினாற்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. சு.

பதவுரை.

கரு— கறுத்ததாய்	கடல்— கடல்போன்ற
கார்— குளிர்ந்திராநின்ற	வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்

காமர்தாதை— மந்மதனுக்குப் பிதாவானவன்
ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானுமாக
உள் அடி— உள்ளடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகாலும் கொண்டு— இரண்டு அடிகளாலும்
அங்கு அங்கு— அடியிட்ட அவ்வவ் விடங்களிலே
எழுதினாற்போல்— எழுதினாப்போலே
இலச்சினை— லக்ஷணம் [அடையாளம்]
பட— படும்படி
நடந்து— நடந்து
பெருகா நின்ற— ப்ரவஹியாநிற்கிற
இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆநந்தப்ரவாஹத்தின் மேலே
பின்னையும்— மேன்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆநந்தத்தை வர்ஷித்துக் கொண்டு
தளர்நடைநடவானோ

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறித்துச் சமைந்த விரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அவ்வவ ஸ்த்தலங்களிலே ¶ தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளப் படும்படி நடந்து. பெருகாவித்யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப்பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்- குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திரு நிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். * காமனைப்பயந்த காளையிறே. (க) "ப்ராஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்" என்னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாய்த்து.

காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவானோ என்று அந்வயம். ... ... ௬.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியிற்றிற்றுவீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல் போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ. எ.

பதவுரை.

படர்— படாநின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது
வாய் நெகிழ— விகஸித்தவளவிலே
பனி படு— குளிர்ந்தமதுவானது
சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழுமாப் போலே
இடம்கொண்ட— விசாலமாய்
செம்— சிவந்திராநின்ற
வாய்— திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது
ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி
இற்று இற்றுவீழ— முறிந்து விழும்படி
நின்று— நின்று

¶ தூலிகை- சித்ரமெழுதும் கருவி. (க) "ப்ராஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்"

கடும்— க்ரூரமான	கண் கணென— கணகணவென்று ஒலிக்க
சே— ரிஷபத்தின்	தட— பருத்த
கழுத்தில்— கழுத்திற்கட்டின	தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்று சேர்த்த திருவடிகளால்
மணி— மணியினுடைய	சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கத்துஸ்லை
குரல் போல்— ஒலியைப்போலே	பாணி— திருக்கையிலுடையவன்
உடைமணி— அரையில் சாத்தின மணியானது	தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படரித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்ந்தவளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது சிதுகத்துளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவித்யாதி. இடமுடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக வூறி முறிந்து விழும்படி நின்று. கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி. கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்கும்படி. தடந்தாளித்யாதி. ஸ்விகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௭.

மூ.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவானோ. ௮.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த	உலகினில்— உலகத்திலே
சிறு பாறை— சிறியமலையின்	மக்கள்— மனிசர்கள்
பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே	பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத
அருவிகள்— அருவிகளானவை	மணி— மநோஹரமான
பகர்ந்து அனைய— ஒளிவிடுமாப் போலே	குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை யுடையவனாய்
அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின) வெள்ளைமணிவடமானது	தக்க— தகுந்த
இழிந்து— தாழ்ந்தும்	மா மணி— நீலமணி போன்ற
ஏறி— உயர்ந்தும்	வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவனான
தாழ— தொங்கும்படியாகவும்	வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்
அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது	
புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படியாக்வும்	தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்வத்திலே நிம்நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. பகர் - ஒளி. அக்கித்யாதி. திருவரையிற்சாத்தின வெள்ளைமணி வடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. அணியித்யாதி. அழகிய நிதம்ப ப்ரதேசமானது பார்ச்வங்களிலே அசைய. மக்களித்யாதி. லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. தக்கவித்யாதி. தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவனான ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௮.

மூ.—வெண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டளைந்ததோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தொன்றுநோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. கூ

பதவுரை.

வெண் புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை	வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக் கொண்டு	ஒண்— அழகியதாய்
அளைந்தது— அளைந்த	போது— உரிய காலத்திலே
ஓர்— ஒரு	அலர்— விகஸித்த
கரு— கறுத்த	கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக் குட்டி போலே	சிறு— சிறிய
தெள்— தெள்ளிய	கால்— திருவடிகள்
புழுதி— புழுதியிலே	உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே
ஆடி— விளையாடி	ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை யளந்தவன்	தண்— குளிர்ந்த
சிறு புகர்பட— சிறிது திருமேனி புகர்த்துத் தோன்றும்படி	போதுகொண்ட— பூக்களையுடைய
	தவிசின் மீது— மெத்தையின் மேல்
	தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அளைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். ஆச்ரிதனான இந்த்ரன பேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை யளந்தவன். சிறு புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ‡ ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ. தவிசு-மெத்தை. ... கூ

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ. ய

பதவுரை.

திரை— அலை எறிகிற	சந்திர மண்டலம் போல்— சந்த்ர மண்டலம் போலே
நீர்—கடலின் இடையில் சலித்துத்தோற்றுகிற	

‡ (பா) "ஒன்றுறுத்து."

செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையும்
மால்—கறுத்தநிறத்தையு முடையனாய்
கேசவன்—ப்ரசஸ்தகேசனான இவன்
தன்—தன்னுடைய
திரு—உஜ்ஜ்வலமாய்
நீர்—நீர்மையையுடைத்தான
முகத்து—திருமுகமண்டலத்தில்
துலங்கு—ப்ரகாசியாநின்ற
சுட்டி—சுட்டியானது
எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி
புடைபெயர—இடமும் வலமுமாய் அசைய
பெரு—புண்யதீர்த்தங்களிற் சிறந்ததாய்
நீர் திரை எழு— வெள்ளநீர் அலையெறியாநின்ற
கங்கையிலும்— கங்காநதியிலுங் காட்டில்
பெரிய து—பெரியதாய்
ஓர்—அத்விதீயமான
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—தாத்தக்க ஜலத்தையுடைய
சிறு சண்ணம்— சிறியசண்ணமானது [சண்ணம் - குஹ்யாவயவம்.]
துள்ளம் சோர—துளிக்கத் துளிக்க
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. திரைநீரித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஸமுத்ரமத்த்யத்திலே சலித்துத்தோற்றுகிறசந்த்ரமண்டலம்போலே. செங்கண்மாலித்யாதி. சிவந்ததிருக்கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்த நிறத்தையு முடையனாய் ப்ரசஸ்த கேசனாயிருக்கிறவன். மால்- கரியவன். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையை யுடைத்தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலம் கொண்டசைய. பெருநீரித்யாதி. தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய் ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அத்விதீயமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும் ஜலத்தை யுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடை நடவானோ. ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவொன்னார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள் பணியுமக்களைப்பெறுவர்களே. ௧௧.

பதவுரை.

ஆயர் குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிர்ப்பவித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை— மைபோன்ற வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்— பெற்ற தாயான யசோதையும், அவளையொத்த பரிவர்களும்
மகிழ— ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னார்—கம்ஸாதிசத்ருக்கள்
தளர்—மனமொடுங்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்ததனை—தளர்நடை நடந்தப்ரகாரத்தை
வேயர்—வேயரானவர்கள்
புகழ்—ச்லாகிக்கும்படியான
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச்செய்தஇவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாய்
மணி வண்ணன்— நீலமணி போன்ற வர்ணத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய
தாள்—திருவடிகளிலே
பணியும்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவர்கள்— பெறுவார்கள்.

வயா. ஆயரித்யாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தனம் அடியறிவாரறியுமித்தனையிறே. இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சனவண்ணன்றன்னை. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனை. தாயரித்யாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானமையறிந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமை கண்டு " என் செய்யப்புகுகிறோம் " என்று பீதராய் அவஸந்நராம்படியாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை. வேயரித்யாதி. * வேயர் தங்கள் குலத்துதித்தவராகையாலே அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். சீராவித்யாதி. சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன இவற்றை யேதேனுமொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். மாயனித்யாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வர்த்தி விசேஷத்தைப்பண்ணும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். மக்களென்று- அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் வரும் உபயவித புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. ... . கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரவு.—தொடர் சேக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்னலொருகால் படர் பக்கம் வெண் திரை ஆயர் போன்.

ஆ. திருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

அ. அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷ்டிதத்திலுடைய ரஸத்தைத், பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாற்போலே, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே தத்காலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னையணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அச்சோவென்று - அவன்வந்து அணைத்துக்கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவளோடிவர்க்கு ஸாம்யம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்று, பாத்வாதிகளை யெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் தர்ம்யைக்யத்தாலே வந்து விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். ... ... *

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிபுறங்கட்டித்
தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட
மின்னியன்மேகம்விரைந்தெதிர்வந்தாற்போல்
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ௧.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட
கிண்கிணி— கிண்கிணியையும்
சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும்
புறம்கட்டி— அவ்வவ ஸ்த்தாநங்களில்கட்டி
தன்— அந்தக் கிண்கிணியின்
இயல் ஓசை— ஸ்வாபாவிக த்வநியானது
சலன் சலன் என்றிட— "சலன்சலன்" என்றொலிக்க
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய (அல்லது,) மின்னலாலே அழகிய
மேகம்— மேகமானது
விரைந்து— த்வரித்து
எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாப்போலே
என் இடைக்கு— என் இடுப்பிலிருப்புக்கு
ஓட்டரா— ஓடிவந்து
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அணைத்துக் கொள்ளவேணும்
எம் பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ "அச்சோ அச்சோ" என்றிரட்டித்துச் சொன்னமையால் அதிலுள்ள ஆதரத்தின் மிகுதிதோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னாலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னேஉபாதாநமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். "மேலே சலன்சலனென்றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது திரு அரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறங்கட்டியென்றது, புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்தஸ்த்தலங்களிலே கட்டியென்றபடி. "கண்கால்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்குவாசகமிறே. தன்னியலித்யாதி. திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வானத்வநி சலன்சலனென்று த்வநிக்க. சலன்சலன் என்கிறவிது- அநுகாரசப்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னையியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைத்துக் கடுநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரேவருமாபோலே. கிழ- கிண்கிணி, சுட்டியென்றவை, "செங்கமலக்கழல்" என்கிறபாட்டிற்சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பாபாகமான அவ்வாபரணதேஜஸ்ஸோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேக்ஷையைப்பற்ற இந்தத்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்தது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வொக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை யணைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது-அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. எம்பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. ௧.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் றேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிகள்வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்பச்

சங்குவில்வாடண்டுசக்கரமேந்திய
அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ. உ.

பதவுரை.

செங்கமலப்பூவில்— செந்தாமரை மலரிலே
தேன் உண்ணும்— மதுபானம் பண்ணுகின்ற
வண்டு போல்— வண்டுகள்போலே
பங்கிகள்— சுருண்ட கேசங்கள்
வந்து— வந்து
உன்— உன்னுடைய
பவள வாய்— பவளம்போன்ற அதரத்தை
மொய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
வில்— ஸ்ரீசார்ங்கதநுஸ்ஸையும்
வாள்— "ஸ்ரீநந்தகம்" என்னும் வாளையும்
தண்டு— ஸ்ரீகௌமோதகி கதையையும்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானையும்
ஏந்திய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே
வந்து அச்சோ அச்சோ;
ஆர— பரிபூர்ணமாக
தழுவாய— தழுவியருள வேணும்;
வந்து அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம் பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. பங்கிகளித்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்துஉன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் அழகுக்குமுடலாய் உனக்குப்பரிகைமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை பூவேந்தினாற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்குமவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். ஆரவித்யாதி. $அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக்கொள்ளவேணும். ... ... உ.

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த
அஞ்சநவண்ணனேயச்சோவச்சோ வாயர்பெருமானேயச்சோவச்சோ. ௩.

பதவுரை.

பஞ்சவர் தூதனாய் — பாண்டவ தூதனாய்
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கை செய்து— உதவி செய்து
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காநின்ற
நாகம்— காளியநாகமானது
கிடந்த— வஸித்துக்கிடந்த
நல் பொய்கை— க்ரூரமான பொய்கையிலே
புக்கு— புகுந்து
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக
பணத்தின்மேல்— வக்காளியனுடைய படங்களின்மேல்
பாய்ந்திட்டு— சென்றுகுதித்து
(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)
அருள்செய்த— அவன்மேல் க்ர்பைபண்ணின
அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;
ஆயர் பெருமானே!— இடைக் குலத்துக காசனே!
அச்சோ அச்சோ.

$ 'பர்யாபதமாக வன்றிக்கே" என்று சில ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம்

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. பஞ்சவரித்யாதி. துர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை யிழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்களை வர்க்கும் பாரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு தூதகர்த்யத்திலே அதிகரித்து, துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமையாலே, ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோளென்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமித்யாதி. விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனென்கிற ஸர்ப்பங்கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமற் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சவித்யாதி. "ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படியாக, "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்து அவனை யிளைப்பித்து, (க) "க்ருபா ஸாதுஸமே நாவோ திஷ்ட்யா வஸீகதே" என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போலே குளிர்ந்து புகர் பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானை மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. ங.

மூ.---நாறிய சாந்த நமக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளுந் திருவுடம்பிற்பூச
ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்
றேறவுருவினாயச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ச.

பதவுரை.

நமக்கு— "நம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்
நாறிய— பரிமளிதமாயிராநின்ற
சாந்தம்— சந்தநம்
இறை— கொஞ்சம்
நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு" மென்று கூனியைக் கேட்க
அவளும்— அந்த கூனியும்
தேறி— மனம் தேறி
திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே
பூச— நல்லசாந்தைப் பூச
அன்று— அப்போது
ஊறிய— அவள்முதுகில் புறப்பட்டிருந்த
கூனினை— கூனை [கூன்-குபஜத்வம்.]
உள்ளே ஒடுங்க— சரீரத்தினுள்ளே அழுந்தும்படி
ஏற உருவினாய்!— கைகளால்நிமிர்த்து உருவினவனே!
அச்சோ அச்சோ;
எம் பெருமான்!— எங்கள்குலத்துக்கரசே!
வாரா— வந்து,- அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ¶ ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரிவட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி,

(க) "க்ர்பாமாத்ர மநோவ்ருத்திஃப்ரஸீதமே." ¶ ஈரங்கொல்லி- கம்ஸனுடைய வண்ணான்.

சாந்துகொண்டுபோகா நிற்கச்செய்தே வழியிலே கண்டு, "அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூச லாம்படி சாந்திட வல்லேயோ" என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்கமாட்டாமையாலும் "வெண் ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசி யறிவார்களோ" என்னுமந்தாலும் மட்டமான சாந்துகளைக்காட்ட; (க) "ஸாமந்ருதேதத்" இத்யாதிப்படியே அவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) "ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்" என்று "அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையு டைய சாந்திலே அல்பம் தா" என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷையாய் "கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற் செய்வதென்" என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த. ஊறியவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் ஸஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதி யாலே "இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி அவள் முதுகிலே "வேர்விழுந்ததோ" என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூனை அவள் சரீரத்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச் சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ... ... ௪.

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனனை
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனேயச்சோவச்சோ. ரு.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க
கதிர்போல்— ஸூர்யனைப்போலே
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,
எழல் உற்று— எழுந்திருக்க முயன்று
மீண்டே— மறுபடியும்
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரியாதபடி யிருந்து
உன்னை— உன்னை
நோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனும்
பெரிது— பெரும்பாலும்
சுழல் உடை— சூழ்ச்சிகளைச்செய்த
துச்சோதனனை— துர்யோதநனை
அழல— அத்யுஷ்ணமாக
விழித்தானே!— பார்த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
ஆழி அம் கையனே!— திருவாழியை அழகிய கையிலேந்தினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளு கிற விசேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸே வித்திருக்க, தான் ஸிம்ஹாஸநஸ்தனாய்க்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, "க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத் தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) "ஸாதுகந்தமேதத்." (உ) "ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்"

லநயிட்டு வைத்திருக்கிற வளவிலே, எழுந்தருளிச் சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) "அவஸரே ப்ரதிபேதிரே" என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடை நடுங்கி எழுந்திருக்க வுத்யோகித்து, மீண்டும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உன்னையித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை, உன்னகவாயிற் சிற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. ... ... ரு.

மூ.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரொக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரொக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!
ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கூ.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்
பொறை— பாரத்தை
தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக
போர் ஒக்கப் பண்ணி— துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படி பண்ணி
செழும்— செழுமைதங்கிய
தார்— தும்பைமாலையை யுடைய
விசயற்கு— "விஜயன்" என்னும் அர்ஜுநனுக்கு
ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று
தேர்— அவன் தேரை
ஒக்க— எதிரிகள் தேருக்கு ஸமமாக
ஊர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!
கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற
மேனி— திருமேனியை உடையனுய
கரு— கறுத்து
பெரு— கர்ணாந்தவிச்ராந்தமான
கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!
வந்து— அருகேவந்து
ஆர— பூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவியருளவேணும்,
அச்சோ அச்சோ;
ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனுய்
போர்— யுத்தோந்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்றவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாதி. பதினொரு அக்ஷௌஹிணிபரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷௌஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளா யிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜநமு மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) "யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச"

(க) "அவசாரே ப்ரதிபேதிரே" (உ) "யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச"

இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷ பூதரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே. "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத் துகளாக்கினுய்த்து. "கொல்லாமாக்கோல்" இத்யாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று. காரேக்குமித்யாதி. வர்ஷாகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதனான அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படி நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ... ... சு

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தாநம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த
புகழ்— (ஔதார்யத்தாலுண்டான) கீர்த்தியையுடைய
மாவலி— மஹாபலியின்
வேள்வியில்— யாகத்திலே
(சென்று மூவடியாசித்தவளவிலே,)
இது— "இவனுக்கு தாநம்செய்வது
தக்கது அன்று என்று—தகுந்ததன்று" என்று
தானம்— பூமிதாநத்தை
விலக்கிய— தடுத்த
சுக்கிரன்— அஸுரகுருவான சுக்ரனுடைய
கண்ணை— கண்ணை
துரும்பால்— திருக்கையில் பவித்ரத்தின் நுனியாலே
கிளறிய— கலக்கின
சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைக்கையிலே உடையவனே!
அச்சோ அச்சோ—;
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யாதி. ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழையுடையனான மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று "கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா" என்ன; "புலன்கொள் மாணாய்" என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடையவடிவழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன (க)மூக்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனாய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன், இவன் வடிவும், வாத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாநுஷமாயிருக்கையாலே நிரூபித்து, "இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிற இது தகுதியன்று" என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அதுகேளாதே உதகம்

(க) 8-மெய்யாக்கி.

பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாத படி தகைய; அந்த த்வாரசோதநம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப்பவித்ரத்தி னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே. "அருப்பாற் கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்கையாலே - அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப் புகுந்து அவன் கண்ணைக்கலக்கிற்று - 'கருதுமிடம் பொரும் திருவாழி' என்று தோற்றுகிறது. சங்கமிடத்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரிவில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே தோன்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும் படியாயிறே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படி யிருந்துள்ள கையு மாழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. ... ... எ.

மூ.—என்னிதுமாயமேன் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாஇயென்ன
மன்னுநமுசியை வானிற்சுழற்றிய
மின்னுமுடியனேயச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோ வச்சோ. அ-

பதவுரை.

(திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவுடனே திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக;)
இது— "நீ இப்படிசெய்வது
என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராநின்றதே!
என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்
அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று முன்பு) அறியவில்லை;
(ஆதலால்;)
முன்னைய வண்ணமே கொண்டு— யாசிக்கும் போதிருந்த வடிவையே கொண்டு
அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்"
என்ற— என்றுசொன்ன

மன்னு— தான்பிடித்த நிலைவிடாதேநிற்கு மவனான
நமுசியை— (மஹாபலிபுத்ரனான) நமுசியை
வானில்— ஆகாசத்திலே
சுழற்றிய— சுழற்றியெறிந்தவனும்
மின்னு— விளங்காநின்ற
முடியனே!— திருவபிஷேகத்தை யுடையனானவனே!
அச்சோ அச்சோ;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே
வாழ் நனே!— வாழும்படியானவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவநந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்." என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிம மன்றோ" என்ன; "நீ க்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தை யும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?" என்ன; "என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சநத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய படியொன்றுமறிந்திலன்" என்ன; "நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?" என்ன; "வஞ்சநமன்றாகில் நீ முற்பட்ட வடிவைக்கொண்டு அளவாய்"

$ "யென்ற" என்றும் பாடம்.

என்ன; "முன்னையவண்ணம் கூடுமோ, விகாரியான சரீரமன்றோ" என்றவளவிலும், தான் பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுசியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி யெறிந்துவிட்ட உஜ்ஜ்வலமான திரு வபிஷேகத்தை யுடையவனே. திருவுலகளந்த வர்த்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந் யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களை அறுத்தபின் பாய்ந்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திரு வபிஷேகமொளிபெற்றது. வேங்கடமித்யாதி. "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன்றத் திரு மலைக்கு நிர்வாஹகனுய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. ... ... அ.

மூ.—கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்
‡முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணுவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை— நெருங்கியிராநின்ற
சடைமுடி— ஜடாபந்தத்தையுடைய
ஈசன்— ருத்ரனனவன்
கண்ட— "கண்ணுற்காணப்பட்ட
கடலும்— கடல்களும்
மலையும்— மலைகளும்
ஏழு உலகும்— ஸப்தலோகங்களும்
(ஆகியஎல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும்)
முண்டத்துக்கு— என்கையில் கபாலத்துக்கு
ஆற்று— போராதாயிராநின்றன;
ஓ! முகில்வண்ணு!!— ஓ! தாநத்தில் மேகத்தின்படியை ஒத்தவனே!
என்று— என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கீடாகக் கதறி
இரக்கொள்ள—யாசித்தவளவிலே
மண்டை— (அக்) கபாலத்தை
நிறைத்தானே!— பூரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
மார்வில்— திருமார்பிலே
மறுவனே!— ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடையவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணுற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக் குப் போராதா யிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிக்ஷை புகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணுமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிக்ஷைபுகுந்தவிடத்திலும்என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்தலவிபா கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால்- நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனுய் ஈச்வராபி மாநியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈச்வரத்வம் தபோபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய துர்மாநமும்சொல்லுகிறது. இரக்கொள்ள. (க) "தத்ர நாராயண ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:" என்கிறபடியே வந்து பிக்ஷையிரக்க. இரக்கொள்ள என்று

‡ "உண்டத்துக்காற்று" என்றும் பாடம். (க) "தத்ரநாராயணச்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:."

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்டை நிறைத்தானே. (க) "விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா । ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா" என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழிதெரியாதே போம்படி, "ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த" என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்த க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்வில் மறுவனே. ஸர்வேச்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, "உண்டத்துக்கு" என்று பாடமானபோது, "கண்ட" இத்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷை புகுந்து "முடைத்தலையூன்" என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை யுண்டுண்டு ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணனே வாவென்று உன்னுடைய வௌதார்யகுணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, "இத்தைப் போக்க வேணும்" என்று அர்த்தித்தவளவிலே, "நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை" என்று "ஆர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி" என்கிறபடியே அவன்கையில்கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். ... ... கூ.

மு.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினிற்பேரிருணீங்கவன்
றன்னமதானேயச்சோவச்சோ வருமறைதந்தானேயச்சோவச்சோ. ய.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான
பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்தகாரமானது
சூழ்ந்து— பரவி
உலகை— உலகத்தை
மூட— மூடும்படியாக
மன்னிய— அநாதியான
நான்கு மறை— நால் வேதங்கள்
முற்றும்— முழுதும்
மறைந்திட— திரோஹிதங்களாய்ப்போக
பின்— பின்பு
இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருத்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி
அன்று— அக்காலத்திலே
அன்னமது ஆனானே!— ஹம்ஸமாய் வந்து தோன்றினவனே!
அச்சோ அச்சோ-;
அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவித்யாதி. தேஜஸ்ஸினுடைய அஸந்நிதாநத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம் போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

(க) "விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா."

த்தை யெங்கும்மறைக்கும்படியாக. மன்னியவித்யாதி. நித்யமாய் ‡ரிகாதிபேதத்தாலே நாலு வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட. பின்னித்யாதி. பின்பு இந்த லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. அன்றித்யாதி. அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளியிடுகைக்காக ஸாராஸார விவேகசக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற்றினவனே. அருமறையித்யாதி. உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. ... ... ய.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ—நச்சுவார்முன்னிற்கு நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென்றாய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவோர் நீள்விசும்பாள்வரே. கக.

பதவுரை,

நச்சுவார்— தன்னைக்காண விரும்புகிறவர்களுடைய
முன் நிற்கும்— முன்னேவந்து நிற்கிற
நாராயணன் தன்னை— ஸ்ரீமந்நாராயணனை
அச்சோ வருக என்று—அணைத்துக்கொள்ள வரவேணுமென்று
ஆய்ச்சி— மாதாவான யசோதை
உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன பாசுரங்களை
மச்சு அணி மாடம் — பலநிலமான மாடங்களையுடைய[மச்சு-ஒருவிதக் கட்டிடம்.]
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— ஸ்வாமியாய்
பட்டன்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
நிச்சலும்— ஸர்வகாலமும்
பாடுவார்— அன்புடன் ஓதவல்லவர்கள்
நீள் விசும்பு — பரமாகாசமென்னும் பரமபதத்தை
ஆள்வர்— நிர்வஹிக்கக் கடவர்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரித்யாதி. ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாகம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர்களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன் தன்னை. அச்சோவித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாக அவன் தன்னை யணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேக்ஷை தோற்ற அச்சோவச்சோவென்றும்வருகவென்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டி சொன்னபாசுரங்களை. மச்சணியித்யாதி. பலநிலமான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை. நிச்சலும்பாடுவோர். ப்ரீதியுக்தராய்க் கொண்டு $போகரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்வமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—பொன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாறிய கழல் பேர் மிக்க வென்னிது கண்ட துன்னிய நச்சு வட்டு.

ஆ. திருமொழி- அ-க்கு, பாட்டு- கறு.

‡ [illegible]. $ [illegible].

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகுணமாக முன்னே யோடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும் அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து அந்த ரஸத்தை யநுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரேமாநுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே யோடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும் அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படிசெய்ய அவளநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடைய தாம், அந்த சேஷ்டிதத்தை யநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்" என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரீதரா யநுபவிக்கிறு ரித்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின்முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்ந வட்டின் [நடுவே
வளர்கின்ற— வளராநிற்கிற
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட
மொட்டு— மொட்டினுடைய [மொட்டு-குஹ்யாவயவம்.]
நுனையில்— நுனியிலே
முளைக்கின்ற— அரும்பியாநிற்கிற
முத்து போல்— முத்துக்கள்போலே
சொட்டுச்சொட்டு என்ன-"சொட்டுசொட்டு" என்று
துளிக்கத்துளிக்க— (உள்ளில்நின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க
என்— எனக்கு பவ்யனை
குட்டன்— குழந்தையானவன்
வந்து— , தானாகவேவந்து
என்னை— என்னை
புறம்புல்குவான்— முதுகிலணைத்துக்கொள்வானாக; (அல்லது;) முதுகிலணைத்துக்கொள்ளாநின்றான்.
கோவிந்தன்— பசுமேய்க்கப்பிறந்தவன் என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள் போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டித்யாதி. உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகாலும் துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அநுகாரம். என்குட்டனித்யாதி. என் பிள்ளைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று- அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்குவான் என்றது- புல்குகிறவ னென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாம். இது " ஆழிபபிரான் புறம்புல்கிய " என்கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். ... ... க.

மூ.—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டேக்கழுத்திற்றொடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான். உ.

பதவுரை.

கிண்கிணி— சதங்கையை
கட்டி— திருவரையில் கட்டியும்
கிறி— சிறுப்பவளவடத்தை
கட்டி— முன்கையிலே கட்டியும்
கையினில்— புஜத்திலே
கங்கணம்— திருத்தோள்வளையை
இட்டு— சாத்தியும்
கழுத்தில்— கண்டத்திலே
தொடர்—கண்டிகையை
கட்டி— சாத்தியும்
தன் கணத்தாலே— அந்த திருவாபரணத் திரளோடே
சதிரா— அழகிதாக
நடந்து வந்து— நடந்து வந்து
என்— என்னுடைய
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
எம் பிரான்— எனக்குஸ்வாமியானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி. கிறி- சிறுப்பவள வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபரணத்தைச்சாத்தி.தன்கணத்தாலே. திருவா பரணந் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவா பரணங்களையும் கூட்டி, கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷி த்துக்கொண்டென்னுதல். அத்து- சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி நடந்து வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸுலபனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... உ.

மூ. — கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொதிந்துகொண் டுண்ணாதுமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவானுயர்களேறென்புறம்புல்குவான். ௩.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த— மிகவும் கொழுத்துக் கிடந்த
பெரும் செல்வம்— பெரிதான ஐச்வர்யத்தை
ஒத்து— பாண்டவர்களோடு ஒத்து
பொதிந்துகொண்டு— நெஞ்சு பொருந்திக் கொண்டு
உண்ணாது— ஜீவியாமல்
மண்— பூமிப்பரப்படங்கலும்
ஆள்வான்— தானொருவனுகவே ஆளுவதாக யோசித்திருந்தவனுய்
கொத்து — துச்சாஸநாதி ப்ராத்ர்பந்து ஸமூஹத்துக்கு

தலைவன் — முதல்வனாயிருந்துள்ள துர்யோதனன்	அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
குடிகெட— ஸந்ததி அற்றுப்போமபடி	வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
தோன்றிய— ஸாரத்யம்செய்து விளங்கின	ஆயர்கள்— இடைக்குலத்துக்கு
	ஏறு— தலைவனானவன்
	என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அஹம்மமதைகளாலே உனக் கெனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, " தக்கத்தடித்து, பக்கப்பருத்து " என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை யென்னவுமாம். ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. மண்ணாள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த. கோத்துத்தலைவன். துச்சாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதாநனாயிருந்துள்ள துர்யோதநனுடைய. குடிகெட. குலமாக நசிக்கும்படி. தோன்றியவித்யாதி. (க) "[illegible] ஸாரத்யம் [illegible] " என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகனை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... ந.

மூ—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்
வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்
ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்குவான். அ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும்வாளை	உட்க— நெஞ்சு உளுக்கும்படியாக
ஏந்திய— திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற	விசயன்— அர்ஜுநனுடைய
நம்பி— கல்யாணகுணபூர்ணனான கண்ணனே!	மணி— மநோஹரமாய்
சரண் என்று— நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று	திண்— த்ருடமான
தாழ்ந்த— சரணாகதனான	தேர்— தேரை
தனஞ்சயற்கு ஆகி— அர்ஜுநனுக்காக	ஊர்ந்தவன்— ஸாரத்யம்பண்ணிநடத்தினவன்
தரணியில்— பூமியிலுள்ள	என்னைப்புறம்புல்குவான்;
வேந்தர்கள்— அரசர்கள்	உம்பர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாதனானவன்
	என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திணைப்போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கீடான குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. தாழ்ந்தவித்யாதி. ப்ரபதநம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். தரணியிலித்யாதி. பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) " பார்த்தம் ரதிமாத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார "

தையும் தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையுங்கண்டு "நாம் இனிஜீவிக்கையென்பதொன்றுண்டோ" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியாக. விசயனித்யாதி. அர்ஜுநனுடைய அழகியதாய்த் திண்ணியதான தேரை ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்குவான். உம்பரித்யாதி. இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபாரத்தைப் போக்குகைக்காக அவதரித்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ...

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவிளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்டு
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தாலேபண்ணின
பத்திரம்— பத்ரத்தை
கட்டி— (ஜாத்யுசிதமாக) திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டு
விளையாடி— விளையாடி
பல கண்— பலமயில்கண்களை
பெய்த— இட்டுச்சமைக்கப்பட்ட
கரு— பெருமைதங்கிய
தழை— குடையாகிற
காவின் கீழ்— சோலைநிழலின்கீழே
பல பண் பாடி— பலராகங்களால்பாடி
பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்) மங்களாசாஸநம்பண்ண
பண்டு— மாவலிவேள்வியில் மாணுருவாய்ச் சென்றகாலத்திலே
மண் பல— பூமிமுதலிய உலகங்களெல்லாவற்றையும்
கொண்டான் — திருவடிகளாலளந்துகொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமனன்— அளப்பதற்குமுன்வாமநனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வெண்கலமித்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. கண்பலவித்யாதி. பலபீலிக்கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழே. கண்-பீலிக்கண். பெய்தல்-அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தை, "கா" என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குளிர்த்தியைப்பற்ற. அன்றிக்கே, "கண்பலபெய்து" என்றுபாடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அந்வயித்து-பலபீலிக் கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை-பீலிப்பிச்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாத்யுசிதவர்த்திறே. காவின்கீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

பண்ணித்யாதி. (க) "ஸமெஜ்ஜலஸ்வராணாம்" என்றும் "திசைவாழியெழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குகள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸநம்பண்ண. இசைப்பவென்று- சொல்லவென்றபடி. பண்டித்யாதி. மஹா

(க) "ஷங்கைஸ்ஸ்வராணும்"

பலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அளப்பதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமநனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். ... ... ரு.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியினின்றவொருவனைக்
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். கூ.

பதவுரை.

சத்திரம்— குடையை [ஸத்ரு]
ஏந்தி— தரித்துக்கொண்டு
தனி— வேறொருஸஹாயமின்றி
ஒரு— அத்விதீயனான
மாணி ஆய்— ப்ரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு
(யஜ்ஞவாடத்தினருகேசென்று,)
உத்தரவேதியில் — யாகோத்தரவேதியிலே
நின்ற— நின்ற
ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்விதீயனான மஹாபலியை
கத்திரிவர்— க்ஷத்ரியர்கள்
காண— காணும்படி
காணிமுற்றும்— பூமிமுதலிய உலகங்களெல்லாவற்றையும்
கொண்ட— உதகமேற்று வாங்கிக்கொண்ட
பத்திரம்— மங்களகரமான [ஸத்ரூ.]
ஆகாரன்— வடிவையுடையவன்
புறம்புல்குவான்
பார்— (முன்புஇரந்த) பூமியை
அளந்தான்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவன்
என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சத்திரமித்யாதி. (க) சத்ரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு அஸஹாயனாய் க்ருஷ்ணாஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விநீத வேஷத்தாலும் வடிவழகாலும் அத்விதீயமான வாமநனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. உத்தரமித்யாதி. அத்விதீயமான ஔதார்யகுணத்தை யுடையனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உதகமேற்றுப் பரிக்ரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் - விலக்ஷணமான வடிவையுடையவனென்கை. "புலன்கொண்மாணாய்" என்றாரிறே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம் புல்குவான். ... ... கூ.

மூ.—பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்
தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணெயும்
மெத்தத்திருவயிறாரவிழுங்கிய
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னாழியானென்னைப்புறம்புல்குவான்.எ.

(க) ஸத்ரு. (உ) ஸத்ரூ.

பதவுரை.

பொத்த உரலை— அடிப்பொத்தலான உரலை
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அவ்வுரலின் மேலேறி நின்று
தடாவினில் — பானையிலே சேமித்து வைத்ததாய்
தித்தித்த— மதுரமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்
வெண்ணெயும்— நவநீதத்தையும்
திருவயிறு— திருவயிறானது
மெத்த ஆர— மிகவும் நிறையும்படி
விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
ஆழியான்— க்ர்த்ரிமத்தில்மிகவும்ஆழ்ந்தவன்
என்னைப்புறம் புல்குவான்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பொத்தவித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே ஜீவித்துத்திரியப் புக்கவாறே, "அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக் கடவோம்" என்று உறிமேலே உயரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே எல்லாரும் உபேக்ஷித்துக்கிடந்ததொரு வுரலையுருட்டிக்கொண்டுபோய்உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலேயேறி நின்று. நல்லவுரலானால் நடுவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமென்றுப்த்துப் பொத்தவுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவித்யாதி. காய்ச்சித்திரட்டித்தடாவிலே வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும். தடாவினிலென்கிறவிது, கீழும் மேலும் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. விழுங்கியவென்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தவித்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய வமுது செய்த. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வ்ருத்தாந்த விசேஷத்தைப்பற்ற வுகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். ஆழியான். க்ர்த்ரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹந முடையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனானவன் கிடீர்! க்ஷுத்ரரைப்போலே யிப்படிசெய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். எ.

அ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்
கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி
வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்
ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான் அ.

பதவுரை.

மூத்து அவை— வ்ருத்த ஜநஸபையானது
காண— காணும்படி
முது— உந்நதமான
மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி
குழலால்— வேய்ங்குழலாலே [முரளி]
இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்
உவந்து— உகப்புத்தோற்ற
கூத்து ஆடி— நர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டும்
வாய்த்த— தன்னையடியொத்தின
மறையோர்— வைதிகமுநிகள்
வணங்க— வணங்கும்படி
இமையவர்— தேவர்கள்
ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்
வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோடேவந்து
என்னைப் புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான் — அஸ்மத்ஸ்வாமியானவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மூத்தவைகாண. வயஸ்ஸாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் வ்ருத்தரான ஜநங்களானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதாஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்றிக்கே, மூத்த என்கிற இடத்தைக், மூத்து என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்று ஸபையாய், (க)வர்த்தஜ:ஸபை யென்னவுமாம். முதுமணலித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியும்படியான உயர்ந்த மணற்குன்றின்மேலேயேறி. முதுமையால் - கீர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்தூதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வநி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான் நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப் பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவனோடு பழகிப் போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. "குழலாலிசைபாடி-கூத்தாடவந்தாடி" என்றன்வயித்துக்கொள்வது. குழலோசையாலே அபிமதரைத்திரட்டி, "அவர்கள் காணப்பெற்றோமே" என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. மரக்கால்கூத்து, குடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கடவது.

வாய்த்தவித்யாதி. ஸ்வசேஷ்டிதங்காண ஆசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும் விலக்ஷணரான (உ)ரிஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்று வணங்க, தேவர்களானவர்கள் இத்தைக்கண்டு (௩)வித்தராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே. வாய்த்த என்கிற வல்லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே மறைந்து நின்றவர்களென்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை வழியே கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் யாத்தவத்தை நினைத்து இந்தக்கூத்தை அமைக்கைக்காக வணங்க, அநிமிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வர்த்தஜநங்கள் (௩)வித்தராய் ஸ்துதிக்கும்படியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தாடினசெல்வியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவனென்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... அ.

மூ.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்
கிப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்
உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானும்பர்கோனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்த்ரனுடைய
காவினில்— நந்தநவநத்திலிரா நின்ற
கற்பகக்காவு— கல்பவ்ருக்ஷத்தை
கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் நட்டுத் தரவேணுமென்று) ஆசைப்பட்ட
காதலிக்கு— அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு
இப்பொழுது— இப்போதே
ஈவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக் கடவேனென்று
நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற
முற்றத்துள்— அவளகத்து முற்றத்திலே
நிற்பன செய்து— (கல்பகத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து)நட்டு

(க) வ்யூஹ. (உ) ருஷி. (௩) விப.

உய்த்தவன்— அந்த கல்பகத்தைச் செழிப்பித்தவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்;

உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— ஸ்வாமியானவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கற்பகமித்யாதி. தேவலோகத்திலே இந்த்ரனுடைய காவிலே நிற்கிற கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின அவமதிப்படியாக "பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்" என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்கு, நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்போதே தாக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்தஇந்த்ரன், தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகப்பொறாமையாலே குபிதனாய் வஜ்ரத்தைவாங்கி, தொடர்ந்து யுத்தம்செய்வானாகவந்து, வந்தகார்யம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய, "இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது" என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டுபோந்து, "வண்துவரை நட்டான்" என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நிலாமுற்றத்திலே நட்டவன். உய்த்தவன் என்கையாலே இங்கேகொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில் தழையும் பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸம்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது. என்னையித்யாதி. இப்படி அபிமதவிஷய பரதந்த்ரனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உம்பர்கோன். பிராட்டியுகப்புச் செய்கையாலே இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவன் என்னைப்புறம் புல்குவான். ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. ய.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலையொத்ததாய்
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளி— தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி— (தாயான) யசோதைப்பிராட்டி
அன்று— அக்காலத்திலே
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியை யுடைய
பிரான்— கண்ணபிரான்
புறம்புல்கிய— புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச்
சொல்— சொல்லை சொன்ன
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்
மகிழ்ந்து— உகந்து

ஈத்த— அருளிச்செய்ததாய்
தமிழ்— த்ராவிடமான
இவை இரண்டு ஐந்தும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்
வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகைக் கீடாகப் பொருந்தின
நல் மக்களை— விலக்ஷண சிஷ்யபுத்ரர்களை
பெற்று— பெற்று
மகிழ்வர்— ஸந்தோஷிப்பர்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

(க) ஶசீ. [இந்த்ராணீ]

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. விட்டுசித்தனித்யாதி. பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். ... ... ய.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— வட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வேண்கலச் சத்திரம் போத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மேச்சு.

ஆக - திருமொழி, க- க்கு, பாட்டு-கoச.

மூதற்பத்து முற்றிற்று.

—(*)—

இரண்டாம்பத்து.

அ. கீழிரண்டு திருமொழியிலும் — "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்றும் அவன், சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை யநுபவிக்க வாசைப்பட்டு,தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யநுபவித்துஇனியரானார்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ளாரநுபவித்து ஹ்ர்ஷ்டராய்ப் பேசினாற் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமுமநுபவித்துப்பேசி ஹ்ர்ஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—மேச்சூதுசங்கமிடத்தானல்வேயூதி
பொய்ச்சூதிற்றோற்றபொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்
பத்தூர்பெறாதன்று பாரதங்கைசெய்த
அத்தூதனப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். க.

பதவுரை.

மெச்ச— கொண்டாடும்படி
ஊது— ஊதுகிற
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
இடத்தான்— இடக்கையிலுடையனாய்
நல்— கர்ணச்ராவ்யத்வநியையுடைய
வேய்— வேய்ங்குழலை [முரளியை]
ஊதி— ஊதுகிறவனான கண்ணன்
பொய்— க்ர்த்ரிமமான
சூதில்— த்யூதத்திலே
தோற்ற— பராஜயமடைந்த
பொறை உடை— க்ஷமாவான்களான
மன்னர்க்கு ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத் துணையாய்
பத்து ஊர்— பத்து ஊரையுங்கூட
பெறாத— அடையாத
அன்று— அக்காலத்திலே
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
கைசெய்த— ஸஹகரித்தருளின
அத்தூதன்— அந்த தூதனானவன்
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்—‡ அப்பூச்சிகாட்டாநின்றான்!
§ அம்மனே!— அஹஹ!
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

‡ அப்பூச்சி காட்டுகையாவது— பாலர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணையிறுத்துவது, மயிரால முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலான சில சேஷ்டிதங்கள்.

§ அம்மனே — இது ஈண்டு பயப்பட்டுச் சொல்லும் சொல்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மெச்சூது சங்கமிடத்தான். "ஆச்ரிதபாரதந்த்ரனான பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யிடத்திருக்கையிலேயுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியு மாயிறே யிருப்பது. (க) யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத । தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்" என்கிறபடியே. நல்வேயூதி. இதிறே அவதாரத்துக் கநுகுணமான நிரூபகம். அநுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை யூதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது - "நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" "மாதங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநாசேதநவிபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடானயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், "ஆநிரையினம் மீளக்குறித்த சங்கம்" என்றும், "கேயத்தீங்குழ லூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பொய்ச்சூதில் தோற்ற. க்ர்த்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; க்ர்த்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது க்ர்த்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் க்ரோதவிக்ர்தியின்றிக்கே, க்ஷமையை யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் க்ஷமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே பொறையுடை மன்னரென்று - பொறையை யிவர்க

(க) "யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத - தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச்சைவ யோகிநாம்."

ளுக்கு நிருபகமாகச்சொல்லுகிறது. மன்னர்க்காய். (க)" பஸ்யஶ்ரீஹீர்வ மொவாவ ஸாஷேர ஒஷா, ஐநாடீடீ" என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க் கொண்டு பாரதந்த்ரனுப்.

பத்தூரித்யாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீ தூதெழுந்தருளி " பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உளளார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் (உ)நீர்க்கனிகளாகலாம் " என்ன; அவர்கள், " நாங்கள் அதுசெய்யோம் " என்ன; "ஆனுல், சிறிது குறையவாகிலுங் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன் " என்ன; அதுக்கும் அவர்களிசையாமையாலே, " ஆனுல், அவர்களைவர்க்கும் தலைக் கிரண்டோகப பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள்" என்ன; "இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை " என்ன; ஆனுல், " அது தன்னைச்செய்யுங்கோள் " என்று போந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய் நின்று நடத்தின ஆச்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனுனவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது. அதாவது- லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு " நம்மிலே யொருவன் " என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈச்வரத்வசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. " இவ்விடத்தை, உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்தூதனென்று - பெருமாளைக்காட்டுவது, அபூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பின்னே ஸேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, ' இதுக்கடியென் ' என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, 'ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள்! இருந்தீரோ ' என்றருளிச்செய்தார் " என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது — இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களையும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. ... ... க.

மூ.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்
பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேன் முன்னின்றசெங்கண்
அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்று னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றுன்.உ.

பதவுரை.

மலை புரை — மலைபோலே திண்ணிதான
தோள் — தோள்களையுடைய
மனனவரும் — அரசர்களும்
மா ரதரும் :— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்களும்
மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அதிரத மஹாரதர்களும்
குலைய — நடுங்கும்படியாகவும்
நூற்றுவரும் — துர்யோதநன் முதலிய நூற்றுவரும்

(க) " யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:." (உ) நீவபுஜீவி.

¶ "உய்ந்தபிள்ளை" என்பவர்- திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானுர் காலத்திலெழுந்தருளியிருந்தாரொரு அரையர்.

பட்டு அழிய— வேரற்றமரம்போலேபட்டு அழிந்துபோம்படியாகவும்
பார்த்தன்— அர்ஜுநனுடைய
சிலே— காண்டீவமென்னும் வில்லானது
வளைய— வளையும்படியாகவும்
திண் தேர் மேல்— திண்ணிய தேரின்மேலே
முன் நின்ற— முன்னே ஸாரதியாய் நின்ற
செம் கண்— சிவந்தகண்களை யுடையனாய்
அலே வலே— அவன் ஜயத்தைச் சொல்லிப் புகழுமவனான கண்ணன்
வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலேயித்யாதி. மலேபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால் - அதி பலபராக்ரமரா கையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஓரொருவரே அதிசூரரா கையாலே ஓரெதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனியே யெண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பா ரநேகரென்கிறார். பதினெரக்ஷௌஹிணியானால் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. குலேய. "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவேறினான்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை யென்றொரு பொருளுண்டோ" என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றாற்போலே விசேஷந் தோற்றச்சொல்லி, "குலேய" என்கையாலே- இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு மொரு விசேஷமு மில்லை யென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டழிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச்சொல்லி யாருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபவிவர்த்தநீயத்தாலே அங்கு இவர்களை யொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் பட்டழிய. (க) "[illegible]" என்கிற படியே க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றமரம்போலே பட்டு பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலேவளைய. அர்ஜுநன்கையில் காண்டீவம் வளைய. அதாவது - அதி ரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வளித்து யுத்தம் பண்ணவல்லனாய்த்து இவனுடையஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்ற. மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே (உ) தக்தமாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே(ங) "[illegible]" என்னும்படியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலேவலே. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுநன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யந்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன்.

(க) "மயை வைதே நிஹதா: பூர்வமேவ." (உ) தஹ.
(ங) "ரதஸ்தா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:."

(க). " ஸ்வாகு) தாடிஎ° " என்றிருக்கக்கடவவன் அதனுடைய ஆழிந்து கலகலென வேத்தா நிற்குமாய்த்து. "புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச்சுவேதனைச்சேனாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை" என்கிறபடியே. அதவா, பார்த்தன் சிலைவளையத்திண்டேர்மேல் முன்னின்ற செங் கணலைவலை யென்கையாலே- (உ) அர்த்தநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியா குலனுய், (ங) "நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ருஷ்ண" இத்யாதிப்படியே விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டாவென்று உபேக்ஷித்த (ச) "ரதோபஸ்த்த உபாவிசத்" (ரு) "விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸ:" என்கிறபடியே சோகத்தாலே வெருவின மநஸ்ஸையுடைய னாய் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவர்த்தனாய்த் தேர்த்தட்டிலே யிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து (சு) "கரிஷ்யே வசநந்தவ" என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம்பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகந்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வுபதேசித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அலைவலையென்பது - அர்த்த கௌரவமும் அதிகார கௌரவமும் பாராதே தன் நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே. அது இங்கு முண்டாகையாலே இவனையும் அலைவலை யென்னலாமிறே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணாகதையானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. வந்தித்யாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆச்ரித விரோதிநிரஸநம், ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவத். உ-

மூ.—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௩-

பதவுரை.

காயும்— காளியன்விஷாக்நியால் கொதிக்கிற
நீர்— மடுவின் ஜலத்திலே
புக்கு— புகுந்து
கடம்பு ஏறி— (அருகேநின்ற) கடம்ப மரத்தின்மேலேறி
காளியன்— காளிய நாகத்தினுடைய
தீய— கொடியதான
பணத்தில்— படத்திலே
சிலம்பு— திருவடிச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— கலகலவென்று சப்திக்கும்படி
பாய்ந்து— குதித்து
ஆடி— கூத்தாடி
வேயின் குழல்— வேய்ங்குழலை
ஊதி— ஊதி
வித்தகனாய்நின்ற—விஸ்மய நீயனாயிரா நின்ற
ஆயன்— இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்

வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) " அவாக்யநாதர: "
(உ) " ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல: "
(ங) "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண." (ச) " ரதோபஸ்த்த உபாவிசத். " (ரு) "விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸ: " (சு) " கரிஷ்யே வசநந்தவ."

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. காயுநீரித்யாதி. காயுநீர் புக்கு- அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகளுட்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாக்நியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடுவின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. "கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக் கலக்கி" என்கிறபடியே அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி. கடம்பேறி. அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாக்ஷத்தாலே பசுமைப் பூங்கடம்பாக்கி அதின்மேலேயேறி. காளியனித்யாதி. காளியனுடைய விஷாச்ரயமாகையாலே க்ரூரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வனிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி மிதித்து சரணம் புகுரும்படியாகவும் அதின்மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து. வேயித்யாதி. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று தரைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற இவ்வநுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற, ஆயன். எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ... ௩.

மூ.—இருட்டிற்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௪.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
ஏழை— தன்பக்கல் சாபல்யமுடையராய்
வல்— க்ருஷ்ணாச்ரயத்தாலுண்டான பலத்தையுடையரான
ஆயர்— இடையர்களுடைய
மருட்டை— மதிமயங்கிப்பேசும் பேச்சுக்களை
தவிர்ப்பித்து— தவிரும்படி பண்ணி
வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்ஸன்
மாள— மாளும்படியாக
புரட்டி— மயிரைத் தூக்கிப் பிடித்துப் புரட்டி
அந் நாள்— பணி நீராட்டின அந்த நாளிலே
எங்கள்— எங்களுடைய
பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
அரட்டன்— தீம்பனானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்யாக்ருதிகள் கண்படாதபடி அருகுநின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. "எப்போது பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாம லிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடானிறே. (உ) "[illegible]" என்றானிறே தேவ

(க) "மத்யராத்ரே நிலாதாரே ஜாயமாநே ஜநார்த்தநே." (உ) "ஜாதாநுமாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:."

லப்பிராட்டி. போய். "வீங்கிருள்வாய் அன்றன்னை புலம்பப்போய்" என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த இருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதரதையாலே காலைக்கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறுநிற்கத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து. தன்பக்கல் சபலராய், (க) "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தை யுடையரான கோபரானவர்கள், செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலே சொல்லும் (உ) ஹாஸோக்திகளை, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்" என்றாற்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி. வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான் செய்கிறே னென்றது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்ரேரிதனாய், தன்னையழைத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுரையிலே யெழுந்தருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே நலியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி (௩) "துங்கமஞ்சவ்யவஸ்தித:" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்தலத்திலே யெழும்பாய்ந்து, (௪) "கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத் கிரீடமவநீதலே ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்போகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலேவிழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, "கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி. அந்நாளித்யாதி. பனிநீராட்டின் வந்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட தீம்பனானவன். அரட்டு-தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ௪.

மூ.—சேப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்
றாப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௫.

பதவுரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்பட்ட
சாடு— சகடத்தை [சகடாஸுரனை]
சிதறி— உதைத்து
நெய்க்கு— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டு
திருடி— களவுகண்டு
ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் கட்டப்பட்டு
நந்தன்— நந்தகோபருடைய
மனைவி— பத்நியான யசோதைப்பிராட்டியானவள்
கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றாலே
துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்ளித்துடிக்கும்படி
சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு
அன்று— அப்போது
ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்
அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:." (உ) ஹாஸோக்தி. (௩) "துங்கமஞ்சவ்யவஸ்தித:." (௪) "கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத் கிரீடமவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச."

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சேப்பூண்டித்யாதி. "வன்பாரச்சகடம்" என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டுவலிக்கப்பட்ட அதிபாரமான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக ஊர்ந்துமேல்வர, முலைவாய் தாழ்க்கச் சிறிதுநீர்த்த திருவடிகளாலே அத்தை உருக்குலையும்படி யுதைத்து. திருடியித்யாதி. நெய்க்காசைப்பட்டு களவு கண்டு த்ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே யகப்பட்டுக்கட்டுண்டு. நந்தன்மனைவி யித்யாதி. "என் பிள்ளையைக் களவேற்றாதே, உண்டாகில் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்" என்று முன்பே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன் மனைவி, "பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாயிருந்தது" என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாந் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே யடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றித்யாதி. அடித்தவளவுமன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற வினை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ... ... ரு.

மூ.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலுந் தயிரும்விழுங்கிய
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். சு.

பதவுரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்ருதுவாயிருக்கிற
முலை— ஸ்தநங்களையுடையளாய்
தேவகி நங்கைக்கு— ஆத்மகுண பூர்ணையான தேவகிக்கு
சொப்பட— நன்றாக
தோன்றி— ப்ரகாசித்து
தொறுப்பாடியோம்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள நாங்கள்
வைத்த— சேமித்துவைத்த
துப்பமும்— நெய்யையும்
பாலும்— பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
அப்பன்— உபகாரகனான க்ர்ஷ்ணன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது க்ர்ஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை யென்கிறது மேல்விளைவதறியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பரஸம்ர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே,

சொப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது- "ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெறவேணும்" என்று நோன்பு நோற்றதுக்கீடாக, (க) "ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர!" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நங்களான திவ்யாயுதங்க

(க) "ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர."

னொடே வந்து பிறந்து, (க) "[illegible]" என்று அவனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை. "பிறந்து" என்றதே "தோன்றி" என்றது, (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற. (ங) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே.

தோறுப்பாடியோம். தோறு- பசு. தொறுவர்- ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது- ஆய்ப்பாடியிலுள்ளேகமான நாங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்யாதி. துப்பம்- நெய், நெய்யையும் பாலையும் தயிரையு மமுதுசெய்த. எலலாவற்றையும் சேர விழுங்கினவென்கையாலே— "துப்பமும் பாலும்" என்கிற விடத்தில், தூஞ்சின நெய்யும் காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறத்துக்கு பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ த்ரவ்யங்களை விரும்பியமுது செய்த வுபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ... சு.

மூ.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்று னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தத்து— ஸ்வீக்ர்தபுத்ரனாக
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்டாளோ;
(அன்றிக்கே,)
தானே— தானே [மெய்நொந்து]
பெற்றாள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்தவனாய்
இள சிங்கம்— பாலஸிஹ்மம் போலேயிரா நின்றவனாய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்
கோபாலர்— இடையர்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிஹ்மம் போன்றவனாய
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தததுத்யாதி. (ச) தத்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது- "அசோதையிளஞ்சிங்கம்" என்ன; இவள் (ச) தத்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்

(க) "ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத்."
(உ) "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்."
(ங) "நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ரபு:."
(பா) "கோபால கோளரி." (ச) ஒத்

துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம், அயர்த்துறங்கிவிட்டோம், இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்லக்கேட்டோமித்தனையிறே. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே அவளும் அப்போது மோஹித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே யிவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் "இவள்பிள்ளை" என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள் தானும், "இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்" என்று இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும் யசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலஸிஹ்மம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் "அங்கனும் தீமைகள் செய்வர்கொலோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை" என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. "அஞ்சவுரப்பாள்சோதையாணாட்டிடிருக்கும்" என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும்- இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கோத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடிசூட்டின பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிஹ்மம்போலே செருக்கி மேனாணித்திருக்குமவன். அசோதை யிளஞ்சிங்கம்- கோபாலர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோள்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்துப்பூச்சி காட்டுகின்றான். ... ... எ.

அ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை
அங்கண்ணனப்பூச்சிகாட்டுகின்று னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்
வன்— வலியதான
கூனி— கூனையுடைய மந்தரையின்
சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு
குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனைகளுக்குள்ளே
துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான
கரியும்— ஆனைகளையும்
பரியும்— குதிரைகளையும்
இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
எங்கும்— எழுந்தருளுகிற காட்டையும்
பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு
அருளி— கொடுத்து
வன்— ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான
கான்— காட்டை
அடை— அடைந்த
அம்— அழகிய
கண்ணன்— கண்களையுடையவன்
அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) "ததர்சச ப்ரபுத்தாஸா யசோதா ஜாதமாத்மஜம்." (உ) "அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாமகுந்தளம்"

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கோங்கையித்யாதி. முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாற் போலே திரண்டு கிளர்ந்த வலிய கூனையுடையளான மந்தரையுடைய வசநத்தைக் கொண்டு. காட்டுக்குப்போயிற்று பித்ர்வசநங்கொண்டாயிருக்க, குப்ஜையுடைய வசனங் கொண்டென்பானென்னில்; (க) "நமந்தராயா நசமாதுரஸ்யா தோஷோ ந ராஜ்ஞ:" என்கிறபடியே வநப்ரவேசஹேதுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவளையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே *கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனானென்கிறது.

குவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியிலானைக ளெல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்ருஞ்சயன் முதலானவானைகளும். பரியும். அப்படி லோகவிலக்ஷணமான குதிரைகளும். இராச்சியமும். அகண்டகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (உ) "இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ்ஸசைலவநகாநநா" என்கிறபடியே முழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேயிவராநுகுணமாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையித். யாதி. ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸாலபனானவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே முடியைத் தவிர்ந்து ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினைத்து, அழகிய ஸாலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (ங) "ராம:கமலபத்ராக்ஷ:" என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடையனென்னவுமாம். அப்போது, "ராஜ்யைச்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம்" என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... அ.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு
கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணா கண்ணாவென்ன
உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த
அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— கொடியதான
முதலை— முதலையின்
வாய்— வாயில்
பட்ட— அகப்பட்ட
களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்
கதறி— கதறிக்கொண்டு
கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி
என் கண்ணா! கண்ணா! என்ன— "எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே!" என்று பலகாலும் கூப்பிட
உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுகைக்கு
புள்— பெரிய திருவடி நாயனாரை
ஊர்ந்து — வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு சென்று

(க) "நமந்தராயா நசமாதுரஸ்யா தோஷோ ந ராஜ்ஞ:"
(உ) இக்ஷ்வாகூணா மியம் பூமி ஸ்ஸசைல வநகாநநா." (ங) "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:"

அங்கு— அந்தக்குளத்தில்
உறு- முதலையின்வாயிலகப்பட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீ கஜேந்த்ரன்பட்ட
துயர்— துக்கத்தை
தீர்த்த— நீக்கின
அதகன்— மிடுக்கனானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. "கொடியவாய்விலங்கு" என்னக்கடவதிறே. "அதின்விடத்தினுக் கனுங்கியழுங்கியவானை" என்னும்படி ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என்கிறத்தை, "பதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய்- பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை யென்னவுமாம். அதாவது- சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முகத்தாலே தன்னுடைய சாபமோக்ஷமென்று அறிகையாலே தன்கார்யஸித்தியளவும் இவன் காலைப்பிடித்த பிடி நழுவவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அகப்பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாகில் இதின் அருகுவரமாட்டாதிறேயது.

கதறியித்யாதி' அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் "நம்முடைய பலத்தாலே தள்ளிக் கரையேறுகிறோம்" என்று (க) "[illegible]" என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச் சென்றவிடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அபிமத ஸித்தியாலும் "முழுவலிமுதலை" என்னும்படி பலமதிசயித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் க்ஷீணமாய், துதிக்கை முழுத்தும்படியாகையாலே "இனி நம்மாற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை" என்று (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே அத்தசையில் ஸர்வேச்வரனையே தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து, தன்கையையெடுத்து அஞ்சலிபண்ணி, தன்னார்த்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, எனக்கு நிர்வாஹகனானவனேயென்று பலகாலும்சொல்ல. "நாராயணா! ஓ!மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் "என்கண்ணா கண்ணா" என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (ரூ) "[illegible]" என்று கொண்டு- "ஆதிமூலமே"என்று கூப்பிட்டானாக பௌராணிகர் சொன்னார்களிறே. இவை தன்னில் சேரும்படி யென்னென்னில்; "மூலம்" என்கிறவிடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்கு பர்யாய சப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேரக்குறையில்லை.

உதவவித்யாதி. இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து (ச) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே ஸேனைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றுமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும்தறையிலே பத்தெட்டடியிட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு "இதுக்கடியென்" என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தப்புரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்செய்து

(க) "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே."
(உ) "பரமாபதமாபந்நோ மநஸா சிந்தயத்தரிம்."
(ரூ) "மூலேதி முக்த பதமாலபதி த்விபேந்த்ரே."
(ச) "அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம்."

ஏறப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, "அந்த ஆர்த்திக்குதவவேணும்" என்று மத்தைப்பற்ற அவனை ப்ரேரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டுசென்று, அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலே யகப்பட்டு ஸ்ரீகஜேந்த்ரான்பட்ட அதிமாத்ரது:க்கத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுக்கு து:க்கமாவது (க) "நாஹம்கலேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணாய மதுஸூ[illegible] நாரவிந்தம் ஹரே:" என்கிறபடியே-கையிற்பூ, செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிற்சாத்தப் பெறுகிறிலோமென்னுமது. அதகன். மிடுக்கன். இப்படி ஆச்ரித ரக்ஷணம்பண்ணின சக்திவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ... ச-

> மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரந்த
> வில்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
> சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
> வல்லார்போய்வைகுந்த மன்னியிருப்பரே. ம.

பதவுரை.

வல் ஆள்—	வலிய ஆள்களையுடைய
இலங்கை—	லங்காபுரியானது
மலங்க—	கலங்கும்படி
சரம்—	பாணங்களை
துரந்த—	ஏவின
வில் ஆளனை—	வில்லை ஆண்டவனை
விட்டுசித்தன்—	பெரியாழ்வார்
விரித்த—	பரப்பி அருளிச்செய்ததவையாய்
சொல் ஆர்ந்த-	சொற்களால்நிறைந்திருப்பதாய்

அப்பூச்சி—	அப்பூச்சி விஷயமான
பாடல்—	பாட்டுக்களாயிருக்கிற
இவைபத்தும்—	இப்பத்தையும்
வல்லார்—	அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
போய்—	ப்ராக்ருதமண்டலத்தைக் கடந்து போய்
வைகுந்தம்—	ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பர்—	பொருந்தி யிருப்பார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளிலங்கை. வலிய ஆள்களை யுடைத்தாகையாலே ஒருவரால் அடக்கவொண்ணாத பரிகரங்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணன் மதிக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்கிறவூரிறே. மலங்க. செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடந்தேடி மலங்கும்படியாக. சரந்துரந்த வில்லாளனை. திருச்சரங்களை மேன்மேலும் நடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈச்வரத்வப்ரகாரமன்றிக்கே, அவதாரத்துக் கநுகுணமாகநின்ற அம்பாலே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழி க்ருஷ்ணாவதார விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச் செய்தது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. "வன்கானடையங்கண்ணன்" என்று இந்த ஐக்யம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விஸ்தரேணவருளிச் செய்தவையான. சொல்லார்ந்தவித்யாதி. சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிறவிப்பத்தையும் ஏதேனு மொருபடிவல்லவர்கள். சொல்லார்ந்தவென்றது- அதிகரிப்பார்க்கு

(க) "நாஹம் கலேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந!- கரஸ்தகமலாந்யேவ பாதயோ ரர்ப்பிதும்ஹரே:."

இதினர்த்தத்தில் போகவேண்டா, சப்தஸந்தானே அமையுமென்னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். வல்லாரென்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னவுமாம். போயித்யாதி. இதினுடைய வ்யவஸாயமே ஹேதுவாக அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேபோய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யவனையநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மெச்சு மலை கா யிருட்டுச் செப்பூண்ட செப்புத்
தத்துக் கொங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி, ௰-க்கு, பாட்டு-கக0.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதார ரஸாநுபவத்துக்காக கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, "போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அநுபவிக்கிற வராகையாலே, முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாலந விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான அவயவங்களிலுண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபூஷணக்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலேற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யசோதாதிகளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷிக்க முன்னும்பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷ்டிதங்களை, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டுவந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டிவிளையாடின சேஷ்டிதத்தையும் தத்காலத்திலே அவள் அநுபவித்துப் பேசினாற்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானார்; இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரச்ராந்தனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகையாலே "உண்ணப்பிள்ளையைத்தாயறியும்" என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தையறிந்து, "அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே" என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக முலையுண்ணமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை யுண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இருப்பத்திருந்தவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலான ரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

(க) தத்பாவயுக்த.

மூ.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணா துறங்கிநீபோ யின்றுமுச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணேன் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவுரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
அணையாய்— படுக்கையாகவுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
ஏறே!— தலைவனானவனே!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பாலுண்ண
துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்றுராத்திரியும்
உண்ணாது— முலையுண்ணாமல்
உறங்கி போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த படியும் கண்டிலேன்,
வயிறு அசைந்தாய்— (அபேக்ஷையில்லையென்ன வொண்ணாதபடி) வயிறு தளர்ந்திரா நின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சொரிந்து பாயும்படியாக
திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடுத்து— வைத்து
திளைத்து— களித்து
உதைத்து— கால்களாலென்னுடம்பினுதைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பானம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையனாயிருந்துவைத்து (க) "நாமபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரதானனானவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு போந்தவாஸனையோ ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது? அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்தால் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே (உ) சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய அவஸ்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே. "முலையுண்ண" என்னாதே, அம்மமுண்ணவென்றது - சைசவாநுகுணமாக அவள்சொல்லும் பாசுரமதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழுகையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழாயென்கிறது - எழுந்திருக்கவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை. இரவுமித்யாதி. நீ ராத்ரியுண்ணாதே யுறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றானினுமுண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவளவேயோ, போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆனும் ஓவு

(க) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகத:." (உ) ஸ்தோத்ரரத்நம்-40.

யாகிற அவ்வயமிரண்டும் விஷாதாதிசய ஸூசகம். வரவித்யாதி. நீயாக வெழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேக்ஷையில்லையென்ன வொண்ணாத படி வயிறு தளர்ந்திராநின்றாய். வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய. வனப்பு- அழகும், பெருமையும். முலைகளானவை யுன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்து பாய்க. உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே! என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மடுத்து. அழகிய திருப்பவளத்தைமடுத்து. திரு- அழகு. இவ்வனமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபிநிவேசம் தோற்ற மடுத்து. திளைத்தித்யாதி. முலையுண்கிற ஹர்ஷந்தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே யென்னுடம்பிலே யுதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்- பானம்பண்ணுதல். ... ... க.

மூ.—வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்றா யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே. உ.

பதவுரை.

எம்பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை — நீ எனக்குப் பிள்ளையாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்
வடி தயிரும்— கட்டியாகத் தோய்த்த தயிரும்
நறு வெண்ணெயும்— மணம்மிக்க வெண்ணெயும்
இத்தனையும்— (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறியேன்— பெற்றறியவில்லை
எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படியெல்லாம்
செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடவை,
ஏதும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்தலடித்தல் முதலியவையொன்றும் செய்யக் கடவேனல்லேன்;
கதம் படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற
முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு
மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உரோசிக்கொண்டு
முலை உணாய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுதற வுருக்கிவைத்த நெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, இத்தனையுமென்றது- ஏகதேசமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல். இப்படி யென்னைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்யவன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாக; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே. நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்- கோபம். . முத்தனையவித்யாதி. முத்துப்போலே யொளிவிடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து.

அதாவது- கோபத்தைத்தவிர்ந்து ஸ்மிதம் பண்ணிக் கொண்டென்கை. மூக்குறிஞ்சி முலை யுணாயே. முலைக்கீழை ‡முழுசி மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையையமுதுசெய்யாய். உ.

மூ.—தந்தம்மக்க ளழுதுசென்றாற் றாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!
உந்தையாருன் றிறத்தரல்ல ருன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணாயே. ௩.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய
மக்கள்— பிள்ளைகள்
அழுது சென்றால்— அழுது கொண்டு போனால்
தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயாரானவர்கள்
தரிக்ககில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்டார்கள் [கில்லார்- ஸமர்த்தைகளாக மாட்டார்கள்.]
வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து
நின்மேல்— உன்மேல்
பூசல் செய்ய— சண்டையிட
வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல
வாசுதேவா!— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனான கண்ணனே!
உந்தையார்— உன் தமப்பனார்
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை நோக்குந் தன்மையை யுடையால்லர்,
நான்— நானோ
உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை
ஒன்று— ஒருபடியாகவும்
உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன் (அவையெல்லாம் கிடக்க;)
நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய
அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!
நான் சுரந்த— (இப்போது) நான் சுரந்த
முலை உணாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படி செய்யலாமோ தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே § சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சற்று மிளைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸுதேவ புத்ரனானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாயே!. உந்தையாரித்யாதி. உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னிடையாட்டமிட்டெண்ணார். உன்னை சிக்ஷித்து வளர்க்காரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வுன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி- அழகு. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்சுரந்தமுலையுணாயே. அவையெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ... ... ௩.

மூ.—கஞ்சன்றன்னாற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று

‡ முழுசி- முட்டி. § சிலுகு- சண்டை.

அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத் தளவன்றுலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முலையுணுயே. ச.

பதவுரை.

அமரர் கோவே!— தேவாதிராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவா நின்ற) கம்ஸனாலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உன்னை நலிவதற்காக) கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— க்ருத்ரிமமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படி
\$பஞ்சி அன்ன— பஞ்சுபோலே
மெல்— ம்ருதுவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாய்ந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொந்திடும் என்று— நோவுண்டாகுமென்று
அஞ்சினேன் காண்— பயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான் பயப்பட்டது இடையருடைய திரள் பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஓ!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில் செய்த வஞ்சனையினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே!
முலை உணாய்.

\$ "பஞ்சி" என்கிறவிது "பஞ்சு" என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கழிய. "தளர்ந்தும் முறிந்தும் உடல் வேறாகப் பிளந்துவீய" என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. பஞ்சியித்யாதி. பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது 'திருவடிகள் நோம்' என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. உன்னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதியைப் போக்கி வாழுமிருக்கிற வவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே உனக்கொரு நோவு வாராமலிருந்ததென்கை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றுலோ. ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஓ என்றவை விஷாதஸூசகான அவ்யயங்கள். கஞ்சனையித்யாதி. உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச்செய்த கம்ஸனை நீ அவன்திறத்திற் செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி யகப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுணாயே. இப்போது முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ... ... ச.

மூ.—தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படக்கில் வாழகில்லேன் வாசுதேவா!
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே. ரு.

பதவுரை.

வாசுதேவா!— வஸுதேவபுத்ரனான கண்ணனே!
தீய புந்தி— துஷ்டபுத்தியையுடைய
கஞ்சன்— கம்ஸனானவன்
உன்மேல்— உன்மேலே
சினம் உடையன்— கோபமுடையனாயிரா [நின்றான்;

சோர்வு பார்த்து— நீ தனியே திரியுங் காலம் பார்த்து
மாயம் தன்னால்— கபடத்தாலே
வலை படுக்கில்— (நழுவாதபடி) பிடித்துக் கொண்டால்
வாழகில்லேன்— (நான் பின்பு) ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்
தாயர்— தாய்மாருடைய
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது
கருமம் கண்டாய்— பிள்ளைகளுக்கு அவச்யம ஆதரிக்கத் தக்கதுகாண்;
சாற்றி சொன்னேன்— எல்லாருமறியும்படி வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;
போகவேண்டா— நீ விளையாடுவதற்கும் தனியனாய் எங்கும்போகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு— திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே!— மங்கள தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து— பொருந்திவந்து என் முலை உணாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புந்திக் கஞ்சன். துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. *மக்களறுவரைக்கல்லிடைமோதின பாபிஷ்டனிறே. உன்மேல்சினமுடையன். "தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்று அசரீரிவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு துர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் "நமக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான், இவனையொருவழியாலே ஹிம்ஸித்தாய்விடும்படியென்" என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக்காக மாயாரூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமுள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சகத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழகில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க க்ஷமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். வாசுதேவா. உன்னாலேயிறே ஸாதுவான¶வவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று. தாயரித்யாதி. தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேச்யதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகரணீயங்காணென்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் † குன்னுங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கள தீபமானவனே. அணி - அழகு. இத்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்குவரில் இவ்வூராக இருள்மூடிவிடுங்கிடாயென்கை. அமர்ந்தித்யாதி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ... ... ரு.

மூ.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணாயே. சு.

பதவுரை.

மின் அனைய— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸூக்ஷ்மமாயிராநின்ற
இடையார்— இடுப்பையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய

¶ அவரும் வஸுதேவரும். † குன்னுங் குருச்சி- ரஹஸ்யம்.

விரி— பரம்பின
குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
நுழைந்த— மதுபானார்த்தமாகப் படிந்த
வண்டு— வண்டுகளானவை
இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைகளைப் பாடாநிற்கிற
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி
அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!
உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
இவனை— "லோகவிலக்ஷணனான இவனை
பெற்ற வயிறு உடையாள்— பெற்றவயிற்றை உடையவள்
என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொல்— (இதுக்குடலாக) என்ன தபஸ்ஸை பண்ணினாளோ"
என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்துசொல்லும் சொல்லை
எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த
இருடீகேசா!— ஹ்ருஷீகேசனே!
முலை உணாய்.

வ்யா.|ஆறாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடையவர்களென்னுதல். விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தீர்ணமான குழல்மேலே மதுபானார்த்தமாக அவகாஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபானத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங்காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் ஸித்திக்குமே. உன்னைக்கண்டாரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாதிகைகளாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக வென்ன தபஸ்ஸைப் பண்ணினாளோவென்று ச்லாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை யெனக்குண்டாக்கித்தந்த. இருடீகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஸ்வபக்ஷபாதத்தின் மேபாகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே, முலையுணாயே ௬.

மு.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையாற் கலக்கநோக்கி
வண்டுலாம்பூங் குழலினாருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுணாயே

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய்
வாழ்வார்— வாழாநின்றவர்களாய்
கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணாநின்றவர்கள்
நின் ஒப்பாரை— உன்னைப்போன்றபிள்ளைகளை
பெறுதும் என்னும்— பெறவேணுமென்கிற
ஆசையாலே— ஆசையாலே
போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றுவிட்டார்கள்
வண்டு உலாம்— வண்டுகள்படிந்து உலாவாநின்ற
பூ— புஷ்பங்களினாலலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலினார்— குழலையுடையவர்கள்
கண் இணையால்— தங்கள் கண்களாலே

கலக்க நோக்கி— உன் திருமேனியின் ஸமுதாய சோபையைப் பார்த்து
உன் வாய் அமுதம்— உனது வாகம்ருதத்தை
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு போவதாக
வந்து நின்றார்— வந்திரா நின்றார்கள்

(ஆதலால்,)

கோவிந்தா!— ஸர்வ ஸுலபனானவனே!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிரித்யாதி. ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்டுலாம் பூங்குழலினார் கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலே நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸம்ருத்தியாலே உள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டா வண்டுகளானவை மேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்சநஞ் செய்து. கலக்க நோக்குகையாவது- ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்கப் பார்க்கை. கீழ்- "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பத்னிகளாய் பர்த்ருபரதந்த்ரைகளாய் புத்ரஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்டுலாம் பூங்குழலினாரென்று- ப்ராப்த யௌவனைகளாய் போகஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்யாதி. உன்வாகம்ருதம் புஜிக்கவேண்டி யுன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். கோவிந்தா. ஸர்வஸுலபனானவனே. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சேராது. நீ முலையுணாயே. அது வேண்டினபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். ... ... எ.

மூ.—இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. அ.

பதவுரை.

‡இரண்டுமலைபோல்- இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்ந்த— மல் பொருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்— சரீரத்தை
எரி செய்தாய்!— பராக்ரமத்தாலே கொளுந்தி விழும்படி பண்ணினவனே!
உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அழகு மிகுந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற
மார்வு— மார்பானது
தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி
வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே வந்தேறி
ஒரு முலையை— ஒரு முலையை
வாய் மடுத்து— திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு
‡ இரண்டு முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
ஏங்கி ஏங்கி இருந்து— நடுவே நடுவே இளைத்திளைத்திருந்து
உணாய்— உண்ணவேணும்.

‡ "இரண்டனொற்றுயிரேக வுவ்வருமே" என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு "இருமுலையும்" என்னும் பதத்தை "இரண்டு முலையும்" என்று பிரித்தெழுதிற்று. இவ்வாறே கீழும் மேலும் கண்டுகொள்வது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. இருமலையித்யாதி. வடிவின் பெருமையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து அறப்பொருவதாக வெதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகராகிறவிரண்டு மல்லருடையவும் சரீரமானது(க)பயாக்நியாலே(உ)தக்தமாய்விழும்படி பண்ணினவனே. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநின்றுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளெழுந்தருளியிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள வுன்னுடைய மார்வென்னவுமாம். தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. வந்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே வந்தேறி. ஒருமுலையித்யாதி. ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் யரினமிகுதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுதுசெய்யவேணும். ... ... அ-

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினாற்போல்
செங்கமல முகம்வேர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. கூ.

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்வாமீ!
அம்— அழகிய
கமலப்போது அகத்தில்—தாமரைப் பூவினிடத்தில்
அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]
முத்தம்— முத்துக்கள்
சிந்தினால்போல்— சிதறினாப்போலே
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற
முகம்— முகமானது
வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி
இம்முற்றத்தூடே—இந்த முற்றத்துள்நின்று
தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து
அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்
புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி
விம்ம— நிரந்தரமாக
அளைய வேண்டா— புழுதியளையாதேகொள்;
அங்கு— துர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின அக்காலத்திலே
அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு
அமுது அளித்த— அம்ர்தத்தைக் கடைந்தெடுத்துக் கொடுத்த
அமரர் கோவே!— தேவாதிராஜனே!
முலை உணாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம். அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமையித்யாதி. இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதி யளையவேண்டா. அம்ம. ஸ்வாமீ! யென்னுதல்; இவன் சேஷ்டித தர்சநத்தால் வந்த ஆச்சர்யோக்தியாதல். விம்மவித்யாதி. துர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே யீடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

(க) ஸயாக்நி. (உ) தக்த.

மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை லந்தாச்ரயித்த தேவர்களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அம்ர்தத்தை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. முலையுணாயே, அப்போது அவர்களபேக்ஷைக்காக அது செய்தாற்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேக்ஷைக்காக நீ முலை யுண்ணவேணுமென்கை. ... ... கூ.

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிக ளோலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப னென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுணாயே. ம.

பதவுரை.

உத்தமா!– புருஷோத்தமனானவனே!
ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட
கிண்கிணிகள்– திருவடிச்சதங்கைகள்
ஒலிக்கும்– த்வநிக்கிற
ஓசை— த்வநியாகிற
பாணியாலே— சப்தத்தாலே
பாடிப்பாடி– நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்
அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகுதியான
கூத்தை— ந்ர்த்தநத்தை
அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற வுன்னை
பற்பநாபன் என்று— "இவன் பத்மநாபன் அன்றோ" என்று
இருந்தேன்— ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன்,
(ஆனபின்பு,)
ஓடி ஓடி போய்விடாதே – ஓடியோடிப்போ[காமல்]
நீ முலை உணாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஓடவோடவித்யாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக்கிடான செருக்காலே பதறி யோடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான ந்ர்த்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. *கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள்தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பநாபனேன்றிருந்தேன். இப்படி யென்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை "கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே வேறோராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ, இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டுமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சர்யப்பட்டிருந்தே னென்னுதல். அறிந்து கிடந்தத்தை யுண்டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறானென்றிருந்தேனென்னுதல். ஓடியோடியித்யாதி. இவள் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, "இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!" என்று மீண்டு ஓடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக்

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனுகையாலே ஆச்ரிதபாரதந்த்ரனாபின்பு என்வசத்திலே வந்து என்முலையை யுண்ணவேணு மென்கிருள்.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

கூ.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட [கச்சு-கஞ்சுகம்.]
கொங்கை— முலைகளை யுடைய
ஆச்சி— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி
மாதவா!— "ஸ்ரீயபதியானவனே!
உண்— முலை உண்"
என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தையை
நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அலர்ந்த
குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்
வாசம்— வாஸனையானது
நிகழ்— ஒருபடிப்பட
நாறும்— பரிமளியா நின்றுள்ள
வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்
பார்— பூமியடங்கலும்
அணிந்த— பரவினதாய்
தொல்— ஸ்வபாவஸித்தமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடைய
பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
பாடல்— பாட்டுக்களை
வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்
சீர் அணிந்த— கல்யாணகுணபூஷிதனாய்
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்
மால்மேல்— ஆச்ரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹமுடையனான எம்பெருமான் விஷயத்தில்
சென்ற சிந்தை— சென்ற மநஸ்ஸை
பெறுவர்— உடையாராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, க்ர்ஷ்ணனுக்கு போக்யமானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ர்தமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று ச்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர். மாதவா வுண்ணேன்றமாற்றம். ஸ்ரீயபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனை வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதாநனான பாண்டியனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதாநரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களளவன்றிக்கே பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். சீரித்யாதி. ஆத்மகுணங்களாலே அலங்க்ர்தனாய், அவயவசோபைக்கு ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆச்ரிதரநுபவிக்கும்படி அவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனு யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்

றிக்கே, சீரித்யாதிக்கு - ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலே யலங்க்ருதனாய், இந்நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சென்றவித்யாதி. பாடல் வல்லார் தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே யொருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர். ௧௧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்
பெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, ௧௧ - க்கு, பாட்டு - ௧௨௩.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே- இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இருய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலையூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, "அவனைக் காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச் செய்தேயும் அவனஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப்பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ண வுன்னைத்தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவநம்பீ யுன்னைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். ௧.

பதவுரை.

பாடு உடைய— ஸ்வஜநரக்ஷணத்தில் பரிவை யுடைய
நின் தந்தையும்— உன் தமப்பனும்
போய்— பசுமேய்க்கப்போய்
தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;
பொரு— யுத்தம் செய்யத்தக்க
திறல்— மிடுக்கையுடைய
கஞ்சன்— கம்ஸனானவன்

கடியன்— உன்திறத்தில் மிகவும் க்ரூரனு யிராநின்றான்;
கடல் வண்ணா.— கடல்போலே ச்யாமஹாரமான வடிவையுடைய கண்ணனே!
உன்னை— உன்னை
காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்
இல்லை— (இங்கே) இல்லை;
(நீயோ வென்றால்,)
தனியே— அஸஹாயனாய்
எங்கும் போய்- எல்லாவிடங்களிலும் போய்
திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியாநின்றாய்;
பேய்— பூதனையின்
முலை பால்— முலைப்பாலை
உண்ட— உண்ட
பித்தனே!— பேயனே!
கேசவ!— கேசியைக் கொன்றவனே!
நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
உன்னைக்காதுகுத்த- உன்காதுகுத்துகைக்கு
ஆய்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
பாலர்— பாலர்களும்
பெண்டுகள்— இடைப்பெண்களும்
எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;
(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடாக)
அடைக்காய்- அடைக்காய் முதலானவற்றை
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸங்கதமாக்கிவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போய்ப்பாதி. பாடுடைய நின்தந்தையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும் "பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள்" என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, "போய்" என்கிற வித - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய் "கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன்" என்கிறபடியேநீபிறந்தவன்று தொடங்கி வேலைப்புகரெழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழே ஒரெறும்பூரினும் ஸிம்ஹத்தின்மேலே சீறுமாப்போலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன். பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவிடும், எது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்குமேலே விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாருமிங்கில்லை. ரக்ஷகரானவவர் வந்திலர், நானோ அபலை, வேறொரு பரிவர் காணவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணா வுன்னை. "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனாய்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களோவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல்போலே ச்யமஹாரமாயிருக்கிற வுன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படியிருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாருமில்லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாகிலும் *அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்டமான விவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லை யென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும்திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிறு யென்னவுமொண்ணாதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜநமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே. பேயானவள் தாய்வடிவைக்கொண்டுவர, அவளைத் தாயாகவே நினைத்து அவள்

முலைப்பாலை யிருந்துண்ட (க) ப்ராந்தன் நீ யல்லையோ. ஆகையால், மாயாரூபிகளான வலவரர்கள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசினின்றாலும் அவர்களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிறே நீயென்கை. கேசவநம்பீ. இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ, என் கையிலேகேசிபட்ட தறியாயோவென்று தன் சௌர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, நானேயன்றுகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வரவேணு மென்கிறாள். ... ... க.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயணா விங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியபிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவேன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. உ

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தொழுமவர் — தொழாநின்றவர்களுடைய
சிந்தை— மநஸ்ஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயணா!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரையிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— த்வநிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;
எண்ணற்கு— "இப்படிப்பட்டவன்" என்று நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அநர்ஹனாயிராநின்ற
பிரானே!— உபகாரகனானவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி
இடுவன்— இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாயிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்றுகரு, து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங்கைகளானவை த்வநிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வநிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்ராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

(க) ஹாஸன்.

மவர்களுடைய நெஞ்சை, " நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும் " என்கிறபடியே இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய். எண்ணற்கரியபிரானே. உன்பக்கல்ஸ்நேஹமில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங்கூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனானவனே. ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கையும், அநாச்ரிதர்க்கு துர்லபனாயிருக்கையும், மங்களாசாஸந பரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறாயிறேயிருப்பது. நீ என்னை யழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றோ வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவேன். திரியை யுன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்யாதி. திரியேற்றிக் காதும்பெருக்கினால் உனக்கிடுவதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களானவிவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யயம். நன்று மழகுடையவென்றும் கநகக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவை யிரண்டாலும்- பணித்திருத்தமும் உபாதாந வைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது. ... ... உ.

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழு மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் றிரியையிடுவேன் நீ வேண்டியதெல்லாந் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே யிங்கேவாராய். ௩.

பதவுரை.

உய்ய— யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்— இவ்விடைக்குலத்திலே
தோன்றிய— ஆவிர்ப்பவித்தவனாய்
ஒண் சுடர்— மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!— தலைவனானவனே!
வையம் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
பெறும்— விலைபெறும்படி பெருவிலையனாய்
வார் கடல்— விசாலமான கடலிலே
வாழும்— வாழாநின்ற
மகரம்— முதலைகள் போன்ற
குழை— காதுப்பணிகளை [மகாகுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தேன்— சேமித்துக் கொண்டு வைத்தேன்;
காதில்— காதுகளில்
திரியை— திரியை
வெய்யமே— கொஞ்சம் உஷ்ணமாக
இடுவன்— இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்— நீ அபேக்ஷிக்கிற பக்ஷ்யாபூபபலாதிகளெல்லாம்
தருவன்— கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்களை
மையன்மை செய்து— உன்வடிவழகாலே மதிமயக்கும்படி பண்ணி
உள்ளத்து— அவர்கள் நெஞ்சில் எப்போதுமிருப்பவனாய்
மாதவனே!— ஸ்ரீயப்பதியானவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவேயல்ல, காதும்பெருக்கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிறது- இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டபோதே காது கினவுதின்று

(க) உம்மை.

வரும், எனக்கு வேண்டாவென்ன; வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவேன். (௧) கண்டூதி சமிக்கும்படி ¶ வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவனென்றவிடத்திலும் அவனிசையாமையாலே, இசைகைக்காக, நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன். நீ விரும்பியிருக்கும் அபூபபலாதிகளெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய இவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே!. இருந்ததேகுடியாக வுஜ்ஜீவிக்கும்படி இவ்விடைக்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானாய், வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்படவாடுமாபோலே இடையருக்கு ஒருவ்யஸநம்வரில் முற்துறவுன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனானவனே. மையன்மை செய்திளவாய்ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே!, ஒருபருவத்தி னிடைப்பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம்படியிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத் § திறைகொள்ளும்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வகமாக வழைக்கிறாள். ... ... ௩.

மூ.—வணநன்றுடைய வைரக்கடிப்பிட்டு வார்காதுதாழப் பெருக்கிக்
குணநன்றுடையரிக் கோபாலபிள்ளைகள் கோவிந்தாநீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா லினியபலாப்பழந்தந்து
சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான
வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தையுடைய
வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை
இட்டு— தரித்துக்கொண்டு
வார் காது— நீண்டகாதான து
தாழ— தோள்வரைக்கும் தாழும்படி
பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளைகள்
நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முதலானோர் சொன்னதைச்செய்து) நல்ல குணமுடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;
கோவிந்தா!— ஸுலபனானவனே!
நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிரும்புகிற நீ
சொல்லு— என் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறிலை;
இணை— ஒன்றுக் கொன்றொத்ததாய்
நன்று அழகிய— மிகவுமழகிய
இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை
இட்டால்— நீ இட்டுக்கொள்ளு வதியாகில்
இனிய— உனக்கு ருசிரமான
பலா பழம்— பலாப்பழத்தை
தந்து— கொடுத்து
சுண(ங்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்
நன்று அணி— மிகவுமழகிதான
முலை— முலையை
உண்ண— நீ உண்ணும்படி
நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;
பிரான்!— உபகாரகனானவனே!
சோத்தம்— உன்னைத்தொழுகிறேன்;
இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணமித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண் டழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(௧) கண்டூதி— தினவு. ¶ வெச்சாப்பு— அல்பமான உஷ்ணதை.
§ திறைகொள்ளுகை— அபஹரிக்கை.

பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஓழுகுநீண்ட காதானது தோளளவும் தாழும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானோர் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும் குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. **கோவிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்.** ஸௌலப்யத்துக்கு "கோவிந்தன்" என்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிறு யில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன ; **இணைநன்றழகிய விக்கடிப் பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய்** மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். **இனிய பலாப்பழம்தந்து.** உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. **சுணநன்றணி முலையுண்ணத் தருவன்நான்.** சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. **சுணங்கு**- முலைமேல் தோன்றும் நிறம். **நன்றாகையாவது** - மார்த்துவாயிருக்கை. **சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்.** இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறாள். சோத்தமென்கிறவிது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம். ... ...

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கோள்ளாய் சுரிகுழலாரோடு நீபோய்க்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிடுவனோ நம்பீ!
பேர்த்தும்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

பிரான்!— "உபகாரகனானவனே!
சோத்தம் என்று— உன்னைத் தொழுகிறேன்" என்று
இரந்தாலும்— வேண்டினாலும்
கொள்ளாய்— அதை நீ அங்கீகரிக்கிறிலை;
நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
நீ— நீ
சுரி குழலாரொடு போய்— சுருண்ட குழலையுடைய பெண்களோடே போய்
கோத்து— கைகோத்து
குரவை பிணைந்து— ‡ குரவைக் கூத்தாடி
இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிடுவனோ — அதை நான் குணமாகக் கொள்ளுவேனோ;
பிரானே!— உபகாரகனே!
திரி இடவொட்டில்— உன்காதில் திரியை இடவொட்டினாயாகில்
பேர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான
அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— மூங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு— விரும்பும்படியான
கரு— கறுத்த
குழல்— குழலையுடைய
விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்.

‡ குரவைக்கூத்தாவது— "ஸ்த்ரீ நாஸ்த்ரீ நா ஷோர ஊயஃ" இத்யாதிப்படியே- ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு கண்ணனை இருந்தாடுவதொரு கூத்து. இதைத்தான் "ராஸக்ரீடை" என்பார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. **சோத்தமித்யாதி.** "சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்" என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும் என் சொல்லைக் கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயில்லையென்றவாறே, நீ யழைக்க நான் வந்த விடத்

இல் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவளன்றோ நீ யென்ன; அதுவோ? சுரிகுழலாரோடு நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டிடுவேனோ நம்பீ. ஆளற்றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக் குரவை பிணைந்தாடியிங்கேவந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம்பீ என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தராய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து இத்தை யிடும்படிவாராயென்ன; அவன் "அது இடவொட்டேன்" என்ன; பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனானவனே திரியித்தனையு மிடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப் பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; வேயித்யாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்படியாய், இருண்டுநீண்ட திருக்குழலையுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். ... ... ரு.

மூ.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்விரும்பி யதனைநான்நோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டேன் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுசூதனே யென்றறிந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!
கண்ணாவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணா காவலனே முலையுணாயே. சு.

பதவுரை.

"மண்தின்றாய்" என்று அடித்தவாறே,
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப்படங்கலும்
கேட்க— கேட்கும்படி
அழுதிட்டாய்— அழுத
உன்— உன்னுடைய
வாயில்— வாயிலே
விரும்பி— ("மண் தின்ற, சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்று) ஆசைப்பட்டு
அதனை— அத்தை
நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே
மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
கண்டு — உன் திருவயிற்றிலிருக்கிற படியைக் கண்டு
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
அஞ்சி— ("நம்முடைய பிள்ளை யென்றிவனை அடித்தோமே" என்று) அஞ்சி
மதுசூதனே என்று— 'இவன் மதுவை நிரஸித்த ஸர்வேச்வரனே' என்று
அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்று மில்லை;
உன் காது— உன்னுடைய காதானது
மறியும்— தண்டு புரளும்;
இறைப்போது— சற்றுப்போது
பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!
கண்ணா!— கண்ணனே!
என்— எனக்கு
கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதாரனானவனே!
கடல் வண்ணா!— கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே!
காவலனே!— எனக்கு ரக்ஷகனானவனே!
முலை உணாய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. விண்ணித்யாதி. "மண்தின்றாய்" என்று அடித்தவாறே "ஆ" என்ன, ஆகாசப் பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியழுத வுன்னுடைய வாயிலே "மண் தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்றுவிரும்பி அத்தை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்

புபோலே வாய்வழியே பூமியெல்லா முள்ளேயிருக்கிற படிகண்டு "நம்முடைய பிள்ளை யென்று இவனை நலிந்தோமே" என்று என்மனஸ்ஸிலுள்ளே பயப்பட்டு "இவன் நம் முடைய பிள்ளையல்லன், ஸர்வேச்வரனென்றறிந்தேன்" என்றவாறே, "ஸஹம் வொ ஜா ஜாதி" என்னுமவனுகையாலே இவள் அங்யனுக்கி வார்த்தை சொன்னது ஸஹி யாமல் அத்தைமறப்பித்து, "தன்பிள்ளை" என்று இவளணைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவள், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக உத்யோகிக்க; "என் னுடைய காது புண், எனக்கு அது வேண்டா" என்று அவன் சொல்ல; புண்ணேதுமில்லை; புண்ணொன்றுமில்லை, உன்னுடையகாது தண்டுகளும், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பீ யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே ப்ரீதையாய்; கண்ணா. எனக்கு ஸுலபனானவனே. என்கார்முகிலே. ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே. கடல்வண்ணா. எனக்கு அநுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே. காவலனே. எனக்குரக்ஷகனானவனே என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலை புண்ணாவேனுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். ... ... க.

மூ. — முலையேதும்வேண்டேனென்றோடி நின்காதிற்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய் !
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாயர்பாடிப்பிரானே !
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை:

முலை— "நீ கொடுக்கும் முலையையும்
ஏதும்— மற்றுமுள்ள பக்ஷ்யாதிகளையும்
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்"
என்று ஓடி— என்று சொல்லி எனக்கு கழிய ஓடி.
நின்— உன்னுடைய
காதில்— காதில் இட்ட
கடிப்பை— பூஷணத்தை
பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுங்கி யெறிந்து பொகட்டு,
(அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க;)
மலையை— கோவர்த்தந பர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றாதபடி மன முகந்து
கல் மாறி— அக்கல் வர்ஷத்தினின்றும்
காத்து— இடையர்களையும் பசுக்களையும் ரக்ஷித்து
பசு நிரை— பசுக்கூட்டங்களை
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் படி பண்ணினவனே!
ஒன்று— அத்விதீயமான
சிலை— ஸீதாவிவாஹ சுல்கமான ருத்ர தநுஸ்ஸை
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
திரிவிக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு
பிரானே!— ஸ்வாமியானவனே!
தலை— தலையான து
நிலா— நில்லாத
போது— இளம் பருவத்திலே
உன் காதை— உன் காதை
பெருக்காது— பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றோ.

(க) "அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத:"

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. முலையித்யாதி. இப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாறே, முலையுண்பானாகத் தொடங்கினவளவிலே கடிப்பையெடுத்துக் காதிலே யிட, அத்தாலே சீறி; முலையேதும் வேண்டேனென்றோடி. நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுண்டான அபூபாதிகளும் வேண்டேனென்று எனக்குப்பிடிபடாது என்கைகழியவோடி. நான் பின்தொடர்ந்துவந்தவளவில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காதில் கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு. உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களை க்ரோதந்தோற்றப் பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு. அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாதபடி மலையையேந்தி. முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே குடையாக வெடுத்து. மகிழ்ந்து. மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிறவளவில் சற்றுமிளைப்பின்றிக்கே, "ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணப் பெற்றோம்" என்று உகந்து. கன்மாரிகாத்து அந்தக் கல்வர்ஷத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்து. பசுநிரைமேய்த்தாய். "இன்னாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க" என்கிறபடியே-மலை, பசுமேய்க்கிறவிடந்தன்னிலே சென்று ஏங்குமொக்கக் கவிகையாலே, பசுக்களை இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு சுல்கமாகவிட்டதாய் ஒருவரால் சேர்க்க வெடுக்கவொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருந்துள்ள சௌத்ரமான வில்லை முறித்தவனே. திரிவிக்கிரமா. இந்த்ரன் இழந்த ராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுக்கைக்காக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ லோகத்தையு மளந்தவனே. திருவாயர்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனானவனே. இப்படி, எல்லார்க்குமுபகாரகனான நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணுங்காணென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்களை யிடுவதற்கு உத்யோகிக்க; அதுக்கவனிசையாதொழிய; தலைநிலாவித்யாதி. தலை செவ்வே நில்லாத இளம்பருவத்திலே யுன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறாள். ... ... ஏ.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகாண் என்னை நான் மண்ணுண்டே
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [னாக
வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பீயுன் காதுகளும்
துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டுச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— 'என்னுடையகுற்றம்' என்று
சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல வேண்டுவதில்லை காண்;
நான் மண் உண்டேனாக— நான் மண் தின்றதாக நினைத்து
அன்புற்று— அன்பையுடையளாய்க்கொண்டு
நோக்கி— என் வாயில் மண்தின்ற சுவடுண்டோ என்று பார்த்து

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாரைப் போலே என்னைப் பிடித்தும்
அடித்தும்— அடித்தும்
அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும்
காட்டிற்றிலையே— 'இவன் மண்ணுண்ணும் படியைப் பாருங்கள்' என்று காட்டவில்லையோ?
(என்று அவன் சொல்ல;)

வன் புற்று அரவின்— வலியபுற்றிலே பதுங்கிக் கிடக்கிற பாம்புக்கு
பகை— சத்ருவான கருடனை
கொடி— த்வஜமாகவுடையனுய்
வாமன நம்பீ!— * குறள் பிரமசாரியாகப் போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணனுனவனே!
உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
தூரும்— தூர்ந்துவிடும்
உற்றன— அச்ரிதர்கள்பட்ட
துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை யெல்லாம்
தீர்ப்பாய்!— தீர்க்குமவனே!
பிரானே!— உபகாரகனுனவனே!
திரி இட்டு— உன்காதில் திரியை இட்டு
மெய் ¶ சொல்லுகேன்— மெய்யே சொல்லக் கடவேன்.

¶ "செல்லுகேன்" என்று பாடமான போது "உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்" என்று பொருளாக்கடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்குற்றமித்யாதி. "நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கிறது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்" என்ன; "பின்னை யார்குற்றம்" என்ன; "உன்குற்றமில்லையோ" என்ன; "உன்னை நான் என் செய்தேன்" என்ன; என்னை நான்மண்ணுண்டேனுக. மண்ணுண்ணுதவென்னை நான் மண்ணுண்டேனுக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி. ஸ்நேஹிகளைப்போலே யென்னுடைய வாயிலும் கையிலும் மண்சுவடுண்டோவென்று பார்த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலேயே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப் பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், "பாரீகோள் இவன் மண்தின்னும்படி" என்று எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோ வென்ன; வன்புற்றரவின் பகைக்கோடி வாமன நம்பீ. வலிய புற்றிலே (க) பாதகபீதியாலே கிடக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடையனுய், *கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட வாமனனுன முதலியானவனே. இத்தால்- திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனுகையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்லனுமாய், க்ரூரமாகச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காதுகள் தூரும். இப்படி நீயொன்றுசொல்ல ஈடுனென்றுசொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால் உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்பிரானே. ஆச்ரிதரானவர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனுனவனேயென்ன; நீ என்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணவேண்டா, 'இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்' என்று மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையும்படியென்ன; திரியிட்டுச் சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவேனென்கிறுள். ... ... அ.

மூ.—மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித் தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரீதரா வுன்காதுதூரும்
கையிற்றிரியை யிடுகிடா யிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.

(க) பாயகபீதி.

பதவுரை.

சொல்லுவார்— இவன் வெண்ணெய் திருடினனென்றாற் போலே சொல்லுகிறவர்களுடைய
சொல்லை— வார்த்தையை
மெய் என்று கருதி — உண்மையாக நினைத்து
வெண்ணெயை— வெண்ணெயை
தொடுப்பு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு உண்டாய் என்று
கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து
கரை— விளிம்பையுடைய
உரலோடு— உரலோடே
காண— எல்லாரும் பார்க்கும்படி
என்னை— வெண்ணெய் திருடாதவென்னை
கட்டிற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?
(என்று அவன் சொல்ல;)
சிரீதரா!— ஸ்ரீயப் பதியானவனே!
செய்தன— இப்படி நான்செய்தவற்றை
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு
அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வாராமல் காலயாபநம் பண்ணிக்கொண்டு அவ விருந் தாயாகில்
உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் தூர்ந்து விடும்;
(ஆதலால்,)
நின்ற— இங்கு நிற்கிற
இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்
சிரியாமே— ‘ கூழைக்காது ’ ‘ சுணைக் காது ’ என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி
கையில் திரியை — என்கையி லிருக்கிற திரியை
இடு கிடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. “ திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் ” என்றவாறே, உன் வார்த்தை விச்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை சிக்ஷிப்பாளொருத்தியன்றோ வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. “ இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் ” என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு- களவு. கையைப் பிடித்தித்யாதி. என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடே யெல்லாரும் காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றில்லையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்மிதஞ் செய்திருக்க. கரையுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே யிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியையித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்நிஹிதைகளாய்நிற்கிற இப்பெண்களானவர்கள், “ கூழைக்காது, சுணைக்காது ” என்றாற்போலே சொல்லிச் சிரியாதபடி உன் காது பெருக்கும்படி யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறாள். ௯.

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிழுக்குற்றென் காதுகள் வீங்கியெறியில்
தாரியாதாகிற்றலை நொந்திடுமென்று விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே

(க) ஸாரு.

சேரியிற்பிள்ளைக ளெல்லாருங் காதுபெருக் கித். திரியவுங்காண்டி
ஏர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட விருடீகேசா வென்றன்கண்ணே. ய.

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகளானவை
வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்
காரிகையார்க்கும் — சிரிக்கிற அப்பெண்களுக்கும்
உனக்கும்— திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும்
இழுக்குற்று என் – சேதமென்ன ?
(என்று அவன் சொல்ல;)
தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொறுதாகில்
தலை நொந்திடும் என்று— தலை நோமென்று
விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு வைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றோ;
ஏர் விடை— எதிர்ந்துவந்த 'அரிஷ்டநேமி' என்னும்ரிஷபத்தை
செற்று— முடித்து
இள கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய நின்ற அஸுரனை
எறிந்திட்ட— விளாவாய் நின்ற அஸுரன் மேல் எறிந்துபோகட்ட
இருடீகேசா!— ஹ்ருஷீகேசனே.
என் தன் கண்ணே!— எனக்குக் கண்ணான வனே!
சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளைகளும்
காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு
திரியவும்— திரியா நிற்கவும்
காண்டி— காணாநின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. " காரிகையார்சிரிப்பே - கையில் திரியையிடுகிடாய் " என்றவாறே, " சிரிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ- என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்" என்று அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாகிலித்யாதி. இளம்பருவத்திலே காதைப்பெருக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உனதலையிலே நோக்காடுண்டாமென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றோ வென்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வூரில் உன்திறத்தின்பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணாநின்றாயிறே யென்றவாறே, வன் அநுமதி தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. " வம்பவிழ்கானத்துமால்விடை " என்கிறபடியே காட்டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்ந்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற ரிஷபத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றின வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓரஸுரன் நிற்க, அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்நின்ற அஸுரன்மேலே யெறிந்து இரண்டுதலையையும் முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஹ்ருஷீகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (க) த்ருஷ்டிபூதனானவனேயென்று உகந்து சொல்லுகிறாள். ... ... ய.

(க) த்ருஷ்டிபூத.

மூ.—கண்ணைக்குளிரக் கலந்தெங்கு நோக்கிக் கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துளென்று மிருந்துதித்திக்கும் பெருமானே! எங்களமுதே!
உண்ணக்கனிகள் தருவன் கடிப்பொன்று நோவாமே காதுக்கிடுவன்
பண்ணைக்கிழியச் சகட முதைத்திட்ட பற்பநாபா இங்கேவாராய். கக.

பதவுரை.

கடி கமழ் — பரிமளம் வீசாநின்ற
பூ குழலார்கள்— பூக்களணிந்த கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகள்
‡ கண் குளிர— தங்கள் கண் குளிரும்படி
எங்கும் கலந்து நோக்கி — உன்னுடைய அவயவசோபையை எங்குமொக்க ஸமுதாயமாகப்பார்த்து
எண்ணத்துள்— உன்னோடு கலக்கவேணுமென்னும் நினைவில்
என்றும் இருந்து— என்றும் பொருந்தியிருந்து
தித்திக்கும்— அவர்களுக்கு போக்யனாகாநின்ற
பெருமானே!— பெருமையை யுடையவனே!
எங்கள் அமுதே! — எங்களுக்கு அம்ருதமானவனே!
சகடம்— சகடாஸுரனை
பண்ணை கிழிய உதைத்திட்ட— கட்டுக்குலையும்படி உதைத்த
பற்பநாபா!— பத்மநாபனே!
உண்ண— நீ அமுது செய்ய
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
ஒன்றும் நோவாமே— சற்றும் நோவாதபடி
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
கடிப்பு இடுவன்— பூஷணமிடுவேன்;
இங்கே வாராய்— அதற்கிசைந்து இங்கேவா.

‡ "கண்ணை" என்கிறவிடத்தில் "ஐ" என்னுமது சாரியை.

வ்யா. பதினொராம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இள வாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்குமவனுகையாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி. எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேந பார்த்து. கடிகமழ் பூங்குழலார்கள். பரிமளப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள குழலை யுடையவர்களுடைய. எண்ணத்து ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலமு மிருந்து ரஸிக்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே,கண்ணை யென்கிறவிடத்தில்,ஐகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, கடிகமழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக் கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலவியின் ப்ரகாரங்களையெண்ண அவர்களுடைய அபிமதாநுரூபமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளே யென்று மொக்க விருந்து அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனாகாநிற்கும் பெருமையை யுடையவனே யென்னவுமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனுமாய் ஸத்தாதா(ய)ரகனுமாயிருக்கிறவனே. உனக்கபிமதைகளானவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன் காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னைப்புதருவாயென்ன; உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுதுசெய்யும்படி யுனக்குப பழங்கள் தருவேனென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே யென்ன; கடிப்பொன்றும் நோவாமே காதுக்கிடுவேன். சற்றும் நோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறே உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுகிற தனியிடத்திலே காவல்வைத்த சகடம் அஸுராவிஷ்டமாய் உன்னை நலியவர, அத்தைக்கோப்புக்குலைபவுதைத்

துப்போகட்டு ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவுன்னை நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இங்ஙனே வாராயென்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். ... ... கக.

மூ.---வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றேன் காதுகணொந்திடுங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனிவையாணாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கஉ.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— 'வா' என்று சொல்லி யழைத்து
என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதில்— என் காதில்
கடிப்பை— கடுக்கனை
நோவ— நோம்படி
திரிக்கில்— திரிகி இட்டாயாகில்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குற்று என்— சேதமாவ துண்டோ?
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம், (ஆதலால்)
கில்லேன்— (வர)மாட்டேன்; (என்று அவன் சொல்ல;)
நம்பீ!— பூர்ணனானவனே
நாவல் பழம்— (நீயுகக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவந்து வைத்தேன்;
இவை ஆணாய்— இவற்றைப்பார்;
முன்— முன்பு
‡ வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி
சாவ— மாளும்படி
பால் உண்டு— அவள் முலைப் பாலையுண்டு
சகடு— சகடமானது
இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த
தாமோதரா!— தாமோதரனே! இங்கேவாராய்.

‡ "வஞ்சமகளை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. வாவித்யாதி. "பற்பநாபாவிங்கேவாராய்" என்றவாறே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகியிடுவுதியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னிவையாணாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக, "நீயுகக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ" என்று காட்ட, அத்தைக்கண்டவாறே வருவாரைப்போலே நிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலையுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்போகட்டு, அவ்விரோதிகள் கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானா யிருக்கச்செய்தே அசக்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த சீர்மையை யுடையவனன்றோ, இங்கே வாராயென்று உகந்தழைக்கிறாள். ... ... கஉ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வார்காதுதாழப் பெருக்கியமைத்து மகரக்குழையிட வேண்டிச்
சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுணின்றுதிகழப்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. ௧௩.

பதவுரை.

வார்— இப்பல் பாகவே நீண்டிரா நின்ற
காது— காதானது
தாழ— தாழும்படியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அளவிலே அமைத்து
மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை
இடவேண்டி— சாத்த ஆசைப்பட்டு
சீரால்— சீர்மையோடே
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
திருமாலை— ஸ்ரியப்பதியானவனைக் குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொலவுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
திகழ— விளங்கும்படி
பார் ஆர்—பூமிப்பரப்படங்கலும்நிறைந்ததாய்
தொல்— ஸ்வாபாவிகமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன்— நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பத்து இரண்டு நாமத்தால் — கேசவாதி த்வாதச நாமத்தோடு
சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
ஆராத— அநுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதியான
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசுரங்களையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனுக்கு
அடியார்— அந்தரங்க கிங்கராவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே யொழுகுநீண்ட காதுவேண்டுமளவும்தாழப்பெருக்கி, மட்டிலேயமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்றாதபடி யசோதைப்பிராட்டி ஸ்ரியப்பதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை. சிந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க. பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழை யுடையராய்த் திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்ணவஸிஹ்நமான திருத்வாதசநாமங்களோடே யருளிச்செய்ததாய், அநவரத அநுபவிதாக்களுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலுமபேக்ஷிக்கும்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற அந்தாதியான இவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுதனுக்கடியாரே. ஆச்ரிதரை யொருகாலும் நழுவவிடாத ஸ்வபாவனானவனுக்கு அநவரத கிஞ்சித்கார பரராகப்பெறுவர். ... ... ௧௩.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—போய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்
விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்காது வெண்ணெய்.

ஆ திருமொழி-௧௨ - க்கு, பாட்டு - ௧௩௬.

இரண்டாம்பத்து- நாலாந்திருமொழி- வெண்ணெயளைந்த- ப்ரவேசம்.

மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய வஸ்தாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக அவனை யநுஸரித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்பும் முதலானவையிட்டுக் காதுகுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டினவநந்தரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் அந்தச்செடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் க்ரமத்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேணுமென்று உத்யோகித்து, அதுக்கு வேண்டும் உபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைத்து, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்தித்து, அவச்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டினதேற்று வைப்பு மவனுக்கறிவித்து; திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காரமாகச் சாத்துகைக்கு உறுப்பானவை பாகந்தான் மெருகு வைத்த அங்கராகாதிகளையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாதிகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விரும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் "ஒருத்தி பிள்ளைவளர்த்தபடியென்" என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று, நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி சிரிக்கும், என்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும் தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு அவள் அப்போது பேசின பாசுரங்களையெல்லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டுகையாகிற ரஸத்தைத் தாமுமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நானொட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே! நாரணா! நீராட வாராய். க.

பதவுரை.

வெண்ணெய் அளைந்த — வெண்ணெயை அளைகையாலுண்டான
குணுங்கும்— முடை நாற்றத்தையும்
விளையாடு — விளையாடுகையாலுண்டான
புழுதியும்— புழுதியையும்
கொண்டு— கொண்டு
இவ்விரா— இன்றிரவில்
உன்னை— உன்னை
தேய்த்து— தினவால் உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக் கொண்டு
கிடக்க— கிடக்கும்படி
நான்— உன்விஷயத்தில் பரிவையுடையநான்
திண்ணென— நிச்சயமாக
ஒட்டேன்— ஸம்மதிக்க மாட்டேன்

எண்ணெய் [எள் நெய்]— (உன் உடம்பில் பூசுகைக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காப்பும்
புளிப் பழம்— அந்த எண்ணெயைக் கழற்றுவதற்குப் புளிக்காப்பையும்
கொண்டு— கையில் கொண்டு
இங்கு— இவ்விடத்தில்
எத்தனை போதும்— நெடும் போதாக
இருந்தேன்— இராநின்றேன்;
நண்ணல் அரிய— ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத
பிரானே—! உபகாரகனே!
நாரணா!— நாராயணனே!
நீர் ஆட— திருமஞ்சனம் கொண்டருள
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. **வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும்.** வெண்ணெயமுது செய்யும்போது அதிலுண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தாலே "தாரார்தடந்தோள்களுள்ளளவும்கைநீட்டி" என்று கைநிறைப்புந்தனையும் வயிறுநிறையுமென்னும் (க)மௌக்த்யத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்குள்ளே திருக்கைகளுள்ளளவும் நீட்டி யள்ளியும் "முழுதும்வெண்ணெயளைந்து" என்கிறபடியே வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தளைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும் வெண்ணெய் மூடையாயிறே யிருப்பது. **விளையாடுபுழுதியும்.** அதுக்குமேலே விளையாடப் புக்கால் புழுதியிலேபோயிருந்து அளைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோடே திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. **கொண்டு.** இப்படி வெண்ணெயளைகையால்வந்த குணுங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு. **திண்ணென.** திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. **இவ்விராவித்யாதி.** இந்தராத்ரியில் உன்னை கண்டேதிப்பாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்மதியேன். **திண்ணென- ஒட்டேன்.** நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நானை நீராட்டியேவிடுவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வென்ன; **எண்ணெயித்யாதி.** உன் திருமேனிக்கு மூன்றுறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும், பின்பு அது கழற்றுகைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானிருக்கிறது. **நண்ணலரியபிரானே.** ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகாரக்ஞனவனே. **நாரணா.** மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது. நீர்மையிலேயிறே யிவளுக்கிப்போது நோக்கு. **நீராடவாராய்.** ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தாலே சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, நீவந்தாலிறே ப்ரயோஜநமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். ... ... க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செவியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்டன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்றுநீ நீராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை,

கன்றுகள்— கன்றுக்களானவை
ஓட— வெருண்டோடும்படி
செவியில்— அவற்றின் காதுகளில்
கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை
பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
தென்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகாமல் சிதறி
கெடும் ஆகில்— ஓடிப்போய் விடுமானால் (பிறகு நீ,)
வெண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத் திரட்டி
விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை
காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன் என்றபடி.]

[கன்றுகள் சிதறி ஓடிப்போனால், பசுக் கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போகவே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறைந்து விடும் என்று கருத்து.]

நின்ற— நெருங்கி நின்ற
மராமரம்— ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை
சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
இன்று— இந்நாள்

(க) ஊ ழ்யு.

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த
திரு ஓணம்— ச்ரவண நக்ஷத்ரங்காண்;
(ஆதலால்,)
நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம் கொண்டருள வேணும்;
எம் பிரான்!— என் நாயனே!
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப் போகாமல்
வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபரனாய்நின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றியித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாதபடி ஓடிப்போய்விடுமாகில். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டியிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவனங்கிடாய் குறையப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஆச்ரிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோணமின்று. நீயவதரித்த திருவோணநக்ஷத்ரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ரமாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ரான்வய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்மைக்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தநாளைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ;(க)ஸர்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; "மாட்டேன்" என்று ஓடப்புக்கவாறே எம்பிரானோடாதேவாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறாள். ... ... உ.

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நில்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரொடு நெல்லிக் கடாரத்திற் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். ௩.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது செய்யாநிற்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நில்லாது— (உன்னிடத்தில் ப்ரீதியாலே) தரிக்கமாட்டாமல்
ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிகளெல்லாரும்
கூடி— ஒன்றுசேர்ந்து
அழைக்கவும்— ("அவள் பூதனையின் முலையுண்ட போதைச் செய்தி கண்டறியாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடுக்கப் புகுகிறாயே" என்று-பயந்து) என்னை அழையாநிற்கச்செய்தேயும்

‡ ஆச்ரிதன்-ஸுக்ரீவன். ரிச்யமூகபர்வதத்தில் வ்ர்த்தாந்தம். (க) ஸர்வதா.

முலைதந்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல் முலை கொடுத்த நான்;
நெல்லியொடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— தீர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;
வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசஸ்ஸை யுடையனாய்
மணி வண்ணா!— நீலமணி போன்ற வர்ணத்தை யுடையனான கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. "வஞ்சனையால்வந்தபேய்ச்சி" என்கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள் முடியும்படி யுண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நில்லாதேன் னெஞ்சம். இத்தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன் பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள்மேலே யிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணுங் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய திருமேனிக்கநுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிரஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சநம் செய்யவரவேணும். ... ... ந.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகடுஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்
அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் ச.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரேரணையினால் வந்த
கடிய— க்ரூரமான
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து
வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய
பேய் மகள்— பூதனையானவள்
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி
முலை— அவள் முலையில்
வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த
பிரானே!— நாயனே!
மஞ்சளும்— மஞ்சள் காப்பும்
செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழுநீர்மாலையும்
நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால் பரிமளியாநின்ற
சாந்தும்— (கலவைச்) சந்தநமும்
அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த) அஞ்சநமும்
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்திருக்கிறேன்;
(ஆதலால்,)
அழகனே!— அழகையுடைய கண்ணனே!
நீராடவாராய்.

(க) யரிக்க, (உ) பீதைகளாய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. கம்ஸப்ரேரிதனாய்வந்த அஜிக்ரூரனை சகடாஸுரனை, முலைவாவு தாழ்த்துச்சிறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுதைத்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தைவைத்து உண்ட வுபகாரகனானவனே. சகடாஸுரன் கையிலும் பூதனைகையிலும் அகப்படாமல உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனானவன்றோவென்கை. மஞ்சளுமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கநுகுணமாம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சனமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராடவாராய். இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சநம் செய்ய வரவேணும், ... ச.

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

நம்பி!— பூர்ணனானவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— $ கருப்புக்கட்டியை இட்டுப் பிசைந்து
சொப்பட— நன்றாக
சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல் — அவற்றை அமுது செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சொப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சனம் கொண்டருள வேணும்;
(நீ நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்ருதுவான
முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்
சிறு — தோற்றின நீசபாஷிதங்களை
புறம் பேசி— காணாதவிடங்களிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹஸியா நிற்பர்கள்;
பிரான்!— நாயனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்துக் கிடமறும்படி) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா, ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில்கலந்து. பாலிலே $கருப்புக்கட்டியையிட்டுப் பிசைந்து. சொப்படவித்யாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சொப்பட - நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அந்வயம். செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்ருதுவாயிருக்கிற முலை

$ கருப்புக் கட்டி-இக்ஷு கண்டம்.

யையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோ ற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாநிற்பர்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசுகையாவது -. காணாதவிடத்தே சொல்லுகை சோப்பட நீராடவேண்டும். அதுக் கிடமறும்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேணுமென்ன; அவ்வளவிலும் அவன்வாராமையாலே சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். பிரானே! உன்னைத்தொழுகிறேன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறாள். ... ... ரு-

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னொலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய். சு-

பதவுரை.

எண்ணெய்குடத்தை—எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இள பிள்ளை— (தூங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— வீரிட்டுக் கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத தீம்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற
பிரானே!— ஸ்வதந்த்ரனே!
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்; (ஆனபின்பு,)
ஒலி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுத்ரத்தின்
ஓதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர் போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை யுடைய
நம்பீ!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அங்யபரராம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவர வேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாற்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே "அப்பூச்சி" என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும் பிரானே. இப்படி துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனானவனே. ஒருத்தர் கையிலும் அடங்காதானா யிராநின்றாயே யாகிலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய வேணுங்காணென்று கருத்து. உண்ணக்கனிகள்தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி காவல்பழம் முதலான பழங்களைத்தருவேன். ஒலிகடலித்யாதி. கோஷிக்கிறகடலின் திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பீ!. மஞ்சனமாட நீ வாராய். உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சநமாட நீ வரவேணும்....சு

மூ.—கறந்தநற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தநற்றா யலர்தூற்று மென்பதனாற் பிறர்முன்னே
மறந்து முரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ.

பதவுரை.

எம் பிரானே!— என் நாயனே!
பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று தொடங்கி
கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
நல் பாலும்— நல்ல பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து
உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப் பட்ட
வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;
சிறந்த நல்தாய்— "பிள்ளைமேல் குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க ப்ரீதியை யுடைய தாயானவள்
அலர் தூற்றும்— பழி தூற்றா நின்றாள்"
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லுமத்தைப்பற்ற
பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட
உரையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. வழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும். நன்மையாவது நாழியும் உழக்குமெய்போருகை. தயிரும். அந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும். கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்தவித்யாதி. நீபிறந்தவன்று தொடங்கி, என் நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிநியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றாநின்றாளென்று லோகம்சொல்லுமத்தைப்பற்ற அந்யருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சனமாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிநியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வர வேணும். ... ...எ.

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து
பின்றொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.
நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணாவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை
வால் ஓலை கட்டி— வாலில் ஓலையைக்கட்டி
கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதிரும்படி மரத்தின்மேல் வீசியெறிந்து
பின் தொடர்ந்து— பின்னே தொடர்ந்து
ஓடி— ஓடிச்சென்று
ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை
பிடித்துக் கொண்டு— பிடித்துக் கொண்டு
ஆட்டினாய் போலும்— ஆட்டினாயோ தான்;
நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!

நின் திறத்தேன் அல்லேன்— உன் படிகளொன்றும் நானறியேன்;
நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த
நல்— விலக்ஷணமான
திரு நாள்— திரு நக்ஷத்ரங்காண் இன்று;
(ஆதலால்,)
நீ நன்று நீர் ஆடவேண்டும் — நீ நன்றாக நீராடவேண்டும்;
நாரணா!— நாராயணனே!
ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமானகன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினையோதான். நீ யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்கூடுமிறே. துடர்ந்தென்றது– (க) கதிவாசியாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகளொன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுகிடக்கிடு. நீபிறந்த திருநன்னாள். நீ யவதரித்த விலக்ஷணமான திருநக்ஷத்ரங்காணின்று. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சனம் செய்யவேணும். ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. நாரணா வோடாதேவாராய். ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய். ... ... அ*

மூ.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணப்பெரிதுமுகப்பனாகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமிலாதாய்! நப்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். ௯.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களை யடைத்துத் திறந்து விடும் தொழுவிலே
புக்கு— ப்ரவேசித்து
புழுதி அளைந்த— புழுதியைப் அளைந்த
பொன் மேனி — பொன் போன்ற திருமேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நானுகந்திருந்தாலும்
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
பழிப்பர்— ("ஒருத்திபிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியென்!" என்று) ஏசுவார்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட]
நாண் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதவனே!
நப் பின்னை— நப்பின்னை யானவள்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம் போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவிலேபுக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புகுந்து விளையாடாநிற்குமிறே. புழுதி

(க) மதிவாதி.

யளைந்த பொன்மேனி. பால்யாநுகுணமாகப் புழுதியையிருந்தளைகையாலே, அது திருமேனியெங்கும் வ்யாப்தமானதும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினாற்போலே யிருக்கும்படியைப் புறச்சொல்லுகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முக்தபாவம் தோற்றுகையாலே, இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நானுகந்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் "ஒருத்தி பிள்ளை பெற்றுவளர்த்தபடியென்!" என்று ஏசுவர்கள். நாணெத்தனையுமிலாதாய். ஏகதேசமும் லஜ்ஜையில்லாதவனே. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியை நற்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சிறமாத்ரமோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது நிர்லஜ்ஜனாகையாலேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறாள். மாணிக்கம் போலேயும் மரகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. மஞ்சனமாட நீ வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும் படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும். ... ... க.

அ. நிகமத்தில்- இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் ¶கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. ௰.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற் காட்டில்
மலி— மிகுத்திருந்துள்ள
மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடையனான
கண்ண பிரானை— கண்ண பிரானை
உகந்து— ஆதரித்து
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல் விம்மும்படியான முலையையுடைய
அசோதை— யசோதையானவள்
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின
ஆற்றை— ப்ரகாரத்தை
பார் மலி— பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை யுடையதாய்
தொல்— ப்ராசீநமான
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
பாடல்— (இப்)பாடலை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிநிறத்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகாரகனுமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்

(க) ஸௌந்தர்யமாவும்.

¶ (பா) "நிறத்தென் கண்ணபிரானை."

விம்மும்படியான முலையையுடைய யசோதைப்பிராட்டி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தை. பார்மலி யித்யாதி. பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாயிருந்துள்ள திருப்புது வைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார். சீர்மலிகை யாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். செந்தமிழ். ஆர்ஜவயுக்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக் கும்படியிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமிலரே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமி ல்லை யென்கை. ... ... ல.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வெண்ணெய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணெய் கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

(*)

ஆ - திருமொழி, கஎ - க்கு, பாட்டு- கசகூ.

அ. " எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே " என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றூட்டாக வநுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுண மாக அவள் அவனை " மஞ்சனமாடவாராய் " என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா மையாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக " அக் காக்காய் குழல்வாரவா " என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொ ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சுரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார். ... ... *

மூ.—பின்னைமணாளனைப் பேரிற்கிடந்தானை
முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை
என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட
மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
மாதவன்றன்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
மணாளனை— வல்லபனைப்
பேரில்— " திருப்பேர் " என்னும் திவ்ய தேசத்தில்

கிடந்தானை— பள்ளிகொண் டருளினவனாய்
முன்னை அமரர்— நித்ய ஸூரிகளுக்கு
முதல்— தலைவனாய்
தனி வித்தினை— அத்விதீயகாரண பூதனாய்
என்னையும்— என்னையும்
எங்கள் குடி முழுது— * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள்குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும்
ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட
மன்னனை— ராஜாவானவனை
வந்து— அருகே வந்து
‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
மாதவன் தன்— ஸ்ரிய:பதியான வனுக்கு
‡குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல் வாருவார் சொற்றாகச் சொல்லுகிற பாசுரம். மேலில் " உற்றன பேசி நீ யோடித்திரியாதே " என்றும், " பின்னைத் திளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறு முண்டற்கு வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே " என்று மருவிச் செய்தமையால் காகத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசுர மென்று கொள்ளவேணும். " அக்காக்காய் " என்பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமணாளனை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி யிவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரிய:பதியென்னுமாப் போலேயிறே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். " கொம்பினார் பின்னை கோலங்கூடுதற்கேறுகொன்றான் - தென் திருப்பேருள் மேவு மெம்பிரான் " என்கையாலே - பின்னைக்கு மணாளனானதுக்கும் பேரில்கிடந்ததுக்கு மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோடே கூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னையமரரித்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது. (க) " [illegible] " என்கிறபடியே பகவதநுபவத்துக்கு முற்பாடான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷித்வேனப்ரதாநனாய் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும்(உ) தாரகாதிகளுக்கும் தானே [illegible] என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்தன்றி உளோனாகாதவென்னை யும் *ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள்குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் [illegible] அடிமைகொண்ட. மன்னனை ராஜாவானவனை. வந்துகுழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார் சொற்றாகச் சொல்லும் பாசுரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப் பின்னைமணாளனாற்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக் காக்காய். ... ...

மு.—பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்
மாயச்சகடு மருதமிறுத்தவன்
காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்
தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக்காக்காய்
தூமணிவண்ணன் குழல்வாராயக்காக்காய். உ.

பதவுரை.

இவன்— இச்சிறுப் பிள்ளையானவன்
முன்னம்— முன்பு
பேயின்— பூதனையின்
முலை— முலைப்பாலை

(க) " யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா: " (உ) [illegible]

உண்ட— அமுது செய்த
பிள்ளை— பிள்ளைகாண்;
மாயம்— க்ர்த்ரிமமான
சகடும்— சகடத்தையும்
மருதும்— யமளார்ஜுநங்களாகிற இரட்டை மருத மரத்தையும்
இறுத்தவன்— முறித்துப் போகட்டவன் காண்;
காயா மலர்— காயாம் பூப்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்காண்;
கண்ணன் — (இப்படியிரா நின்ற) கண்ணனுடைய
கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை
தூய்தாக— நன்றாக
வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;
தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (க) முக்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடியென்னென்னில்; ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித்தனை. மாயச்சகடுமருது மிறுத்தவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுரா விஷ்டமாய் நலியவந்த க்ர்த்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலிவதாகநின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் போகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலேயாய், அநுகூலரை எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும் வடிவழகு படைத்தவன். கண்ணன். விரூபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தையுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழலென்கிறான். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாருகையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூமணிவண்ணன். பழிப்பற்ற நீலரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய்யாதே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்நம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மூ.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவுறங்கிடும்
அண்ணலமரர் பெருமானை யாயர்தம்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்
கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ௩.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான
கலத்து—கலத்திலே
திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரிதாயிருந்துள்ள
உறிமேல்— உறியில்
வைத்த— பத்ரப்படுத்தி வைக்கப்பட்ட
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
விழுங்கி— விழுங்கி
விரையன்— கடுக ஓடிவந்து
உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்குமவனாய்
அண்ணல்— ஸர்வஸ்வாமியாய்

(க) ஶு-மு.

அமரர் பெருமானை— நித்யஸூரி நாதனாய்
ஆயர் தம்— இடையர்களுக்கு
கண்ணனை— கண்ணான வனுடைய
குழல் வந்து வாராய் அக்காக்காய்;

கார்முகில்— நீலமேகம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது- கயிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் "தைவம் கொண்டதோ" என்னும்படி விழுங்கி. விரையவுறங்கிடும். உடையவர்கள் காணுமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண்ணுறங்குமோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, "இதென்ன பொய்யுறக்கம்" என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்களிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை யெழுதிக் கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானை. * அயர்வறு மமரர்களதிபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்னவுமாம். கார்முகில்வண்ணன். வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அநுபவிப்பார்க்கு ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். ... ... ௩.

மூ.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். ௪.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வு களிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பக்ஷியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வாரா நின்ற
கள்ள அசுரனை— க்ருத்ரிமனான அஸுரனை [வகாஸுரன்.]
தான்— பாக்காய் கன்றுமேய்த்து விளையாடுகிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அஸுரனென்று இத்தைப் பெருக்க நினையாதே ஒரு பக்ஷியென்று ஆயாஸமாக நினைத்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கென
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொகட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்!
பேய்— பூதனையின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. பள்ளத்தில்த்யாதி. நீர்த்தாழ்வுகளிலே இரைதேடித்திரியாநிற்கும் (க)பகமாகிறபக்ஷியின் வடிவைக்கொண்டு. கள்ளவசுரன். க்ருத்ரிமனான அஸுரன்,

(க) வக.

தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகரூபங்கொண்டுவந்தது- க்ர்த்ரிமனைகையாலேயிறே. வருவானைத்தான்கண்டு. இப்படி ப்ரச்சந்நனைப்பக்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அங்யபரனைய்க் கன்றுமேய்த்துநின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு. புள்ளிதுவென்று. அஸுரனென்று இத்தைப்பெருக்க நினையாதே, ஒருபக்ஷியென்று ஆபாஸமாகநினைத்து. போதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட. தன்னை நலிவதாக அங்காந்துவருகிறவாயை, அதினுடைய நினைவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட. போதுக்கோவென்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கெனவென்கை. பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனை. இத்தனையும் செய்யாநிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முலையுண்டான். அவள் முலையுண்கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதாற்போலேயாய்த்து- இதுவும்.

மூ.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்றிருமுடி
உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே
அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ரு.

பதவுரை.

கன்று இனம்— கன்றுகளின் திரளை
மேய்த்து— மேய்த்து
ஒரு கன்றினை — அஸுரமயமாய் வந்த ஒரு கன்றை
பற்றி— காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து
கனிக்கு— அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின் கனி உதிருகைக்காக
எறிந்த— அதன்மேல் வீசியெறிந்த
பரமன்— உபகாரகனானவனுடைய
திரு முடி—அழகிய திருக்குழலை
உற்றன— உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை
பேசி— சொல்லிக்கொண்டு
நீ ஓடி திரியாதே— நீ ஓடிப் போகாமல்
அற்றைக்கும்— நாள்தோறும்
வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆழியான் தன் — திருவாழியைக் கையிலேந்தினவனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்யத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினையத்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸுரர்களைக்கண்டு, " விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி " என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத்தூக்கியெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக்காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஜகத்துக்கு பரமசேஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னுடைய ஜாத்யுசிதமானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஓரிடத்திலே நிலையின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய். நாள்தோறும் வந்து திருக்குழல்வாராய். ஆழியான். திருவாழியையுடையவன். அவிதேயரை நியமிக்கவல்ல பரிகரமுடையவனென்கை. ரு.

மூ.—கிழக்கிற்குடிமன்னர் கேடிலாதாரை
அழிப்பானினைந்திட் டவ்வாழியதனால்
விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானைக்
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்
கோவிந்தன்றண் குழல்வாராயக் காக்காய். ௬.

பதவுரை.

கேடு இலாதாரை— க்ருஷ்ணாச்ரயத்தால் ஒரு குறையுமில்லாத இந்த்ராதிகளை
அழிப்பான்— அழிப்பதாக
நினைந்திட்ட— நினைத்த
கிழக்கில் குடி— ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளான
மன்னர்— நரகாஸுரன் முதலானவர்களை
விழிக்கும் அளவிலே— ஒரு நிமேஷப் பொழுதிலே [கண்மூடித்திறப்பதற்குள்ளே]
வேர் அறுத்தானை— வேரற்றுப் போம்படி பண்ணினவனுடைய
குழற்கு— திருக்குழலுக்கு
அணி ஆக— அலங்காரமாக
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
கோவிந்தன்— பசு மேய்ப்பவனுடைய
தண் குழல்— சிறந்த குழலை
வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கிழக்கில் குடிமன்னர். ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளாய் நரகாஸுரப்ரப்ருதிகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே நமக்கொரு கேடில்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்ரிதரான இந்த்ராதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருமதாய், "அறமுயலாழி" என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானை. இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் போகட்டவனை. அதவா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு- கிழக்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழியதனால்- வேரறுத்தானை என்று அந்வயமாக்கி- "நமக்கு ரக்ஷகனுக் ஈச்வரன் உண்டு" என்றிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்றிக்கே யிருக்குமிந்த்ராதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோலின ப்ராக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்ரப்ருதிராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவநந்தரம், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பொரவல்ல திருவாழியாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப்போகட்டவனை யென்னவுமாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். கோவிந்தன். பராக்ஷணத்திலே தீர்ந்த வ்யாபாரங்களையுடையவன். தண்குழல். ச்லாக்யமானகுழல். ... ... ௬.

மூ.—பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே
அண்டத்தமரர் பெருமானழகமர்
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்
மாயவன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௭.

பிண்டம் — பித்ராதிகளைக் குறித்திடுகிற பிண்டங்களாகிற
திரளையும்— திரளையும்
பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட
நீர் சோறும்— நீரோடு சேர்ந்த சோறுகளையும்
உண்டற்கு வேண்டி— உண்கைக்கு ஆசைப்பட்டு
நீ— பவிபுக்கான நீ [வைஷிஹ—ஸ.]
ஓடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்டித் திரியாமல்

அண்டர்— நித்ய விபூதியிலிரா நின்ற
அமரர்— நித்ய ஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— அதிபதியா யிருப்பவனுடைய
அழகு அமர் — அழகு பொருந்தி யிரா நின்றதாய்
வண்டு ஒத்து— வண்டு போலே
இருண்ட— கறுத்திரா நின்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்,
மாயவன் தன்— ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனானவனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பித்ருக்கள் முதலானாரை யுத்தேசித்து இடும் பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து இட்ட ஜலஸஹிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்கைக் காசைப்பட்டு. நீயோடித்திரியாதே. அது கிடக்குமிடந்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமரர்பெருமான். நித்யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கும் பெரியவனுடைய. அழகமர்வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுருண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சர்யசக்தி யுக்தனானவனுடைய குழலை வந்துவாராய். ... ...எ

மூ.—உந்தியெழுந்த வுருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்
தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்
தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருநாபியிலுண்டான
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சதுமுகன் தன்னை — நான் முகனை ப்ரஹ்மாவை
படைத்தவன்— ஸ்ருஷ்டித்த வனுடைய
கொந்தம்— நெறித்திரா நின்ற
குழலை— திருக்குழலை
புளி குறந்து — பு(ழு)ளுகு வார்த்து

அட்டி— உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
தாமோதரன் தன் — தாமோதரனுடைய
குழல் வாராயக் காக்காய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உந்தியித்யாதி. திருநாபியிலே கிளர்ந்த அழகிய தாமரைப்பூவிலே. உருவம் - அழகு. சந்தமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ர்ஷ்டியில் வந்தால் தன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநசக்திகளால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ர்ஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய னென்னவுமாம். கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சனஞ் செய்கிறபோது புளிகுறந்து அட்டித் திருமஞ்சனஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொந்தக் குழலென்றது - புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சனகாலத்திற் செய்ததென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சனம்செய்தது. அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்துபுளியட்டி. அகங்களில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வைரமாகக் குறந்தது. புளியுண்டு - ‡ புழுகு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகாரம் கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. $* ஒண்சங்கதை வாள்போலே. "புழுகட்டி" என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறந்தட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்சீப்பால்குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய ச்லாக்யதாகுணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்யாதி. அபலையான வொருத்திப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி ஸுலபனாயிருக்கிறவனுடைய குழல்வாராய். ... ... அ.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னிவ்வுலகினை முற்றுமளந்தவன்
பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்
பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்.
பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். கூ.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அஸுர ராஜனான மஹாபலியின்
தேவிமார்— மனையாட்டிகளானவர்கள்
கண்டு— இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்தையும் பார்த்து
மகிழ்வு எய்த— களிக்கும்படி
முன்— முன்னே
இவ்வுலகினை முற்றும்— இந்தலோகம் முழுதையும்
அளந்தவன்— அளந்துகொண்டவனுடைய
¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை
பூ அணைமேல் வைத்து— பூப்போலே மெத்தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து
பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தை யுடையனானவனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ "பொன்னின்" என்கிறவிடத்தில் 'இன்' என்னுமது சாரியை.

(க) ஊடஸ்ஸாய், ‡ "புழுகு" என்பதைத்தான் "புனுகு" என்பர்கள்.
$ "ஒண்சங்கதை வாளாழியான்" என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கடைக்குறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தாற்போலேயென்கை.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மன்னனித்யாதி. "புலன்கொள்மாணாய்" என்கிற படியே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வாமநரூபமும், "பொங்கிலங்கு புரிநூலும்" இத்யாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றுள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், க்ர்ஷ்ணாஜிநமும், முஞ்சியுமான விநீதவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், "கொள்வன்நான்" இத்யாதிப்படியே சொன்ன (க) முக்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அஸுரராஜனை மஹா பலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாமபடி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமநந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விக்ரமலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றாற்போலே யளந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினை. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணைமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவததுக்கீடாக, பூப்போலே ம்ர்துவான அணைமேலேவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல் வாராய். வாருகைக்கு அநுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி (உ) "ஸ்ஹஸ்ர நாமவஹஸ்ரவாநு" என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களையுடையனானவனுடைய குழல்வாராய். ... ...கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— "அக்காக்காய்!	விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
கண்டார் பழியாமே— 'கண்டவர்கள் பழியாத படி	மதிள்— மதிளையுடைய
கார் வண்ணன் — நீல மேகவர்ண னானவனுடைய	வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத் தூருக்கு
	கோன்— நிர்வாஹகரான
வண்டு ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள் படிந்திருக்கிற	பட்டன்— பெரியாழ்வார்
	சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
குழல்— திருக்குழலை	கொண்டாடி — சப்தார்த்தவைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
வார— வாருவதற்கு	பாட— பாடுமளவில்
வா என்ற— வா" என்று சொல்லியழைத்த	வினை தான் — "வினை" என்று பேர் பெற்றவை யெல்லாம்
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்	
சொல்— சொலவை	குறுகா— அவர்களருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சனஞ்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

(க) முக்தஜல்பம். (உ) "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந்"

போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியி னுடைய செயலை. விண்தோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுமுயர்ந்த மதிளையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷண்யத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட, வினை யென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருகுவந்துகிட்டா ... ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

———(*)———

அடிவரவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணைப் பள்ளம் கற்றுக்
கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

அ. திருமொழி- ௧௪ - க்கு, பாட்டு - ௧௩௯.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவனைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்யோகித்து, அவன் "ஒட்டேன்" என்று அழுதும் இறங்கிப்போடாமைக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கநு குணமாம்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமநுபவிக்கையில் ஆசையுடை யராய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசுரங்களைப்பேசி யநுபவித்தாராய்நின்றார் - கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் பூச்சூட்டுவதாகத் தேடுகிறவளவிலே, ஜாத்யுசிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளைக ளோடே தானும் போவானாக வுத்யோகித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவள் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், "இவனை யலங்கரித்துக்காணவேணும்" என் னும் கருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழகைமருட்டி "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திரு மொழியில். ... ... *

மூ.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு
பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்
காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா ௧.

பதவுரை.

வேலி—வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்திருக்கிற
கோல்— கோலை
வெட்டி— வெட்டி
விளையாடு வில்— விளையாடுவதற்கான வில்லாகப் பண்ணி
ஏற்றி— அதிலே நாணை ஏறிட்டு

தாலி— பனையினுடைய
கொழுந்தை— வெண் குருத்தை
தட கழுத்தில்— பெரிய கழுத்தில்
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு
பீலி— மயிலினுடைய
தழையை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்க விட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு
¶ ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறம்— கடலோடொத்த நிறத்தை யுடைய
$வண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
¶ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

¶ "ஓர் கோல் கொண்டுவா" என்கிற விநவும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுரமென்னுமது ஏழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விளங்கும். இவ்விடத்தில் கோலாவது - கன்றுகள் மேய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக்கொண்டுவாஎன்றபடி.
$ "அண்ணற்கு" என்று பிரித்தால், ஸ்வாமிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்னவுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு. ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்தாலியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடியாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்றுகாலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கடலித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. ... ...க.

மூ.—கொங்குங்குடந்தையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. உ.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிகளால்) பரிமளத்தை யுடைய
குடந்தையும்— திருக் குடந்தையிலும்
கோட்டி யூரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற
என் மகன்— என் பிள்ளையுடைய
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்தான
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
அரக்கு வழித்தது— அரக்குப்பூசப்பட்டிருப்பதான
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கொங்குங்குடந்தையும். பரிமளத்தையுடைத்தான திருக்குடந்தையிலும். கொங்குக்குடந்தை யென்கிறவல்லொற்று மெல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது. சோலைகளிலு மோடைகளிலு முண்டான பரிமளமும். உள்ளேக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருமேனியின் பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊரடங்கலும் பரிமளமாய்க் கிடக்குமித்தனை. கோட்டியூரும். திருக்கோட்டியூரிலும். பேரும். திருப்பேரிலும். எங்கும். அதுக்கதமான திருப்பதிகளிலும். திரிந்துவிளையாடு மென்மகன், வ்யாபரித்து விளையாடாநிற்கு மென்பிள்ளையுடைய. சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக்கைக்குத் தகுதியான. நல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா. நல்லவடிவையுடைத்தானதொரு கோல்கொண்டுவா. அரக்கித்யாதி. நிறமுடைத்தாம்படி அரக்குவழித்ததொரு கோல்கொண்டுவா. ... ... உ.

மூ.—கறுத்திட்டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்
பொறுத்திட்டெதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா. ௩.

பதவுரை.

கறுத்து—கோபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு
எதிரிட்டு நின்ற— எதிர்ந்து நின்ற
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்றான்— முடித்தவனாய்
பொறுத்திட்டு— வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்து நின்று
எதிர் வந்த— தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த
புள்ளின்— பகாஸுரனுடைய
வாய் கீண்டான்— வாயைக் கிழித்தவனாய்
நெறித்த— நெறித்து முன்னே தொங்கா நின்ற
‡ குழல்கள்— திருக்குழல் களானவை
நீங்க— ஓடுகிற வேகத்தாலே இரண்டருகும் நீங்கும் படியாக
முன் ஓடி— கன்றுகளுக்கு முன்னேபோடி
சிறு கன்று— இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பாற்கு— மேய்க்கு மவனான வனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா,
தேவர் பிரானுக்கு — தேவர்களுக்கு உபகாரகனான வனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ "குழல்களை" என்கிற விடத்தில் ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கறுத்தித்யாதி. கறுப்பு- சீறம். தன்மேலே க்ரோதத்தையுடையனாய்க்கொண்டு எதிரிட்டுநின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன். பொறுத்தித்யாதி. வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்தவன். நெறித்தவித்யாதி. நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை, ஓடுகிற விசையாலே இரண்டருகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. சிறுக்கன்றித்யாதி. இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிரானுக்கு. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸாதிகளை யழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு ... ... ௩.

மூ.—ஒன்றேயுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோதநன் பக்கல்
சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக்
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா
கடல்நிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா ச.

பதவுரை.

ஒன்றே— அடுத்தாரைக் கைவிடாமை யாகிற ஓரர்த்தத்தையே
உரைப்பான்— சொல்லுமவனாய்
ஒரு சொல்லே — எல்லார்க்கும் அபயப்ரதானம் பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே
சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்
துன்று— நவரத்நங்களழுத்தின
முடியான்— கிரீடத்தையுடைய
துரியோதநன் பக்கல் — துர்யோதநனிடத்திலே
சென்று – பாண்டவர்கள் தூதனாகச் சென்று
பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு
அங்கு— அங்கே
கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்தவனானவனுக்கு
கன்றுகள்— கன்றுகளை
மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறவண்ணற்கு ஓர்கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்யாதி. "பாண்டவர்களும் நாங்களும்கூடி ஜீவிப்பதில்லை" என்னுமோரர்த்தமே சொல்லுவானாய், "கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாமோ" என்று மத்யஸ்தர் சொன்னால் "அவர்களுக்கு ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை" என்றுமொரு வசநமே சொல்லுவானுமாயிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆச்ரிதவிஷயத்தில் (க)"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதிப்படியே-ஒருபடியாலும்அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓரர்த்தமேசொல்லுமவனாய் (உ) "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி" இத்யாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாயிருக்குமவனென்று பகவத்விசேஷணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்நங்களினாலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை யுடையவன். அபிஷிக்தக்ஷத்ரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோதநன் பக்கல். ஏவம்பூதனான துர்யோதநன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று தூதனாய்ச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத்தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய்கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இதுதலாகையாலே, வேண்டினபொருள் கொள்ளலாமிறே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா. பசுமேய்க்கையிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு கோல்கொண்டுவா. கடலித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு. ... ... ச.

(க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்." (உ) "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி."

ரு.—சீரொன்றுதூதாய் துரியோதநன்பக்கல்
ஊரொன்று வேண்டிப் பெறாத வுரோடத்தால்
பாரொன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்
தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா ரு-

பதவுரை.

சீர்— ஆச்ரித பாரதந்த்ர்ய மாகிற குணம்
ஒன்று— சேருகைக்கு உறுப்பான [ஒன்று கை-கூடுகை]
தூதாய் — தூதவ்யாபாரத்தில் அதிகரித்தவனாய்
துரியோதநன் பக்கல் — துர்யோதநனண்டைச் சென்று
ஊர் ஒன்று— “ பாண்டவர்களுக்கு ஒரூர் தன்னை யாகிலும் கொடு ” என்று
வேண்டி— தாழ்ச்சி தோற்றக் கேட்டும்
பெறாத— வேண்டினபடி லபியாத
உரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே
பார் ஒன்றி- பூமியிலே கால் பாவி நின்று
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுநனுக்கு
கை செய்து— துணையாயிருந்து
ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை
ஊர்ந்தாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா;
தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சீரொன்றுதூதாய். “ இன்னார் தூதனென நின்றான் ” என்றபடியே ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து. துரியோதநன்பக்க லூரொன்றுவேண்டி. அதார்மிகனாய் பந்துக்களை யடர்த்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துர்யோதநன்பக்கலிலே சென்று “உங்களுக்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள் ” என்று முந்துறச் சொன்னவளவில், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர் தன்னைக் கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்செய்யேன் ” என்றவாறே “ ஒரூர் தன்னையாகிலும் கொடு ” என்றவளவில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு, (ரு)தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தை யநுபவிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு இத்தனையுமன்றோ வுள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ’ என்று வெட்டிதாக வார்த்தைசொல்ல ; பெறாத வுரோடத்தால். ஒரூர் தானும் பெறாத ரோஷத்தாலே. ஆனால் *வீர போக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாளுங்கோளென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரொன்றி. திருவுள்ள முகந்து, பூமியிலே பரந்தகால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிக்ருதனாய், அர்ஜுநனை (உ) ரதியாக்கி, ப்ரதிபக்ஷத்தை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நடத்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிரானுக்கு. இந்தநீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்படி நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையை யுடையவனுக்கு. இத்தால்-மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. ... ... ரு-

(ரு). தத்ஃ. (உ) ரதியுரக்கி.

மூ.—ஆலத்திலையா னரவினணைமேலான்
நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த
கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா
குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. ரு.

பதவுரை.

‡ ஆல் இலையான்— ஆலிலையில் கண் வளர்ந்தருளுமவனாய்
¶ அரவு அணைமேலான்— திருவனந் தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
நீலம்— (திருமேனியின் நிழலீட்டாலே) கறுத்திராநின்ற
கடலுள்— ஸமுத்ரத்திலே
நெடு காலம்— ப்ரளயம் வருமளவும்
கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனாய்
பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுநனுக்கு
அருள் செய்த— க்ருபை செய்தருளினவனாய்
கோலம்— அழகியனாய்
பிரானுக்கு— லோகோபகாரகனானவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா;
குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ "ஆலத்திலையான்" என்கிற விடத்தில் 'அத்து' என்னுமதும்;
¶ "அரவினணைமேலான்" என்கிற விடத்தில் 'இன்' என்னுமதும் சாரியை.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவன். அத்து- சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (க) "ஸஹஸ்ர வதநோ தேவ: பணாமணி விராஜித: | ஸர்வ வடவர்ஷோ [illegible] ரூபவாந்" என்கிறபடியே - வடவர்க்ஷமாவதும் திருவநந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையா னரவினணைமேலா னென்கையாலே - அந்த அர்த்தமுந் தோற்றுகிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீரமாகையாலே வெளுத்தநிறமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலீட்டாலே நீலமான நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவன்", "உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்கையாலே நீலக்கடலென்று - இந்த லவணஸமுத்ரந்தன்னைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அரவினணைமேலானைக்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த. இந்த்ரன்வந்து "என்னுடைய புத்ரனை விஷயீகரித்தருளவேணும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸ்ஸிலே அர்ஜுநனுக்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பக்ஷபதித்துப் போருகையாலும் அவ்வருள் மேன்மேலென வளர்ந்துசென்றபடியிறே. கோலப்பிரானுக்கு. அழகிய

(க) "ஸஹஸ்ரவதநோ தேவ: பணாமணி விராஜித: | ஸர்வ வடவர்க்ஷோ [illegible] ரூபவாந் ||"

வுபகாரகனுக்கென்னுதல்; அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை இவனுக்கு சக்ஷுர்விஷயமாக்கி, முன்னின்று ரக்ஷித்த வுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். குடந்தைக் கிடந்தாற்கு. "குடந்தையென் கோவலன்" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிறே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கோலப்பிரானைப்போலே, இங்கும் * ஏரார்கோலந்திகழவிறே சாய்ந்தருளுவது. ... ... சு.

மூ.—பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா
மணிவண்ணநம்பிக்கோர் கோல்கொண்டுவா. எ.

பதவுரை.

பொன் — சோலைகள், சுனைகள் முதலிய வற்றாலுண்டான பொலிவையுடைத்தாய்
திகழ் — விளங்காநின்ற
சித்திரகூடம் — "சித்ரகூடம்" என்கிற
பொருப்பினில் — மலையின் சாரலிலே
வடிவில் — பிராட்டியின் வடிவில்
உற்ற — அபிநிவேசபுத்தியாலே சென்று உற்ற இரண்டு கண்களில்
ஒரு கண் — ஒரு கண்ணை
கொண்ட — பறித்துவிட்ட
அ — அப்படிப்பட்ட தன்மையை உடையனாய்
கற்றை — செறிந்திருந்துள்ள
குழலன் — மயிர்முடியை யுடையனாய்
கடியன் — குற்றத்துக்கீடாக சிக்ஷிக்கும் கொடுந்தன்மையை யுடையனான இவன்
உன்னை — (கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை (ச் சீறி)
மற்றை கண் — மிகுந்திருக்கும் மற்றொரு கண்ணையும்
கொள்ளாமே — பறியாதபடி
விரைந்து — விரைவாய்
கோல்கொண்டுவா;
மணி வண்ணன் — நீலமணிபோன்ற வடிவை யுடையனாய்
நம்பிக்கு — பூர்ணனவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா — பொற்றிகழித்யாதி. (க) "ஸுபகச்சித்ரகூடோயம் கிரிராஜோபமோகிரி: | யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவநந்தநே" என்கிறபடியே திருவயோத்யையில் விருப்பிலுங்காட்டில் உகந்தெழுந்தருளியிருக்கும்படி. சோலைகளும் சுனைகளும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்காநின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ச்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிறே காகம் வந்து அபராதம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமுங்கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பெருமாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தரம் (உ) "பர்யாயேண ப்ரஸுப்த:" என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்த்ரபுத்ரனான ஜயந்தன், ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே தேவரூபத்தை மறைத்து காகரூபத்தைப்பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு "ஜநகி" என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விப

(க) "ஸுபகச்சித்ரகூடோயம் கிரிராஜோபமோகிரி: | யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவநந்தநே ||" (உ) "பர்யாயேண ப்ரஸுப்த:"

ரீத யுத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமான் சீறியருளி, காகத்தைக்குறித்து ப்ராஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகை யாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) "தமேவ சரணம் கத:" என்கிறபடியே தன்னு டைய ப்ராணரக்ஷணார்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணனோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடி விலொருகண்ணுங் கொண்ட என்று. அதாவது - விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற் றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாயி ருக்கிறவன், குற்றத்துக்கீடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்தித்யாதி. ஆனபின்பு சொன் னது செய்யாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்னம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வா தந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. ... ... எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாவிலங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. அ.

பதவுரை.

மின்— மின்னலையொத்த	நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்லாத [ஒப்பற்ற]
இடை— இடையை யுடையளான	சிலை— தநுஸ்ஸை
சீதைபொருட்டா— ஸீதையின் நிமித்தமாக	கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி
இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர் களுக்கு	இட்ட— எய்தவனாய்
மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய	மின்னு—விளங்கா நின்றுள்ள
மணி— ரத்ந கிரீடங்களால் விளங்கா நின்ற	முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ னுக்கு
முடி பத்தும்— பத்துத்தலைகளும்	ஓர் கோல் கொண்டுவா; [
உடன்— ஏககாலத்திலே	வேலை— கடலை
வீழ— அற்று விழும்படியாக	அடைத்தற்கு- மலைபாலணைகட்டினவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.
தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]	

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகை யாலே - விரஹஸஹையல்லாத ம்ருதுப்ரக்ருதியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸ க்லேசமுமுட்பட அறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனா யிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமான தலைகளை ஒவ்வொன்றாக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும் கிளருகையாலே, பத்தும் சேர வொருகாலேயற்று விழும்படியாக. தன்னிகரித்யாதி. தன்

(க) "தமேவசரணம் கத:"

க்கு உபமாநமாவ தொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருவில்லை, கால்வளையும்படி பண்ணின. வளைத்து இட்ட - வளைத்து எய்த வென்றபடி. மின்னுமுடியற்கு. இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்காநின்றுள்ள வீராபிஷேகத்தையுடையனாய் நின்றவனுக்கு. வேலையடைத்தாற்கு. "சுரிகுழல் கனிவாய்" இத்யாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக்காகவிறே. ... ... அ.

மூ.—தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோடுணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண் விபீடணநம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற
மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா. கூ.

பதவுரை.

தென்— தென் திசையிலுள்ள
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு
மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய
சிரம்— தலைகளையும்
தோள்— தோள்களையும்
துணி செய்து— அறுத்துப் பொகட்டு
மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்கா நின்ற
பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனாய்
நம்பி— ராமபக்தியால் பூர்ணனான
விபீடணனுக்கு— விபீஷணாழ்வானுக்கு
இலங்கு— விளங்கா நின்றுள்ள
என் நாமத்தளவும்— என் பெயர் இவ்வுலகில் செல்லுமளவும்
அரசு— உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது"
என்ற— என்றருளிச் செய்தவனாய்
மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா நின்ற
ஆரற்கு— ஹாரத்தை யுடையவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்
வாணற்கு— வர்த்திக்குமவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தென்னித்யாதி. (க) தூர்க்கத்ரயயுக்தமாகையாலே ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. சிரந்தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. மின்னித்யாதி. ஒளிவிடாநின்றுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு. (உ) 'கஜௌ லிக்ஷ மதஸ்ரீமாந்' என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிக்ஷகதனானபோதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீ குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனாகையாலே நம்பி யென்கிறது. என்னிலங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னலங்காரற்கு- ஒளிவிடாநின்ற வொப்பனையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, "மின்னிலங்காரற்கு" என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காநின்றுள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. "மிடைந்தவேழ் மரங்க

(க) [illegible] (உ) "அந்தரிக்ஷகதச்ரீமாந்."

ளு மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்" என்கிறபடியே - அவ்வவதார குணமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிறவனுக்கு. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று
மிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரிவ் வையத்தே. ௰.

பதவுரை.

நம்பிக்கு—"நீம்பில் கைவளர்ந்த விவனுக்கு
கோல் கொண்டுவா என்று— கன்று மேய்க்கத்தக்க கோல் தேடித்தா" என்று
மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப்பெருத தேவகிப்பிராட்டியிற் காட்டில், த்தநுபவத்தாலுண்டான மேன்மையை யுடையளான யசோதைப்பிராட்டி
உரைத்த— சொன்ன
சொல்— சொல்லை
வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
ஒக்க— அவள்சொன்னாற் போலே
உரைத்த— அருளிச்செய்த
தமிழ்— த்ராவிடமான
பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்
வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்
மக்களை— பகவதபிமுகர்களானசிஷ்ய புத்ரர்களை
பெற்று— பெற்று
இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்
மகிழ்வர்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்டுவாவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன பாசுரமாய்த்திது. கீழ், "அக்காக்காய் குழல்வாரவா" என்றதோபாதியிறே -இங்கு, அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசொல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களொன்றுமநுபவிக்கப் பெறாமையாலே "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்" என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்லா மநுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிசயையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டனொக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னாற்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். மக்களித்யாதி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்ரர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ... ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு:—வேலி கோங்கு கறுத் தொன்றே சீ ராலப் போற்றிகழ் மின்னிடைத் தென்னிலங்கை அக்காக்கா யாநிரை·

ஆ. திருமொழி - கஙு - க்கு, பாட்டு - கககூ.

இரண்டாம் பத்து, ஏழாம் திருமொழி ப்ரவேசம்.

அ. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாரின வநந்தரம், பூச்சூட்டுவதாக விருக்கிறவளவிலே, அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, "அவை மறித்து மேய்க்கைக்கீடான கோல் தரவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, அது, தனக்கு அநிஷ்டமானது கொண்டு, அவள் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாறே, அவனை அழுகைமருட்டுகைக்காக "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொல்லி அவனழுகையை மாற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சூட்டுவதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சூட்டும்படி வாவென்று அநுவர்த்தித்தழைத்துப் பூச்சூட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து அவள் பேசினாற்போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

மூ.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

தேனில்— தேனிலுங் காட்டில்
இனிய— இனியனான
பிரானே!— நாயனே!
பற்றாதார் எல்லாம் — உன்னை உகவாதாரெல்லாரும்
சிரிப்ப— பரிஹஸிக்கும்படி
பானையில்— கறந்தபானை யோடேயிருக்கிற
பாலை— (பச்சைப்) பாலை
பருகி— குடித்து
உன்— உன்னுடைய
கரிய— கறுத்த
திருமேனி— திருமேனியானது
வாட — (காட்டழல் பொறுமைபாலே) வாடும்படியாக
கானகம் எல்லாம்— காடெங்கும்
திரிந்து— ஸஞ்சரித்து
ஆ நிரை— பசுக்களின் திரளை
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
நீ— ஸர்வஸ்வபாவனான நீ
போதி— போகா நின்றாய்;
அரு— பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது— மருந்தாயிருக்குமத்தை
அறியாய்— அறிகிறிலை;
[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு * நோய்களறுக்கும் மருந்தாய் நித்யஸூரிகளுக்கு *போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இத்தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டுகிறாயே என்று அறிகிறாயில்லை என்று கருத்து.]
(ஆதலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்ந்து)
செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்ச்சலுள்ளவிடந்தேடி ஓடாநிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸுகுமாரனான நீ போகாநின்றாய். அருமருந்தாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரியமருந்தாவதறிகிறிலை. இங்குள்ளார்க்கு * நோய்களறுக்கும்மருந்தாய், அங்குள்ளார்க்கு * போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிரு

இவன்றானிருப்பது. கானகமெல்லாந்திரிந்து. காட்டிடமெங்குந் திரிந்து. பசுக்கள் பச்சை கண்டவிடமெங்கும் பரந்து மேய்கையாலே, உனக்கும் அவைபோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிறே. உன்கரியதிருமேனிவாட. * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படியிருக்கும், உன்னுடைய ச்யாமளமான திருமேனியானது, காட்டுமல் பொறுமையாலே வெக்கைதட்டின பூப்போலே வாடும்படியாக.

பானையிற்பாலைப்பருகி. கறந்தபானையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத்ரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னைபுகவாதாரெல்லாரும் "எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்" என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியபிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியனான உபகாரகனானவனே. இத்தால் - அநுபவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலென அநுபவிக்க வேண்டும்படி யிருப்பானா யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானேயா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்வி குன்றாமல் சாத்தவாராய். தேனிலினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பானையிற் பாலைப்பருகி- உன்கரிய திருமேனி வாட- கானகமெல்லாந்திரிந்து- ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அருமருந்தாவ தறியாய்- செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றந்வயம். ... ... க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்
திருவுடையாண்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவு உடையாய்!— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஸப்த லோகங்களும்
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப் பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!
திரு உடையாள்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்தாக உடையளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனானவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந் தருளுமவனே!
மணம்— பரிமளமானது
மருவி— பொருந்தி நின்று
கமழ்கின்ற— வீசாநிற்கிற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை மேகங்கள் கண்டாலொக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்றிக்கே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

கண்களுருவுடையாய். அழகு ஒருதட்டும் தாமொருதட்டுமாப்படியான கண்களினழகை யுடையவனே யென்னவுமாம். உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய். ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையாள் மணவாளா. " ச ஸ்ரீ ஸ்ரியஃ" "ஸ்ரியஸ்ஸ்ரீ" "திருவுக்கும் திருவாகிய" என்கிறபடியே - உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனே. திருவரங்கத்தே கிடந்தாய். அவளுகப்புக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளினவனே. மருவியித்யாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாநிற்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... ௨.

மூ.—மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீடிருவேங்கடத்தெந்தாய்!
பச்சைத்தமநகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். ௩.

பதவுரை.

மச்சொடு— நடு நிலங்களோடே கூட
மாளிகை— மேல் நிலங்களிலும்
ஏறி— சென்று ஏறி
[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்நிலங்கள்மேலுமேறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்டுகளிருக்கிற விடங்களிலே
புக்கு— புகுந்து
கச்சொடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடே கூட
பட்டை— அதற்குமேலீடான பட்டுக்களையும்
கிழித்து — கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்களையும் கிழித்து என்றபடி.]
காம்பு துகில் அவை — நல்ல கரையையுடைய புடவைகளையும்
கீறி— கிழித்து
நிச்சலும்— நாள் தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்! — தீம்புகள் செய்யுமவனே!
நீள்— உயர்த்தியையுடைய
திரு வேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமநகத்தோடு— தவநத்தோடு
பாதிரி பூ— பாதிரிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மச்சித்யாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்களதம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலீடானபட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி பணிப்புடவைகளானவற்றையும கிழித்து, காம்புதுகில்- விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய். ஓக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே
* கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது ஸ்வாமித்வ

ப்ராப்தியாலேயிறே. பச்சையித்யாதி. பசுமைகுன்றாத தமநகத்தோடே, அதுக்கு பரபாக மான நிறத்தையுடைய பாதிரிப்பூவையும் சூட்டும்படி வரவேணும். ... ... ௩.

மூ.—தெருவின்க ணின்றிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவுந்தமநகமுஞ் சீர்மாலைமணங் கமழ்கின்ற
புருவங்கருங்குழனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியநம்பீ யுகந்திவை சூட்டநீவாராய். ௪.

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களும்
கரு— கறுத்திரா நின்ற
குழல்— திருக்குழலும்
நெற்றி— (இவ்விரண்டுக்கும் நடுவே விளங்கா நிற்கிற) நெற்றியும்
(ஆகிற இவ்வவயவ சோபையாலே,)
பொலிந்த— விளங்கா நிற்பதொரு
முகில் கன்று போலே— மேகம் பெற்ற கன்று போலே
உருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியனாய்
நம்பீ!— ஸர்வவித பரிபூர்ண னானவனே!
தெருவின் கண் நின்று— வீதியிலே நின்று
இள— பருவத்தால் இளைய
ஆய்ச்சிமார்களை — இடைப்பெண்களிடத்திலே
தீமை செய்யாதே— தீம்பு செய்யவேண்டா;
மணம் கமழ்கின்ற— பரிமளம் வீசாநின்ற
மருவும்— மருவையும்
தமநகமும்— தவநத்தையும் சேர்த்துக் கட்டின
சீர் மாலை இவை— அழகிய இம்மாலைகளை
உகந்து சூட்ட— நானுகந்து சூட்டும்படி
நீ வாராய்— நீ வந்தருள வேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தெருவின்கண் நின்று. நான் மச்சிலும் மாளிகையிலு மேறி னேனோ, தெருவிலேயன்றோ நின்றேன், என்னை நீ இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன ; அவ்விடத்தில்தானோ நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவீடங்களிலே நின்று. இளவாய்ச்சி மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் விளையாடாநிற்கிற பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண் களைத் தீமைசெய்யாதே. சிற்றில் சிதைக்கை, லீலோபகரணங்களைப் பறிக்கை, அவர் களோடே கைப்பிணக்கிடுகை முதலாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வாசாமகோசரமாகை யாலே, தீமையென்று ஒருசொல்லாலே யடக்கிச்சொல்லுகிறார். மருவும் தமநகமுஞ் சீர்மாலை மணங்கமழ்கின்ற. மருவும் தமநகமும் கலந்துகட்டின அழகிய மாலைகளானவை பரிமளம் கமழாநின்றன. உன் திருக்குழலிலே சேரத்தக்க மணம் பாழ்போகாநின்றதென்கை. புருவ மித்யாதி. உபமாநரஹிதமான புருவமும், இருண்டிருந்துள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநிற்கிறதிருநெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோபையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொரு முகிலீன்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியனுமாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுமா யிருக்கிற வனே. உகந்தித்யாதி. "உனக்குச் சூட்டப் பெற்றோம்" என்கிற வுகப்புடனே, மணம் கமழாநின்றுள்ள இம்மாலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டும்படியாக வரவேணும். ... ... ௪.

மூ.—புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கொம்பொசித்தாய்
கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளிநீ வெண்ணெய் விழுங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்
தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாராய். ௫.

பதவுரை.

புள்ளின் — பகாஸுரனுடைய
வாய் — வாயை
பிளந்திட்டாய் — கிழித்துப் போகட்டவனே!
பொரு — யுத்தம்செய்ய உன்மேல் எதிர்த்து வந்த
கரியின் — குவலயாபீடமென்னும் யானையின்
கொம்பு — தந்தத்தை
ஒசித்தாய்! — முறித்தவனே!
கள்ளம் — க்ருத்ரிம வேஷம் கொண்டுவந்த
அரக்கியை — சூர்ப்பணகி என்னும் ராக்ஷஸியின்
மூக்கொடு — மூக்கோடு கூட
காவலனை — ராக்ஷஸ ரக்ஷகனான ராவணனுடைய
தலை கொண்டாய்! — தலைகளையு மறுத்துப் போகட்டவனே!
நீ — நீ
வெண்ணெய் — வெண்ணெயை
அள்ளி விழுங்க — அள்ளி அமுது செய்யும் போது
அடியேன் — அடியேன்
அஞ்சாது — உன் திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
அடித்தேன் — அடித்தேன்;
(ஆனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)
தெள்ளிய நீரில் — நிர்மலமான நீரிலே
எழுந்த — விகஸித்த
செங்கழுநீர் — செங்கழுநீரை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. புள்ளினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் * பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்துப் போகட்டவனே. பொருவித்யாதி. "கல்யாணத்துக்கு" என்று அழைத்துவிட்டு வழியிலே நலிவதாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தோந்முகமாய்வந்த குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேநப் பிடுங்கிப் போகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி. "சீதைக்கு நேராவன்" என்று க்ருத்ரிம வேஷங்கொண்டுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி மூக்கோடே அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன் தலையையும் அறுத்துப்போகட்டவனே. இவளுக்கு அவன் காவலனாகையாவது - இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி" என்று விடுகையிறே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலனென்கையாலே ராக்ஷஸஜாதிக்காக ரக்ஷகனென்னவுமாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸேநப்போக்கி, உன்னை யநுபவிப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வென்கை. அள்ளியித்யாதி. "இவன், வெண்ணெய் தானேயள்ளி விழுங்கவல்லனாவ தெப்போதோ" என்று ப்ரார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடியேனடித்தேன். யாவர்சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்" என்றிறே சொல்லுவது. இவள்தான் அதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய வித்யாதி. ஆனபின்பு நான் முன்செய்தவத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாகையாலே நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற செங்கழுநீரை செவ்வையிலே நான் சூட்டும்படி வாராய். ... ... ௫.

௬.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காணம்பி!
கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக்கால் கொடுபாய்ந்தாய்

தெருவின்கட் டீமைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு
பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப்பூச் சூட்டவாராய். ௬.

பதவுரை.

நம்பி!— நப்பின்னையிடத்தில் வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!
எருதுகளோடு — அஸுராவிஷ்டமான எருதுகளோடே
பொருதி — (நப்பின்னைக்காக) போர் செய்யா நின்றாய்;
ஏதும்— ஒன்றிலும்
உலோபாய் காண்— ஆசைபற்றிரா நின்றாய் காண்;
[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப் பேணுதல் ஒன்றும் செய்யாதிராநின்றாய் என்று கருத்து.]
கருதிய— கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைத்த
தீமைகள்— தீமைகளை
செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு [திருவடிகளாலே]
பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;
தெருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிற வழியிலே
தீமைகள் செய்து— வண்ணானைக் கொன்றதும், வில்லை முறித்ததுமான தீமைகளைச் செய்து
மல்லர்களோடு— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லரோடு
சிக்கென— நிரந்தரமாக
பொருது— போர் செய்து
வருகின்ற— வருகிற
பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவையுடைய கண்ணனே!
புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நப்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிஷ்டமான எருதுகளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, "பொருதி" என்று- வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நப்பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன் திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கொடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) "[Grantha text]" என்கிறபடியே அவனிருந்த உபர்ந்தமஞ்சஸ்த்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) "[Grantha text]" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்த்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தெருவின் கண் தீமைகள் செய்து. தெரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ¶சாங்கொல்லியான ரஜகனைக்கொன்று, ஆயுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி 'வில்விழ

(க) "துங்கமஞ்ச வ்யவஸ்த்திதஃ" (உ) "கேசேஷ்வாக்ர்ஷ்ய விகளத் கிரீடமவனீதலே। ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச॥" ¶இது வண்ணானுடைய பேர்.

வுக்கு' என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபிமதகஜமான குவலயாபீடத்தைக்கொன்று செய்தவிவையிறே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது. "ஏவிற்றுச்செய்வானென்றெதிர்ந்து வந்தமல்லர்" என்கிறபடியே கம்ஸன் ஏவினது செய்யவேணுமென்று மற்போருகையை ஏன்றுகொண்டுவந்தசாணூர முஷ்டிகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து. வருகின்றபோன்னே. இப்படி விரோதிவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே. முந்துற கம்ஸநிரஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னாகச்சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புன்னையித்யாதி. உனக்குப்பாங்கான புன்னைப்பூச்சூட்டும்படியாக நீவாராய். "பொன்னே புன்னைப்பூச்சூட்டவாராய்" என்கையாலே- பொன்னோடே பொன்னைச்சேர்ப்பாரைப்போலே,பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொன்னேய்ந்த தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்டப் பார்க்கிறாள்காணும். ... ... சு.

மூ.—குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே
மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை
எடுத்து— கையிலெடுத்துக் கொண்டும்
ஏறவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்
கூத்து ஆட வல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்தனாய்
எம் கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே!
மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையராய்
மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்த்ரனைப் போலே குளிர்ந்தமுகத்தை யுடையரான பெண்களை
மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல
என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!
முன்— முற்காலத்தில்
இரணியன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
நெஞ்சை— மார்வை
இடந்து— திருவுகிர்களாலே ஊன்றியிடந்து
இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாம்படி
கீண்டாய்!— கிழித்துப் பொகட்டவனே!
குடந்தை— திருக் குடந்தையிலே
கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுகிற
என் கோவே!— என் நாயனே!
குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. உபயவிபூதி யைச்வர்யம்போலன்றிக்கே,பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யமிறே யிவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐச்வர்யந்தானாவது- கோஸம்ருத்தியிறே. அந்தஸம்ருத்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க,இரண்டுதோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே எறிந்தாடுவ

தொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. அத்தைச்சொல்லுகிறது குடங்களேடுத்தேறவிட்டு க்கூத்தாடவல்ல என்று. "குடம்" என்னுதே, குடங்கள் என்கையாலே - பல குடங்களையும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. "எடுத்தேறவிட்டு" என்கையாலே- அவற்றைத் திருக்கையிலே யெடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லுகிறது. கூத்தாடவல்ல வென்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடின வைசித்ரி பரதசாஸ்த்ரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாயகனுனவனே. மடங்கோளித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடையராய், பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டித்யாதி. நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, "கோலக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளன்" என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஊன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக மூற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனுகையாலே தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனுனவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடி வைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாக வாராய். ... ...எ.

மூ.—சீமாலிகனவனேடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலைகொண்டாய்
ஆமாறறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

§ மாலிகன் — 'மாலிகன்' என்னும் பெயரையுடையனுய்
அவனேடு— ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுள் தலைவன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனேடே
தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும்
வல்லாய்!— ஸமர்த்தனுனவனே!
‡ அவன்— அவ்வஸுரனுனவன்
சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி— நீ யோசித்து
சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே
தலை கொண்டாய்! — அவன் தலையை அறுத்துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை
அறியும் — அறியவல்ல
பிரானே!— நாயனே!
அணி— அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து— திருவரங்கமாநகரில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என்—உன்மேல் பரிவையுடையளானஎன்னுடைய
ஏமாற்றம்— துக்கத்தை
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

§ "சீ மாலிகன்" என்கிறவிடத்தில், 'சீ' என்னுமது ஔபசாரிகச்சொல்லு. 'ஸ்ரீ' என்னுமது 'சீ' என்ருய், கண்ணனேடு நட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.

‡ ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீமாலிகனித்யாதி. மாலிகனென்பா னொருத்தன் க்ர்ஷ்ணனுக்கு ஸகாவாய், பல ஆயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க க்ர்ஷ்ணன்பக்கலிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாமல் லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, "ஸகாவாய்ப்போந்த இவனை நிரஸிக்கவொண்ணாது" என்று திருவுள்ளத்தில் அத்யந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கருகநியமித்தவாறே, அவன்றான், "நறுகுமுறுகு" என்றாற்போலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்தீரேயாகிலும், என்னை, "ஆழிபயிற்றுவித்திலீரே" என்ன; "இதுநமக்கு அஸாதாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன; "எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராயுதமுண்டோ" என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய துஸ்ஸ்வபாவங்களடியாக, "இவனை நிரஸிக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மைகுன்றாதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒருவிரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவீசி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையிலே அநாயாஸேந ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, "எனக்கு இது அரிதோ" என்று கைநீட்ட, "உனக்கு இது அரிதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிச்சுழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யடுக்கத்தன் விரலையெடுத்துக் கொடுநிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிநேமியாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது கொண்டு அதன்வீச்சு இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை யரிந்து போகட்டது என்று இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு வ்ர்த்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஔபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரையுடையனாய் ஆஸுரப்ரக்ர்தியா யிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறவனை நீயெண்ணி. ஸாதுபீடாதிகளைப் பண்ணப்புக்கவாறே, இனி அவனை யழியச்செய்யாவிடில் நாடு குடிகிடவாது" என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நீயே சிந்தித்து. அதாவது- "தோழனைக்கொன்றான்" என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும் "தன்னாலேதான் முடிந்தான்" என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. "அவனை" என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அவ்யயம். சக்கரத்தால் தலைகோண்டாய். "நமக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம், உனக்கிதாகாது காண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாரைப்போலே உபாயரூபேண திருவாழியாலே சிரச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறறியும்பிரானே. சத்ருநிரஸநம், ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற இவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புகுந்தால், மேல்விளைவதறியும் உபகாரகனானவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். "இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முமுக்ஷுக்களை லபிக்கலாம்" என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய். "நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்" என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிகளை நினைத்து, "உனக்கென்வருகிறதோ" என்று வயிறெரியாநிற்குமென் க்லேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது- துக்கம். இருவாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய். கால புஷ்பமானவிது செவ்வியழிவதற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் சூட்டும்படிவாராய். ... ... அ.

மூ.—அண்டத்தமரர்கள்சூழ வத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்
தொண்டர்களெஞ்சிலுறைவாய் தூமலராண்மணவாளா
உண்டிட்டுலகினையேழு மோராலிலையிற்றுயில்கொண்டாய்
கண்டுநானுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச்சூட்டவாராய். கூ

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி— நித்ய ஸந்நிஹிதர்களான
அமரர்கள்— நித்யஸூரிகள்
சூழ— சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்!— வீற்றிருக்குமவனே!
தொண்டர்கள்— பக்தர்களுடைய
நெஞ்சில்— மநஸ்ஸில்
உறைவாய்!— நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!
தூ— பரிசுத்தமான
மலராள்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு
மணம் ஆளா!— வல்லபனானவனே!
ஏழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டிட்டு— (ப்ரளயத்தி லழியாதபடி) திருவயிற்றிலேவைத்து
ஓர் ஆல் இலையில்— ஒரு ஆலந்தளிரிலே
துயில் கொண்டாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
உன்னை— உன்னை
நான் கண்டு— நான் பார்த்து
உகக்க— ஆநந்திக்கும்படி
கருமுகை பூ— கருமுகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்

¶ "உள்ளங்கிருந்தாய்" என்கிறவிடத்திலுள்ள 'உள்' என்னுமது இவ்விடத்தில் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. "இறந்தால் தங்குமூரண்டமே" என்றும், "அண்டம்போயாட்சியவர்க்கு" என்றும், பரமபதத்தை "அண்டம்" என்று சொல்லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமரர்கள்சூழ - அங்கிருந்தாய். பரமபதத்திலுள்ளே அருகிருப்பையுடையரான நித்யஸூரிகள்சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய். இந்த விபூதியில் முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரா யிருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸினுள்ளே, பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே. தூமலராள்மணவாளா. தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே. (க) "ஸ்ரீயாஸார்த்தம்" என்கிறபடியே பரமபதத்திலும், "அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்" என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும், பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளியிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்கு ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரியப்பதித்வமிறே. (உ) "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தே கிலம்" என்கிறபடியே ஸகலமும் அவளுடைய இங்கிதபராதீநனாயிறே

(க) "ச்ரியா ஸார்த்தம்." (உ) "யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தே கிலம்."

செய்வது. கண்டித்யாதி. மாலையும் மயிர்முடியுமாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டு நானுகக்கும்படியாக நீ உகக்கும் கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... கூ.

மூ.—செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைசூட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ய.

பதவுரை.

செண்பகம்— "செண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகிற இப் பூக்களோடு
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
எண் பகர்— 'இன்னது இன்னது' என்று எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— தேடிக் கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்புஷ்பங்களை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூட்டும்படி
வா என்று— வரவேணும்" என்று
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான
மண்— பூமியை
கொண்டானை— மஹாபலியிடத்தில் நீரேற்று ஆளாந்துகொண்டவனைக் குறித்து
ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,
பண்— பண்ணிலே சேரும்படி [பண் - ராகம்.]
பகர்— சொல்லா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குத் தலைவரான
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
இ மாலை— சொல்மாலையான இவையும்
பத்தே!— ஒருபத்தே!
[என்று இப்பத்தின் மேன்மையைப் புகழ்ந்து, இதனுடைய ரஸாநுபவந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.]

செண்பகமல்லிகையோடித்யாதி. ப்ராதக்காலபுஷ்பிதமான செண்பகமும் ஸாயங்காலபுஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதக்காலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே, எண்பகர்பூவென்றது- இன்னதின்னதென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்த்ரஸித்தமுமாகிற பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைசூட்டவாவென்று. இப்போது இவற்றை உன்திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர்கொண்டானை. பகர்ந்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல்- "மூவடி தா" என்ற இவனுடைய உக்தியாதல்; "தந்தேன்" என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமியையெல்லாம் கொண்டவனை யென்னுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த. இப்படியிருக்கிறவனைக்குறித்து இன்றிவைசூட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்களை. செய்த வென்றது - செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே. ஆரேனுமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும் பண்ணிலேசேரும்படி சொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா

ரருளிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தே! என்று இதினுடைய ச்லாக்யதையைச் சொல்லு கிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தைச் லாகித்துவிட்டது, இதினுடைய ரஸாநுப வந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுகைக்காக. ... ... ய.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

———(*)———

அடிவரவு.—ஆநிரை கருமச்சு தெருப்புள் எருது தடம் சீமா லண்டம் செண்பக மிந்திரன்.

அ - திருமொழி, கய - க்கு, பாட்டு- கஎக.

அ. நிமே, அவனைத் திருமஞ்சநமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி " அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சூட்டவேணும்" என்றுகோலி, ஒன்றுபோ லொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து " இவைசெவ்வி யழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்" என்று அவனைப் பல காலுமழைத்துப் பூச்சூட்டினவநந்தரம், " அவனழுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப் பிடவேணும்" என்று நினைத்து, " ஸாயங்காலத்திலே உன்னைஸேவிப்பதாக தேவஜாதி யெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்த்யை ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ரதேவதை கள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று பலகாலுமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுப விக்க வாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க் கொண்டு, அவள்பேசினாற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—இந்திரனோடு பிரமனீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்த்ரனனவன்
மாளிகை— ப்ராஸாதங்களிலே
சேரும்— வந்து சேரும்படியிருப்பதாய்
சதுரர்கள்—மங்களாசாஸந ஸமர்த்தர்கள்வர்த்திக்கிற
வெள்ளறை—திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
இந்திரனோடு— தேவேந்த்ரனோடே
பிரமன்— சதுர்முகப்ரஹ்மாவும்
ஈசன்— ருத்ரனும்

யவர் எல்லாம் — மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாரும்
ரம்— புருஷஸூக்தாதி மந்த்ரங்களால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட
லர்— சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
ண்டு— கையில் கொண்டு
ந்து — அயலார் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி
ய்— அதூர விப்ர்க்ருஷ்டர்களாய்
நின்றார்— வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே!— (கண்ணெச்சில் வாராமைக்காக, எப்போதும் காப்பிடவேண்டும்படியான) அழகையுடையவனே!
இது— இந்தஸமயமானது
அந்தியம் போது ஆகும்— ஸாயம் ஸந்த்யா காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட— உன்னழகுக்குத் திருவந்திக் காப்பிடும்படி
வாராய்— நீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனோடே,
த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்
கு பரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி
புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லா
ன்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முக்
 சொல்லிற்று - அவனுபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த
பித்தனையொழிய, ஈச்வரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான்
டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
தி லுடைக்கிண்கிணி தந்துவனுப்பின்ற விந்த்ரனோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வர
 ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கநமணிவரவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்
முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
ன்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை. மாமலரென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பக
ாதிகளை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்" என்கிற
ப இங்குள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்களாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியா
பாக நீ யருள்பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்ரக்ர்ஷ்டராய் வந்து நின்றார்
 "மறைந்துவரா" என்று பாடமானலும், உவரா - அதூர விப்ரக்ர்ஷ்டராகவென்று
ருள்.

சந்திரனித்யாதி. சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளி
ளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸ
ண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
பனே. அந்தியம்போதிதுவாகும். இது ஸந்த்யாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பராக்
 அஸ்தமித்ததும் அறிகிறாயில்லையீ!. அழகனே. த்ர்ஷ்டிதோஷபயத்தாலே அநவரதம்
டவேண்டும்படியான அழகையுடையவனே. அஸ்தமித்ததறியாதாற்போலே உன்னழ
ாசியும் அறிகிறாயில்லையீ!. காப்பிடவாராய். உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸமு
சௌடைக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிட
ய். ... ... க.

மூ.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்
நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்
மன்றினில்லேலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய்
நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உ.

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்
கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே
புகுந்து— வந்துபுகுந்து
கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் ஒன்றும் செய்யாமைகொண்டு, முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றன;
உன்னை கூவி— உன்னை நானழைத்து
நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;
[நானுன்னை அழைப்பதில் உற்றிருந்தமையால் கன்றுகளைக்குடிக்க விடுவாரொருவருமில்லாமற்போகவே பசுக்கள் கதறாநின்றன என்று கருத்து. இப்போதிது சொல்லுகிறது - சடக்கெனக் காப்பிட வரவேணுமென்று மதுக்குறிப்பாக.]
நேசம் ¶ ஒன்றும்— என்பக்கல் அன்பென்றேனும்
இலாதாய்!— இல்லாதவனே!
அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்
மன்றில்— நாற்சந்தியிலே
நில்லேல்— நில்லாதேகொள்;
மதிள்— மதிளையுடைய
திரு வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
என் தன்— தாயான என்னுடைய
சொல்லு— சொல்லானது
நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்ரியமாயிருக்குங்கிடாய்;
(ஆகில் என்செய்யவேணுமென்று அவன் கேட்க;)
நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறாள்.

(¶ ஏல் - அசை.)

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. பசுக்களானவையெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாதது கண்டு முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றன. அதவா, "கதறுகின்ற" என்றத்தை, கீழும் மேலும் அந்வயித்து- கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று முலையுண்ணப் பெறாமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறாநின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றனவென்னவுமாம். அவை அப்படிக் கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக் கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி. நான் உன்னை யழைத்துநின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்?. அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறாப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமேலொன்றுமிலாதாய். என்பக்கல் ஸ்நேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களளவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்நேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாவோ; அது ஏகதேசமுமில்லாதவனா யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்நேஹ மற்றிருக்கிறேனோ, விளையாடி வருகைக்காக நின்றேனைத்தனையன்றோவென்ன; மன்றில்நில்லேலந்திப்போது. ஸந்த்யா காலத்திலே க்ஷுத்ரதேவதைகள் நிற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். விளையாடுகைக்கு ஸ்தலமும் காலமுமல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மங்களா

சாஸநபரர்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணுகைப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வரணுக்குள்ளே நின்றுயாகில் எனக்கிப்படி வயிறுபிடிக்கவேண்டாவே. நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொலவு நன்றுகிடாய், அத்தைக் கைக்கொள்ளென்கிறள்; "தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய்" என்றுற்போலே. நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் ஸ்நேஹயுக்தையாய் மங்களாசாஸநபரையா யிருக்கிறநான், அநவரதம்காப்பிடவேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யாதிகளையுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீவாராய். ... ... உ.

மூ.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு
அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானொன்றுஞ்செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடவாராய். ௩.

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலையாகிற மூன்றுகாலங்களிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவனும்
முனிவர்கள் — உன் சீர்மையையே எப்போதும் மநநம்பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கிற
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனானவனே!
எம் பிரான்!— எமக்கு நாயகனானவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு ஓதும்— பொற்கிண்ணமென்று சொல்லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்
மெல்— ம்ருதுவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய
சிறு சோறும் — விளையாட்டுக்காக மணல் கொழித்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்
சிறு இல்லும்— மணல் கொட்டகத்தையும்
சிதைத்திட்டு— அழித்துப்போகட்டு
(அதுவுமன்றியில்,)
அப்போது — அவற்றை அழித்த அக்காலத்திலே
நான் உரப்ப— நானுன்னைச்சீறி வார்த்தை சொல்ல
போய்— அஞ்சி ஓடிப்போய்
அடிசிலும்— அடிசிலையும் [அடிசில் - இனிதானசோறு.]
உண்டிலை— அமுதுசெய்திலை; (ஆகிலும்,)
இப்போது— இப்போது
நான் ஒன்றும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை;
காப்பிடவாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிநமாயிருக்கையன்றிக்கே ம்ருதுவாயிருக்கும் முலையை யுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு. லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையு மழித்திட்டு. அப்போது நானுரப்பப்போய். "பெண்களோடே கைப்பிணக்கிட்டு விளையாடித்திரிய வேண்டாகாண்" என்று அப்போது நான்கோபித்தவாறே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன் நிற்கவஞ்சிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலை. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமமுது

செய்திலை. ஆள்வாய். என்னை யாளப் பிறந்தவனே. இப்படியோ நீ யென்னையாளத்தேடுகிறது. இவளையாளுகையாவது- இவள் சொல்வழி வந்து, இவள் கொடுத்தவற்றையும் விநியோகம் கொண்டு, கோற்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே. முப்போதுமித்யாதி. “ஆதிநெடுவந்தி வாய்” என்கிறபடியே, த்ரிஸந்த்யமும் - ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர்களாலே, ஸ்துதிக்கப்படுமவனாய், பக்தர்சாலபராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸம்ர்த்தியையே எப்போதும் மநோரம்யமாக நிற்குமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானொன்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும் இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். எம்பிரான் காப்பிடவாராய். என்னுடைய நாதனே! உனக்கு நான் காப்பிடும்படி வாராய். ... ... ௩.

மூ.—கண்ணின்மணற்கொடு தூவிக்காலினாற் பாய்ந்தனையென்றென்று
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலைய தொப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். ச.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—;
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்
தீமை செய்வாய்— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்
வேலையது ஒப்பாய்— கடலையொத்தவனே!
[கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனே! என்றபடி.]
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!
எண் அரும்— கணக்கிடமுடியாத
பிள்ளைகள்— (உன்னாலீடுபட்ட) பெண்பிள்ளைகளான
† இவர்— இவர்கள்
வந்திட்டு— என்முன்னேவந்து
கண்ணில்— “ எங்கள் கண்களில்
மணல்— மணலை
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி
காலினால்— காலாலே
பாய்ந்தனை— உதைத்தாய் ”
என்று என்று— என்று தனித்தனியே உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி
முறைப்படுகின்றார் — முறையிடுகின்றார் ;
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,) காப்பு இட வாராய்.

‡ “ வண்ணமே ” என்கிறவிடத்தில் ‘ ஏ ’ என்னுமதும்; † “ இவரால் ” என்கிறவிடத்தில் ‘ ஆல் ’ என்னுமதும் அசைச்சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணினித்யாதி. கண்விழித்து விளையாடவொண்ணாதபடி கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்து தூவி. “ எங்கள்கண்ணிலே மணலைத்தூவுவானேன் ” என்றவாறே, கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவான்றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்படாநின்றபடி பாராய்!. கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய். எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. கண்டாரோடே தீமை செய்வாய். உன்னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்களன்றிக்கே, கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே. இப்படி தீமைசெய்யலாகாதுகாண். வண்ணமேயித்யாதி. நிறத்தால் ஸமுத்ரத்தோடொக்குமவனே. வண்ணம் - நிறம். ஏகா

சம் - அவ்யயம். வேலை - ஸமுத்ரம். அதுவென்றது - வேலையாகிற வஸ்துவென்றபடி. இத்தால் - தீம்புசெய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனென்கை. வள்ளலே. இவ்வடிவழகை யெனக்கு உபகரித்தவனே! காப்பிடவாராய். ... ... ச.

மூ.—பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகடீமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தெம்பிரானீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ரு.

பதவுரை.

நல்லார்கள்— ஸாதுக்கள் வாழ்கிற
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
ஞானம்— ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே— ப்ரபையையுடையவனே!
எம் பிரான்!— என் நாயனே!
இ ஊரில்— இவ்விடைச்சேரியில்
தீமைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யுமவரான
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்
பல் ஆயிரவர்— அனேகமாயிரம் பேர்களிருக்கிறார்கள்;
எல்லாம்—அவர்கள்செய்யுந்தீமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலேயுமதொழிய
போகாது— புறப்புபோகாது;
(ஆதலால்,)
நீ இங்கே வாராய்— நீ அவர்களோடு சேராமல் இங்கேவா;
உன் மேனி— உன் திருமேனியை
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையும்படி
நின்று ஏத்தி— ¶ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸநம்பண்ணி
சொப்பட— நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

¶ 'நின்று' என்னுமது-வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடியானவிவ்வூரில் தீமை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிறே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது. தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால், அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய புறப்புபோகாது. எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவிடத்தில்நின்றும், அவர்கள் நினைவும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய். உன்பக்கல்தோஷகந்தம்சொல்லுமவர்களை ஸஹியாதே உனக்குஸ்நேஹிகளாய் மங்களாசாஸநபராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே. ஜ்ஞாநப்ரபையை யுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லார - நின்றேத்தி. சொல் நிறையும்படி நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசப்தவாச்யமான விஷயத்திலிறே சொல் ஆருவது. "கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றான்" என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸநம் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்றாகவென்றபடி. ... ...ரு.

மூ.—கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு

மஞ்சுதவழ்மணிமாட மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய்
அஞ்சுவனீயங்குநிற்க வழகனேகாப்பிடவாராய். சு.

பதவுரை.

மஞ்சு— மேகங்களானவை
தவழ் — தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய்
மணி— நவரத்நங்கள் அழுத்திச் சமைக்கப்பட்டதான
மாடம்— மாடங்களையும்
மதிள்— மதிளையுமுடைய
திரு வெள்ளறை— திரு வெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனே!
கஞ்சன்— "கம்ஸனானவன்
நின்மேல்— உன்மேல்
கறு (ப்பு) கொண்டு — கோபங்கொண்டு
கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தையும்
செம் மயிர்— சிவந்தமயிரையு முடையளான
பேயை— பூதனையை
வஞ்சிப்பதற்கு — வஞ்சனையிலே உன்னை முடிப்பதற்காக
விடுத்தான்— அனுப்பினான்"
என்பது— என்கிற
ஓர் வார்த்தையும்— ஒருவார்த்தையும்
உண்டு— நீ பிறந்தபோதே கேட்டதுண்டு;
(ஆதலால்,)
நீ அங்கு நிற்க— நீ அங்கே நிற்க
அஞ்சுவன்— நான் அஞ்சாநின்றேன்,
அழகனே! — காப்பிடவேண்டும்படியான அழகையுடையவனே!
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. அசரீரிவாக்யம் கேட்டவன்று தொடங்கி, அநவரதம் ஆவாஹர்தயனாய் அதிசங்கையாலே * மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோதி, ஸப்தம கர்ப்பம் நழுவப்போய்த்தென்றுவிட்டு, "அஷ்டமகர்ப்பமானவிதெப்போதோபிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிராநிற்கச்செய்தேயும் தாயும் தமப்பனுமொழிய அசலறியாதபடி இருளிலேவந்துபிறந்து, அவ்விருளிலே அங்குநின்றும் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தவித்தை, துர்க்காவசநாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன்விஷயத்திலே மிகவும் சீற்றத்தையுடையனாய்க்கொண்டு. கறுப்பென்கிறவிது "கறு" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. கறுப்பு - சீற்றம். கருநிறமித்யாதி. இருள்தானொருவடிவு கொண்டாற்போலே கறுத்த நிறத்தையும் அக்நிஜ்வாலைபோலே சிவந்த தலைமயிரையும் உடையளாயிருக்கிற பேய்ச்சியை, "நேர்கொடுநேர் சென்றால் அவனை யுன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால் சென்று ஸாதி" என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்டுகாண்பிறக்கிறபோது. இவ்வார்த்தைதான், ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவர்பக்கலிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமதுரையில் $ பாவைவழக்க மிங்கேவந்து பிறந்ததாதல்.

மஞ்சித்யாதி. மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களையும் அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுமுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே *நிலையார நின்றவனே. அஞ்சுவன் நீயங்குநிற்க. "பூதனைவந்து வஞ்சநத்தால் உன்னை நலியத்தேடினதும் தன்வசமாயன்றிக்கே கம்ஸப்ரேரிதையாய்" என்று வார்த்தை பிறக்கையால் "அவன் இன்னம் ஆரைவரவிடும், எது செய்புமென்று தெரியாது" என்று பயஸ்தாநமான அவ்விடத்தில் நீநிற்கிற விதுக்கு நான் அஞ்சாநின்றேன். அழகனே காப்பி

$ உலகவழக்கமென்பதை, பாவை வழக்கமென்று தமிழர் வழங்கிப்போருவர்கள்.

டவாராய். ஆனபின்பு அங்குநில்லாதே அதிலோகமான அழகையுடையவனே! உன்னழகுக்கு த்ர்ஷ்டிதோஷம் வாராதபடியாகக் காப்பிடவாராய ... ... சு.

மூ —கள்ளச்சகடமேருதுங் கலக்கழியவுதைசெய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறேன்றுமறியே னொளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகோள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைத்தான
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனே!
பரமனே!— பரமபுருஷனானவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடத்தையும்
மருதும்— யமளார்ஜுநங்களையும் [யமளம்- இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் அற்றுப் போம்படி
உதை செய்த— உதைத்த
பிள்ளை அரசே!— பிள்ளைத்தனத்தில் புரையற்று நின்ற பெருமையையுடையவனே!
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சியின் முலையைக் கையால்பிடித்து
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள ஆறு— உள்ளபடி
ஒன்றும் அறியேன்— ஒன்றுமறிகிறிலேன்,
இது— இக்காலம்
பள்ளி கொள் போது ஆகும்— கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸமயமாயிரா நின்றது;
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கள்ளமித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்வந்த க்ர்த்ரிமசகடத்தையும், தலைழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டுக்குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக, "காலாற்சகடம் பாய்ந்தான்" என்றும், "ஊருகரத்தினெடுமூந்திய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்தோள்களாலும் தள்ளிப்பொகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அதிப்ரவர்த்திகளைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தாயாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறேன்றுமறியேன். உள்ளபடி யொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது- இன்னம் அப்படிக்கொத்தவற்றைச் செய்வுதியாகில், "ஒருநாளல்ல ஒருநாள் அபாயம் விளையும்" என்று பயப்படா நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்யாதி. மாடங்களும் மதிள்களுமான அழகையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகோள்போதிதுவாகும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலத்தளவன்றிக்கே, மாலை வைகிறுக் காணென்றபடி. பரமனே காப்பிடவாராய். ஸௌந்தர்யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கொரு குறைவாராதபடியாக நான்காப்பிடவாராய். ... ... எ.

மூ.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கேன்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்கூற்றே
செம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினல்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். அ.

பதவுரை.

இன்பம் அதனை — ஆநந்தத்தை
உயர்த்தாய் — எனக்கு அதிசயிப்பித்தவனே!
இமையவர்க்கு — தேவர்களுக்கு
என்றும் — எந்நாளும்
அரியாய் — அறிதற்கரியனானவனே!
கும்பம் — கும்பத்தையுடைய
களிறு — குவலயாபீடகஜத்தை
அட்ட — கொன்ற
கோவே — ராஜாவானவனே!
கொடு — க்ரூரஹ்ருதயனான
கஞ்சன் — கம்ஸனுடைய
நெஞ்சினில் — மநஸ்ஸிலே
கூற்றே — யமனைப்போல் அச்சத்தை விளைக்குமவனே!
செம்பொன் மதிள் — செம்பொன் போலே விரும்பத்தக்க மதிளையுடைய
வெள்ளறையாய் — திரு வெள்ளறையை இருப்பிடமாக வுடையவனே!
செல்வத்தினால் — செல்வச்செருக்கோடே
வளர் — வளராநின்ற
பிள்ளாய் — பிள்ளையானவனே!
அங்கு — அவ்விடத்தில்
கம்பம் — கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தைத் தாக்கடவ
கபாலி காண் — கபாலத்தையுடைய துர்க்கை ஸஞ்சரியாநின்றாள்காண்;
(ஆதலால் க்ஷுத்ர தேவதைகள் உலாவுகிற அந்திப்பொழுதில் அங்கு நில்லாதே,)
காப்பு இட — நான் காப்பிடும்படி
கடிது — விரைவாக
ஓடி வாராய் — ஓடிவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. இன்பமதனையுயர்த்தாய். உன்னுடைய அவதாரகுண சேஷ்டிதாநுபவத்தால் வந்த ஸுகத்தை எனக்கு மேன்மேலு மதிசயிப்பித்தவனே. "தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாள்" என்னக்கடவதிறே. இமையவர்க்கென்றுமரியாய். தந்தாமுடைய ஜ்ஞாநசக்திகள்கொண்டு உன்னைலபிக்கப்பார்க்கும் தேவர்களுக்கு என்றுமொக்க துஷ்ப்ராபனானவனே. இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. கும்பக்களிறட்டகோவே. "கும்பமிகுமதயானை" என்கிறபடியே மஸ்தகத்திலுடைய உயர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கும் குவலயாபீடத்தை நிரஸித்த சௌர்யத்தையுடைய ராஜாவானவனே. கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினிற்கூற்றே. உன்பக்கல் என்றுமொக்க க்ரூரனாயிருக்கும் கம்ஸனுடைய மநஸ்ஸில் கூற்றம்போல் பயாவஹனாய்க்கொண்டு தோற்றுமவனே.

செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய். செம்பொன்போலே மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே. செல்வத்தினால் வளர் பிள்ளாய். சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, ஒருவர் நியமநத்தில் அடங்காமல் வேண்டினபடி செய்து வேண்டினபடி புஜித்து, செல்வச்செருக்கோடே வளருகிறபிள்ளையானவனே. கம்பக்கபாலிகாணங்கு. கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தை விளைக்கும் உக்ரமானமழுவையும் கபாலத்தையு முடையளான துர்க்கை ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்தலங்காணவ்விடம். அன்றிக்கே, கபாலியென்று - ருத்ரனைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். கடிதோடிக் காப்பிடவாராய். அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸந்த்யாகாலத்தில் அங்கு நில்லாதே, இக்காலத்திலே நான் உனக்குக் காப்பிடும்படி சடக்கென வோடிவாராய். அ.

கூ.—இருக்கொடுநீர்சங்கிற் கொண்டிட்டெழின்மறையோர் வந்துநின்றார்
தருக்கேனம்பிசந்திநின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள்
திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

தேசு உடை— தேஜஸ்ஸை உடைய	(ஆதலால்,)
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே	சந்தி நின்று— நாற்சந்தியிலே நின்று
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!	தருக்கேல்— கர்வியாதேகொள்;
நம்பி— நிம்பில் கைவளர்ந்தவனே!	நான்— தாயான நான்
சில நாள்— இன்னும் சில நாளைக்கு	உன்னை— உனக்கு
தாய் சொல்லு— தாய்மார் வார்த்தையை	திருக் காப்பு சாத்த— அழகிய ரக்ஷையிடும் பொருட்டு
கொள்ளாய்— மேற்கொண்டு நடக்கவேணும்,	உரு— உன் திருமேனியை
இருக்கொடு — புருஷஸூக்தம்முதலிய ரிக்குக்களோடேகூட	காட்டும்— காட்டத்தக்கதான
நீர்— சுத்தஜலத்தை	அந்தி விளக்கு— திருவந்திகாப்பை
சங்கில் கொண்டிட்டு— சங்கிலேகொண்டு	இன்று— இப்போது
எழில்— விலக்ஷணரான	ஒளி கொள்ள— ஒளியை உடைத்தாம்படி
மறையோர்— வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்	ஏற்றுகேன் — ஏற்றுநின்றேன்;
வந்து நின்றார்— உனக்கு ரக்ஷையிடுவதாக வந்திரா நின்றார்கள்;	வாராய்— அதைக்கண்டருளும்படி வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. இருக்கித்யாதி. "வேதப்புனிதவிருக்கை" என்கிறபடியே புருஷஸூக்தாதிகளான ரிக்குக்களோடேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலேகொண்டு, உனக்கு ரக்ஷையிடுகைக்காக விலக்ஷணரான ப்ராஹ்மணர்வந்து நின்றார்கள்; அவர்களைக் கொண்டு ரக்ஷையிடுவித்துக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செய்வது, வதாராயென்ன; அதுகேளாமல் கர்வித்து சந்தியிலேநின்று விளையாடப்புக்கவாறே தருக்கேல்நம்பி சந்திநின்று என்கிறாள். நிம்பால் பூர்ணனானவனே, க்ஷுத்ரதேவதைகள் ஸந்நிதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்று கர்வியாதேகொள். அவர்கள் ரக்ஷையிடுகைக்காக வந்திலையாகிலும், அந்த ஸ்தலந்தன்னில் நில்லாதேவாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சில நாள். இன்னம் சிலநாள் மாத்ர்வசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான ரக்ஷையிட. தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய். விலக்ஷணரானவர்கள் வர்த்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்றுவார் ஏற்றியெடுப்பது நிரதிசயபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே; ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இன்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய். இப்போது ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றுநின்றேன், இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். திருக்காப்பு நானுன்னைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய் என்றந்வயம். ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமாலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. ம.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்த்ரீகளெல்லாரினும்
உயர்ந்த— மேற்பட்டவளான
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
போது— செந்தாமரைப்பூவில் [போது - புஷ்பம்.]
அமர்— பொருந்தியிருப்பவளாய்
செல்வம்— "ஸ்ரீ" என்று பேரையுடையளாய் [ஸகலஸம்பதாத்மிகையாய்]
கொழுந்து— ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாரோடு
புணர்— நித்யஸம்ச்லிஷ்டனாய்
திருவெள்ளறையானை — திருவெள்ளறையில் நிற்குமவனாய்
மகன் தன்னை — தனக்கு புத்ரனாய் நின்ற கண்ணனைக்குறித்து
காப்பு இட்டமாற்றம்—ரக்ஷையிட்டபாசுரங்களை
வேதம்— வேதத்தின்
பயன்— தாத்பர்யத்தை
கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸமர்த்தரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான இத்திருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில் சொன்ன
பயன்— ¶ ப்ரயோஜநத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர் உள்ளார்— பக்தியுக்தர்களாய் உள்ளவர்களுடைய
வினை— மங்களாசாஸந விரோதியானபாபம்
போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.

¶ அதாவது- நாலாமடியிற்சொன்ன காப்பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், ஸ்ரீயாகையாலே ஸகலஸம்பத்ஸமஷ்டிபூதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியாயிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். "பங்கயச்செல்வி" என்றிறே திருநாமம். புணர்திருவெள்ளறையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, "அகலகில்லேன்" என்கிறபடியே க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனை. "கோல்தேடியோடுங் கொழுந்தது" என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, ¶உபக்நத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்வக்கொழுந்தான விவளும் திருவெள்ளறையானாகிற உபக்நத்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்நம், ஆதாரமாய் நிற்கும்மாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்தகொடியே ப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து, * செந்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநராய் இவளே அவ்வூருக்கு ப்ரதாநையாயிருக்கும்படி. மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ விவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றும், "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்றும் சொல்லும்படி இவனைப் பிள்ளையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலசேஷ்டிதாதிகளான ஸகலரஸங்களு மநுபவிக்கப்பெற்றவ ளாகையாலே லோகத்தில் ஸ்த்ரீகளெல்லாரினும் உத்க்ர்ஷ்டையான யசோதைப்பிராட்டி.

¶ உ-வவுதம் - கொள் கொம்பு.

மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம். ரூபகுணசேஷ்டிதங்க ளெல்லாவற்றாலும் அநவரதம் காப்பிடவேண்டும்படியாயிருக்கும் தன்னுடைய புத்ரனானவனை, புக்ரஸ்நேஹமெல்லாந் தோற்ற ரக்ஷையிட்ட பாசுரங்களை. வேதப்பயனித்யாதி. பகவத்விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே வேததாத்பர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான வித்திருமொழியில். பாதப்பயனித்யாதி. பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமான்களாயுள்ளவர்களுடைய மங்களாசாஸந விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

அடிவரவு.—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பலா கஞ்சன் கள்ள மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெண்ணெய்.

அ. - திருமொழி, கஎ - க்கு, பாட்டு- கஅக.

அ. கீழ்- பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவர்த்தியாக்கி, தன்னருகே இவனை யுறக்கி, நிர்ப்பரையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறங்கி உணர்ந்து, தன்னுடைய க்ர்ஹகார்யபரவசையாய் வ்யாபரியாநிற்க, இவனுமுணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்களிலே புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாத்ரங்களையுருட்டி யுடைத்து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முதலானவற்றை நிச்சேஷமாகவெடுத்து ஜீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவள்கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே அவ்வவ க்ர்ஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு " உன் பிள்ளையை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய் " என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளும் இவர்கள் சொன்ன வநந்தரத்திலே இவனை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைக்காக, பலகாலுமிவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, 'உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை, வாராய்' என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை யழைத்த ப்ரகாரத்தையும் தத்வஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரீடைகளெல்லாவற்றையு மநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்- இத்திருமொழியில். ... ... *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ர்ஹங்களிலே இவன் செய்த தீம்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவனை நீ யிங்கேயழைக்கவேணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

மூ.—வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வேற்பிடையிட்டதனோசைகேட்கும்
கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோமுன் மகனைக்காவாய்
பண்ணணிற்புளிப் பெய்தாலொக்குந் தீமைபுரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல
அ ண்ணற்கண்ணனோர் மகனைப்பெற்ற யசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். க.

பதவுரை.

புண்ணில்— வ்ரணத்திலே
புளி— புளியை [புளிக்குழம்பை]
பெய்தால் ஒக்கும்— வார்த்தால் கரிக்குமாப்போலே
தீமை— ஆற்றவொண்ணாத தீம்புகளை
புரை புரை—அகங்கேதாறும் [ஆல் - அசை.]
செய்யவல்ல— செய்வதில் நிபுணனாய்
அண்ணற்கு— ஜ்யேஷ்டனான பலராமனுக்கு
அண்ணான்— ச்ரேஷ்டத்தால் ஒத்திராதவனாய் [அண்ணான் - ஜ்யாஸ்தன்.]
ஓர்— அத்விதீயனான
மகனை— புத்ரனை
பெற்ற— பெற்றவளாய்
நங்கை— பூர்ணையான
அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!
வெண்ணெய் — தாழிகளில் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை
விழுங்கி— நிச்சேஷமாகக் களவிலே விழுங்கி
வெறும் கலத்தை— வெண்ணெய் இருந்த பாத்ரத்தை
வெற்பிடை— இட்டு—கல்லிலே இட்டுஉடைத்து
அதன்— அது உடைகிற போதுண்டான
ஓசை— த்வநியை
கேட்கும்— கேளாநின்ற
கண்ணன் — க்ர்ஷ்ணனான
பிரான்— ‡ உபகாரகன்
கற்ற— அப்யஸித்த
கல்விதன்னை— க்ர்த்ரிமவித்யையை
காக்ககிலோம்— காத்துக்கொள்ள சக்தைகளாகிறிலோம்;
(ஆனபின்பு,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையை
காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;
(அதுக்குடலாக)
உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்துதிரிகிற உன்பிள்ளையை
கூவாய் — அழைத்துக்கொள்ளாய்
என்று ஊரிற்பெண்கள் முறையிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்.

‡ இது வெறுத்துச்சொல்லும்வார்த்தை; அபகாரகனென்று விபரீத லக்ஷணையால் பொருள்கொள்க.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைந்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயை நிச்சேஷமாகக் களவிலேவிழுங்கி. அவ்வளவுமன்றிக்கே வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு. அது இருந்தபாத்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. வெண்ணெய்தான் விழுங்கினானாகிறான், வெறுங்கலங்களை வெற்பிடையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால் இவனுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன அதனோசைகேட்கும். அது உடைகிறபோதை ஓசை கேட்கையாய்த்து இவனுக்கு ப்ரயோஜநம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்கள் க்ர்ஹங்களை இவனுக்குப் புகுர அவகாசமில்லாதபடி அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள் ” என்ன; கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோம். க்ர்ஷ்ணனான வுபகாரகன் கற்ற க்ர்த்ரிமவித்யையை நாங்கள் காக்கமாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்கலாம், இவனுடைய களவு எங்களால் காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வ்யதிரேகோக்தி. ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றபடி. உங்தம் க்ர்ஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளாகில் ஆர்காப்பாரென்ன; உன்மகனைக்காவாய். உன்னுடையபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளுகிறியாகில் எல்லாம் காவல்படும்; நீ அத்தைச்செய்யாய் என்றவாறே, சிறுப்பிள்ளைகள் தீம்புகளைச் செய்யார்களோ? அவன் அறியாமல் ஏதேனும்சில செய்ததுண்டாகில் நீங்களும் சற்றுப பொறுக்கவேண்டாவோ? இப்படி அலர்தூற்றலாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தாலொக்கும் தீமை. புண்ணிலே புளியைக் குறந்திட்டால் கரிக்குமாபோலே துஸ்ஸஹமான

தீமைகளைச் செய்யாநின்றால் எங்ஙனேபொறுப்பது. நீங்கள் ஓரகத்திலுள்ளாரன்றோ இப்படி சொல்லுகிறீர்கோள், உங்களோரகத்திலும் இப்படி நின்று இவன் தீம்புகளைச் செய்கிறானாகாதேயென்ன; எங்களகமொன்றிலுமன்று, புரைபுரையாலிவைசெய்யவல்ல. அகந்தோறும் இப்படியிருந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காணிவனென்கிறார்கள். புரையாவது - க்ருஹம். வீப்ஸையால் - அகந்தோறுமென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணன். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணையுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமியென்றது - க்ர்த்ரீமார்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்கு ப்ரகாசகமான கண்ணையுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக்கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்ணியனாகாதவனென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே "தன்னம்பி நம்பியுமிங்கு வளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான்" என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பிமூத்தபிரானுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோதைநங்காய். இப்படி அத்விதீயனான பிள்ளையைப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவளே. உன் மகனைக்கூவாய். இப்படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளாய். ... ...க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவநந்தரம் யசோதைப்பிராட்டி தன்புத்ரனானவனை யழைத்தப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—வருக வருக வருக விங்கேவாமந னம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்துக் காகுத்த நம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று நங்கா யஞ்சநவண்ணா வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லேன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே. உ.

பதவுரை.

வாமநன்— * குறள்பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
நம்பீ!— அபிமதம்பெற்று பூர்ணனானவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக— கடுக ஓடிவா;
கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்— சிவந்த திருப்பவளத்தையும்
முகம்— திருமுகமண்டலத்தையுமுடையனாய்
நம்பீ!— குணபூர்ணனானவனே!
காகுத்த!— ககுத்ஸ்தசக்ரவர்த்தியின் வம்சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!
இங்கே வருக— இங்கே வந்தருளாய்;
நங்காய்!— ("உன்மகனைப் புகழ்ந்தழைக்கிறாயல்லது, அச்சமுறும்படி கடிந்து பேசுகிறிலையே" என்றென்னைப் பொடிகிற) நங்காய்!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கெட்ட முடியாதவன்;
(என்று சொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)
அஞ்சநம்— மைபோன்ற
வண்ணா— திருநிறத்தையுடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அயல்வீட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச — 'கள்ளன், தீம்பன்' என்றாற்போலேஉன்னைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்ககில்லேன் — நான் தரித்திருக்கமாட்டேன்;
பாவியேனுக்கு— உன்மேல் வாரார்தூரேற்றக் கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்மனக்கவலை தீரும்படி
இங்கே போதராய்— இங்கே வாராய்

வ்யா. வருகவருகவருகவிங்கே. அங்கேயிருந்து தீம்புகளைச் செய்து கண்டார்வாயாலே பரிபவங்கேளாதே இங்கே வாவென்கிறாள். வருகவென்றது- வாவென்றபடி. அவன் கடுக வருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறாள். இப்படி யழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, வாமநனம்பீ வருகவிங்கே. நீவாமநநம்பியன்றோ, ஆச்ரிதரக்ஷணம் செய்யும் குணபூர்த்தியுடைய நீ யிங்கேவாராயென்கிறாள். அவ்வளவிலும் வாராமையாலே: கரியவித்யாதி. கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பவளத்தையும், உபமாநரஹிதமாய்க்கொண்டு இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநின்ற திருமுகத்தையுமுடையனாய், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன்றோ நீ, இங்கே வாராயென்ன; முறைப்பட்டுவந்து நின்றவர்களிலே ஒருத்தி "அஞ்சவுரப்பாள் அசோதை" என்கிறபடியே நீ நியமியாமல் கொள்கொம்பு கொடுத்தன்றோ இப்படி இவன் தீம்பிலே தகணேறவேண்டிற்று, இப்போது மிவனைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாயித்தனைபோக்கி, நியமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலேயென்ன; அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய் என்கிறாள். பிள்ளைபெற்று ஸ்நேஹித்தவளாய்ப்போரும் பூர்த்தியையுடையவளே! இவனெனக்கு இன்றுபெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியிருக்கிறவனை நான் கருக நியமிக்கமாட்டேனென்கை. இப்படி இவள்சொன்ன அநுசந்தானம் சொல்லி, மீளவும் தன்பிள்ளையான வவனைக்குறித்து பரபரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமையாலேவந்த தன் க்லேசத்தைச் சொல்லி யழைக்கிறாள் அஞ்சநவண்ணா. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லேன். அசலகத்தாரானவர்கள் "கள்ளன், தீம்பன்" என்றாற்போலே உன்னைப் பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். பாவியேனுக்கிங்கேபோதராயே. இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்லேசம் தீரும்படி இங்கேவாராய். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. முன்புத்தைபவர்களைபொழிய வேறே சிலர் வந்து, தங்கள் க்ருஹத்திலே அவன் செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி, இப்படி அருகிருந்தாரை அநியாயஞ்செய்யலாமோ, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளாய் என்றப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ... ... ✱

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமிலன் தேசுடையன்
உருகவைத்தகுடத்தோடு வெண்ணெயுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான்
அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய்!
வருகவென்றுன்மகன்றன்னைக்கூவாய் வாழவொட்டான்மதுசூதநனே. ௩.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!	தேசு உடையன்— அதுதன்னையே தனக்கு தேஜஸ்ஸாகவுடையனாயிராநின்றான்;
திரு உடை— ஐச்வர்யத்தால் குறைவில்லாத	உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அடுப்பிலேவைத்த
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்	வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
தான்— தான்	குடத்தொடு— தாழியோடே
தீய ஆறு— தீம்பு செய்யும்வகைகளில்	உறிச்சி— உறிஞ்சி
ஒன்றும்— சிறிதேனும்	
தேக்கம் இலன்— தேங்குதலில்லாதவனாய்	

உடைத்திட்டு— பாத்ரத்தையுமுடைத்து
போந்து— இவ்வருகே வந்து
நின்றான்— நில்லாநின்றான்;
மதுசூதநன் — முன்பு விரோதியானமதுவை நிரஸித்தவன்
வாழ ஒட்டான்— இப்போது தானேவிரோதியாய்நின்று, எங்கள்குடிவாழ்ந்திருக்கவொட்டுகிறிலன்;
அருகு— அண்டையிலே

இருந்தார் தம்மை — குடியிருப்பவரான எங்களை
அநியாயம் செய்வது — உன் பிள்ளையைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறவிது
வழக்கோ தான்— ந்யாயந்தானோ?
உன்மகன் தன்னை— உன்பிள்ளையான கண்ணனை
வருக என்று— "என்னண்டைக்குவா" என்று
கூவாய்— அழைத்துக்கொள்.

வ்யா. திருவுடைப்பிள்ளை. ஸ்ரீமானான பிள்ளை. ஐச்வர்யத்தால்குறை வற்றவனென்கை. இதனால் - ஸ்வக்ருஹத்தில் ஜீவநமற்று வயிறுவாழாமல் செய்கிறானன்றே, செல்வக்கிளர்ப்பாலே செய்கிற தீம்புகளிறே யிவையென்கை. தான்தீயவாறு தேக்கமொன்றுமிலன். தான் தீம்புசெய்யும் ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பையும் ஐச்வர்யத்தையும் பார்த்து, "நாம் இத்தைச் செய்யும்படியென்" என்று தேங்குதல் அல்பமுமுடையவனல்லன்; தடையறச் செய்யாநிற்குமென்கை. தேசுடையன். தேக்கமில்லாதவளவேயோ, இதுதன்னையே தனக்கு தேஜஸ்ஸாகவுடையனுமாயிருக்கும். இதனால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சானென்கை. இப்படி நீங்கள் சொல்லுகைக்கு இவன்றான் செய்தவையென்னென்ன; செய்தவற்றில் ஒன்றைச்சொல்லுகிறாள் உருகலிப்பாதி. உருக்குவதாகவைத்த பாத்ரத்தோடே வெண்ணெயையுமிஞ்சி பாத்ரத்தையுமுடைத்து, தான் அல்லாதாரைப்போலே இவ்வருகே போந்துநில்லாநின்றான். அருகித்யாதி. உன்னயலிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பிள்ளையைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறவிதுதான் ந்யாயமோ அசோதாய். வருக வென்றுன் மகன்றன்னைக்கூவாய். உன்னுடையபிள்ளையானவனை, இங்கே நின்று இன்னமும் தீம்புகளைச் செய்யாமல் உன்னருகே வாவென் றழைத்துக்கொள்ளாய். வாழவொட்டான் மதுசூதநனே, நீ இது செய்யாமையில் எங்களை அவன்குடிசெய்து குடிவாழ்ந் திருக்கவொட்டான்காணென்கை. மதுசூதநன் என்றது - முன்பு விரோதிநிரஸநஞ் செய்து போந்தவன், இப்போது, தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்றானென்கிற வெறுப்பாலே. ... ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. "வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்" என்றவாறே, இவள் அவனை ஸ்நேஹபூர்வகமாக அழைக்க, அவனும் ப்ரீதனாய் யோடிவந்து அகத்திலே புகுர, இவள் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கொண்டல்வண்ணா விங்கேபோதராயே கோயிற்பிள்ளாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரைசூழ் திருப்பேர்க்கிடந்த திருநாரணாவிங்கே போதராயே
உண்டுவந்தேனம்மமென்று சொல்லியோடி யகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே. ௪.

பதவுரை.

கொண்டல்— காளமேகம்போன்ற
வண்ணா— வடிவையுடையவனே!
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;

கோயில் — திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வர்த்திக்கிற
பிள்ளாய்— பிள்ளையானவனே!

இங்கேபோதராய்— இங்கேவாராய்;
தெள்— நிர்மலமான
திரை— அலைகளையுடைய புனலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருப்பேர்— திருப்பேர்நகரிலே
கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளின
திரு நாரணு— ஸ்ரீமந்நாராயணனே!
இங்கே போதராய்—இங்கே அம்மமுண்ணவா
(என்று கண்ணனைத் தாயானவள் பஹுமாநித்தழைக்க;)
‡ அம்மம் உண்டுவந்தேன்— "நான் அம்மமுண்டுவந்தேன்காண்"
என்று சொல்லி—என்று சொல்லி
ஓடி— விரைவாய்வந்து
அகம் புக— வீட்டுக்குள் நுழைய
ஆய்ச்சிதானும்— தாயானயசோதையும்
கண்டு—இவன் வரவைக்கண்டு
எதிரே சென்று—எதிரேபோய்
எடுத்துக் கொள்ள— மருங்கி லெடுத்துக் கொள்ளும்படி
கண்ணபிரான்—கண்ணபிரான்
கற்ற—அப்பஸித்த
கல்விதான்!—கல்வியிருந்தபடியென்!
என்று மனமகிழுகிறார்.

‡ "அம்மம்" என்பது - முலைப்பாலுக்கும் அந்நத்துக்கும் பர்யாய நாமமென்று அடையவளைந்தான்.

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! அங்குநின்று மிங்கே போதராயே. போதராயென்றது- வாராயென்றபடி. கோயில்பிள்ளாயிங்கேபோதராயே. "கொண்டல்வண்ணன்- வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்னும்படி கோயிலிலேவஸிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கே போதராயே. தெண்டிரையித்யாதி. தெளிந்த திரைகளை யுடைத்தான புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்த ஸ்ரீமானான நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே. உண்டித்யாதி. இப்படி ஸ்துதிபூர்வகமாக அவளழைத்தவாறே, கிட்டவந்து அம்ம முண்டுவந்தேன் காணென்று சொல்லி ஓடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த †வரத்தையும் முகத்தில் ப்ரஸந்நதையையும்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, கண்ணபிரானானவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

அன்றிக்கே, ஆய்ச்சிதானும் கண்டெதிரேசென்றெடுத்துக்கொள்ளவென்றது- பிறர் சொல்லுமாபோலே தன்செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவரவேணுமென் றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, 'வேணும்,- வேண்டா' என்னவமைந்திருக்க, உண்டுவந்தேனம்மம் என்றபடியும், ஓடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடியும், அந்த உக்திவ்ருத்திகளைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரானதானும், முன் தான்செய்த தீம்புகளைமறந்து எதிரேவந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவை யெல்லாவற்றையும் அநுஸந்தித்து, கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானேயென்று- ஒருவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத்திலே இத்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே ச்லாகித்து ப்ரீதையாகிறாளென்று யோஜிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தரார்த்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும்....ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. இப்படி க்ருஹத்திலே வந்து புகுந்து இவளை யுகப்பித்து நின்று அவன் முன்போலே அசலகங்களிலேபோய் தீம்புகளைச்செய்ய, அதிலே ஒருத்தி வந்து தன்னகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டு, உன்மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய் என்றபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

† வரத்து - வரவு.

மூ.—பாலைக்கறந்தடுப் பேறவைத்துப் பல்வளையாளென் மகளிருப்ப
மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்றிறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன்
சாளக்கிராமமுடையநம்பி சாய்த்துப்பருகிட்டுப் போந்துநின்றான்
ஆலைக்கரும்பின் மொழியனைய வசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். ௫.

பதவுரை.

ஆலை— ஆலையிலிட்டு ஆடத்தக்க
கரும்பு அனைய— கரும்பையொத்ததாய்
இன்— மதுரமான
மொழி— வாக்கையுடையளாய்
அசோதை நங்காய்— ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தியை யுடையளான அசோதாய்!
பல் வளையாள்— பலவளைகளையுடைய
என் மகள்— என்மகளானவள்
பாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து
அடுப்பு— அடுப்பின்மேலே
ஏறவைத்து— மிடாக்களோடு ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாயிருக்க
மேலை அகத்து— உன் அகத்துக்கு மேலண்டைவீட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காய்ச்சுவதற்கு நெருப்பெடுத்து வருவதாகப் போய்
இறைப்பொழுது— க்ஷணகாலம்
அங்கே— அவ்வீட்டில்
பேசி நின்றேன்— பேசிக்கொண்டு பாராக்காய் நின்றேன்;
(அப்போது,)
சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை
உடைய— இருப்பிடமாகவுடையனாய்
நம்பி — ஒன்றாலும் குறைவில்லாதவனாயிருக்குமவன்
சாய்த்து— அப்பாத்ரத்தைச்சாய்த்து
பருகிட்டு— அதிலிருந்த பாலைக்குடித்து
போந்து நின்றான்— கடக்கவந்து நில்லாநின்றான்;
(ஆகையால் இனி அவன் எங்களகத்தில் தீம்புசெய்யாதபடி,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையான கண்ணனை
கூவாய் — உன் அருகிலழைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கறந்து. * வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினாலுண்டான பாலையெல்லாம்கறந்து. அடுப்பேறவைத்து. அந்தப்பாலையெல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மிடாக்களோடும் தடாக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வளையாளென்மகளிருப்ப. பலவளைகளையுமுடையளான வென்மகள் இதுக்குக் காவலாக இராநிற்க. மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்று. உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகைக்கு நெருப்பெடுத்துக் கொள்வதாகப்போய். இறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன். க்ஷணகாலமங்கே அவர்களோடே வார்த்தைசொல்லி நின்றேன். இதுவே அவகாசமாக; சாளக்கிராமமித்யாதி. ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே நித்யவாஸம்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனை பாத்ரங்களையும் மறித்துப்பருகி, தான், அல்லாதாரைப்போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். ஆலைக்கரும்பித்யாதி. ஆடுகைக்கு பக்வமான கரும்புபோலே இனிதாயிருக்கிற மொழியையும் பூர்த்தியையுமுடையவளே. உன்மகனைக்கூவாய். உன் பிள்ளையானவனை, அங்குநின்று தீமைசெய்யாதே உன்பக்கலிலே வரும்படி. விரைந்தழையாய். ... ... ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. "அசோதைநங்காய் உன்மகனைக்கூவாய்" என்றவாறே, தன் மகனை இவளழைத்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்டாய் போதரேனென்னாதே போதர்கண்டாய்
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா ரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகுலமுடைக்குட்டனேயோ குன்றேடுத்தாய் குடமாகூத்தா
வேதப்பொருளே யென்வேங்கடவா வித்தகனே யிங்கேபோதராயே. கூ.

பதவுரை.

கோது குலம் உடை—எல்லாராலும் கொண்டாடத்தக்க சீரையுடைய
ஓ குட்டனே— வாராய் பிள்ளாய்!
குன்று— கோவர்த்தநபர்வதத்தை
எடுத்தாய்— குடையாக எடுத்தவனே!
குடம் ஆடு— குடமெடுத்தாடின
கூத்தா— கூத்தையுடையவனே!
வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்
பொருளே— ப்ரதிபாத்யனானவனே!
என்— என்னுடையவனென்னும்படி
வேங்கடவா— திருவேங்கடமலையில் நிற்கிறவனே!
வித்தகனே— ஆச்சர்யசக்தியுக்தனானவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
போதர் ‡ கண்டாய் / போதர்கண்டாய்— விரைந்து ஓடிவா;
போதரேன் என்னாதே — வரமாட்டேனென்று சொல்லாமல்
போதர் ‡ கண்டாய்— வாராய்;
அசல் அகத்தார்— அசல் வீட்டுக்காரர்கள்
ஏதேனும் — உன்விஷயமாக வாக்கால் சொல்ல வொண்ணாத தோஷங்களை
சொல்லி— தங்களிலே சொல்லி
ஏதேனும்— என் காதால் கேட்கவும் வாயாற் சொல்லவுமொண்ணாதவற்றை
பேச— சொல்ல
நான்— உனக்குத்தாயானநான்
கேட்க மாட்டேன்— கேட்டுப் பொறுக்க மாட்டேன்;
(ஆதலால்,)
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்.
என்று யசோதை கண்ணனை அழைக்கிறாள்.

‡ "போதரு" என்கிறவிது - "போதர்" என்று கிடக்கிறது.

வ்யா. போதர்கண்டாயிங்கே. அங்கேநின்று தீம்புசெய்யாதே இங்கே போருகிடாய். போதர்என்றதுபோதருவென்றபடி. போதர்கண்டாய். இவன் கடுகவருகைக்காக மீளவும் ஒருக்கால் சொல்லுகிறாள். இப்படி இவளழைக்கச்செய்தே அவன் வரமாட்டேனென்ன; போதரேனென்னாதே போதர்கண்டாய். வாரேனென்னாதே வாகிடா யென்கிறாள். என்செய்யத்தான் நீ இப்படி நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷங்களைத் தங்களிலேசொல்லி, அவ்வளவுமன்றிக்கே, என் பக்கலிலே வந்து என் செவியாற் கேட்கவும் வாக்காற் சொல்லவுமொண்ணாதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன். கோதுகுலமுடைக்குட்டனே! ஓ!!. எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய். இப்படியிருந்துள்ள நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே! என்று விஷண்ணையாய், ஓ! என்கிறாள்.

குன்றேடுத்தாய். கோக்களையும் கோபகுலத்தையும், கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து ரக்ஷித்தவனே. குடமாகூத்தா. கோவம்ர்த்தியால் வந்த ஐச்வர்யச்செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடினவனே. குடமாகூத்தனென்றது- குடமெடுத்தாடின கூத்தையுடையவனென்றபடி, இவ்விரண்டாலும்- இக்குலத்துக்கு ரக்ஷகனாய், இக்குலத்தில் பிறப்பால் வந்த

ஐச்வர்யமே உனக்கு ஐச்வர்யமென்று நினைத்திருக்குமவனன்றோ, நீ இதுக்கீடாக வர்த்திக்க வேணுங்காணென்கை. வேதப்பொருளே. (க) "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிறபடியே ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. என்வேங்கடவா. அப்படியே சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கண்ணாலே காணலாம்படி * வானோர்க்கும் வைப்பான திருமலையிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாரையும் ஒருதுறையிலே அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்னுடையவனென்னும்படி நிற்கிறவனே. வித்தகனே. இப்படி நிற்கைபாலே விஸ்மயநீயனானவனே. இங்கேபோதராயே. உன்னுடைய குணஹாநி சொல்லுவார் வர்த்திக்கிறவிடத்தில் நின்றும் உன்குணமே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்தில் வாராய். ... ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. "வித்தகனே யிங்கேபோதராயே" என்று இவளழைத்தவிடத்தில் வாராமல் வேறோரகத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்தங்களையடைய ஜீவிக்கையாலே, ஒருத்திவந்து அத்தைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ளா யென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—செந்நெலரிசி சிறுபருப்புச் செய்தவக்கார நறுநெய்பாலால்
பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்டுமிப்பிள்ளைபரிசறிவன்
இன்னமுகப்பனென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டுப் போந்துநின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அசோதை நங்காய்;
செம் நெல் அரிசி— செந்நெலரிசியும்
சிறு பருப்பு— சிறு பயற்றம்பருப்பும்
செய்த— பாகஜ்ஞரான தாய்ச்சித்திரட்டின
அக்காரம்— கருப்புக்கட்டியும்
நறு நெய்— மணமிக்க நெய்யும்
பாலால்— பாலுமாகிற இவற்றாலே
பத்து இரண்டு திருவோணம் — பன்னிரண்டு திருவோணம்
அட்டேன்— நோன்புக்கு உறுப்பான பாயஸாபூபங்கள் சமைத்தேன்;
பண்டும்— முன்பும்
இ பிள்ளை— இப்பிள்ளையின்
பரிசு— தன்மையை
அறிவன்— அறிவேன்;
எல்லாம் — திருவோணவ்ரதத்துக்காகச் சமைத்தவற்றையெல்லாம்
விழுங்கிட்டு— நிச்சேஷமாக விழுங்கி
(அவ்வளவிலும் அத்ருப்தனாய்,)
இன்னம்— "இன்னமும்
நான் உகப்பன்— நான் விரும்புகின்றேன்"
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
போந்து நின்றான் — அவ்விடம்விட்டுப் போந்து ஒன்றுமறியாதவன்போல் நில்லாநின்றான்;
(ஆகலால்,)
உன் மகன் தன்னை— உன் பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— பிள்ளைகளைத் தீம்புசெய்ய விட்டிருக்கிறவிதுவும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
என்றுசேரியிற் பெண்கள் முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. செந்நெலித்யாதி. ¶ ஊஷரநிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான செந்நெலரிசியும், அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் விளைந்த சிறுபயறு நெரித்துண்டாக்கின பருப்பும்,

(க) "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" ¶ ஊஷரநிலம்-ஸாரக்ஷேத்ரம்.

பாகதோஷம் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்றாகச்செய்த கருப்புக்கட்டியும், நற்பசுவின் பாலாய் நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தோய்த்துச் செவ்விகுன்றாமல் கடைந்து உருக்கின நெய்யும், நற்பசுக்களில் கறந்தபாலுமாகிற விவற்றினாலே. பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன். பன்னிரண்டு திருவோணம் வ்ரதாங்கமாக பாயஸாபூபங்கள் சமைத்தேன். பண்டு மிப்பிள்ளை பரிசறிவன். முன்பும் இப்பிள்ளைப்ரகாரமறிவன். அதாவது - திருவோணவ்ரதத்துக் கென்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தபோதே, இவனும் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவார்ச்சநம் செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவிடுமென்கை. இப்போது மப்படியே-எல்லாம் விழுங்கிட்டு. இத்திருவோணத்துக்கென்று சமைத்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி விழுங்கி. இன்னமுகப்பனாவனென்றுசொல்லி. அதிலும் த்ருப்திபிறவாமல் இன்னமும் வேண்டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துநின்றான். அங்யபரரைப்போலே அங்குநின்றும்விடப் போராதுநில்லாநின்றான். உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய். யசோதைப் பிராட்டீ ! அங்குத்தீமை செய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக் கொள்ளாய். இவையும்சிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கையோ. ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லேனென்னா திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ விளையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லுந் தொழுத்தைமாருந் தொண்டருநின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மயிர்முடியையுடையவனே!	தூசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;	தொழுத்தைமாரும் — இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளானவர்களும்
கில்லேன் என்னாது — 'வரமாட்டேன்' என்னாமல்	தொண்டரும்— இடையர்க்கு அடியரான வர்களும்
இங்கே போதராய் - ;	நின்ற— நிற்கிற
நீ — இங்கு சற்றுவிளையாடி வருகிறேனென்கிற நீ	இடத்தில் நின்றும்— இடங்களில் நின்றும்
நேசம் இலாதார்— உன் திறத்தில் ஸ்நேஹமற்றவர்களுடைய	போதராய்— இங்கேவாராய்;
	தாய் சொல்லு— தாய்வார்த்தையை
அகத்து இருந்து — அகத்திலே நின்று	கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
விளையாடாதே — விளையாட்டொழிவதுமன்றி,	தன்மம் கண்டாய்— தர்மங்காண்;
	தாமோதரா— தாமோதரனே! இங்கே போதராய்.

வ்யா. கேசவனே யிங்கேபோதராயே. ப்ரசஸ்த கேசனானவனே! அசைந்து வருகிற குழல்களும் நீயுமாய் நடந்துவரும்போதையழகை நானநுபவிக்கும்படி அங்குநின்ற மிங்கே வாராய். இப்படி இவளழைத்தவிடத்தில் "நா னிப்போது வரமாட்டேன்" என்ன;

கில்லேனென்று திங்கேயோதராயே. மாட்டேனென்றுதே இங்கே வாராயென்கிறாள். நானிங்கே சற்றுப்போதிருந்து விளையாடி வருகிறேனென்ன; நேசமித்யாதி. விளையாடும்போதைக்கு உனக்கு வேறிடமில்லையோ; உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாரகத்திலே யிருந்து நீ விளையாடாதே இங்கேவாராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிடத்தில் நின்றும். இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும் இடையர்க்கு அடியராய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரவதியில்லைகாண், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, தாய்சொல்லுக்கோள்வது தன்மங்கண்டாய் என்கிறாள். பெற்ற தாய்வசநங் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், †பிறந்தபோதே மாத்ருவசந பரிபாலநம் பண்ணினவனன்றோ. தாமோதரா. கயிற்றையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி எனக்குத்தான் முன்பு பவ்யனாயிருந்தவனுமன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆனபின்பு, என் சொல்லை¶மறாதே இங்கேவாராய். ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. "தாமோதரா விங்கேவாராய்" என்றழைத்தவிடத்திலும் வாராதே வேறேயொரு க்ருஹத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதிகளையுடைய வாரிஜீவிக்கை முதலான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வகத்துக்குக் கடவளானவள் வந்து முறைப்பட்டு "உன்பிள்ளையை யிங்கேயழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கன்னலிலட்டுகத்தோடுசீடை காரேள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிவன் புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளிவெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;
கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாகுடன்சேர்ந்த
இலட்டுகத்தோடு— லட்டுகத்தோடு
சீடை— சீடையும்
கார் எள்ளில் உண்டை— கார்எள் இட்டு வாரின எள்ளுண்டையும்
கலத்தில்— கலத்திலே
வைத்திட்டு— வைத்து
என் அகம் என்று— 'என்னகமாகையால் இங்குப் புகுவாரில்லை' என்றுநினைத்து
நான் போந்தேன் — நான் வெளிியேவந்தேன்;
(அவ்வளவில்,)
இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
புக்கு— அங்கேபுகுந்து
அவற்றை— அப்பணியாரங்களை
பெறுத்தி— ‡ நான்பெறும்படி பண்ணி
போந்தான்— வந்தான்;
பின்னும்— மறுபடியும்
அகம்புக்கு— வீட்டிலேபுகுந்து
உறியை நோக்கி— உறியைப்பார்த்து

‡ இது வ்யதிரேகோக்தி: அதாவது - அவற்றில் எனக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடி தானே களவுகண்டானென்கை.

† சதுர்ப்புஜரூபோபஸம்ஹாரணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.
¶ மறாதே - திரஸ்கரியாமல்.

மூ.—வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய் வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய்
எல்லையில்லாத் தரணியையு மவுணனையு மிடந்தானூர்
எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி
மல்லிகைவெண் சங்கூது மதிளரங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

இரு— பெரிய	வல்— வலிதான
சிறை— சிறகையுடைய	எயிறு— எயிற்றையுடைய
வண்டு— வண்டானது	கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்
எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே	வாள்— ஒளியையுடைய
எம்— ஸர்வஸ்வாமியான	எயிறு— பற்களையுடைய
பெருமான்— பெரிய பெருமாளுடைய	சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிம்ஹமுமாய்
குணம்— திவ்யகுணங்களை	எல்லை இல்லா— எல்லையில்லாத
பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு	தரணியையும்— பூமியையும்
மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற	அவுணனையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்
வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை	இடந்தான்— திரு எயிற்றாலும், திரு உகிராலும் மடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊதும்— ஊதாநின்றுள்ளதாய்	ஊர்— தேசமாம்.
மதிள்— மதிளையுடைத்தான அரங்கம் என்பது—;	

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய். * எயிற்றுக்கு வன்மையாவது - "ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்ட" என்கிறபடியே அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிடந்தெடுத்து, தன்பக்கலிலே தரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுக்கும் போது நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாதவடிவுகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே, நீரும் சேறும் காணப் பணைக்கும்படியிறே வராஹஜாதியிருப்பது. (க)"ஆய்" என்றது-அவ்வவதாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ர்கத்தை மோந்துபார்த்து "ராக்ஷஸகந்தமுண்டு" என்று வெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான ம்ர்கங்கள்: அப்படியன்றிக்கே, ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விச்வஸிக்கும்படியிருக்கை. மநுஷ்யயோநியிலே அவதரித்தவிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாந கந்தமற்று, (க) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றிருந்தாற் போலேயாய்த்து திர்யக்யோநியிலே அவதரித்தாலுமிருக்கும்படி. "மானமிலாப்பன்றியாம்" என்றாரிறே-இவர் திருமகளார். *மானமிலாமையாவது-ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாதபடியிருக்கை. "வராஹகல்பம் வாசியாநிற்கச்செய்தே, 'ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது' என்று கிடந்ததாய், 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் வித்தராயருளுவர்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய். ஒளியையுடைத்தான எயிறுகளையுடைய ஸிம்ஹமுமாய். கீழ், "வல்லெயிறு" என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு, "வாளெயிறு" என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. "அலைத்தபேழ்வாய் வாளெயிற்

(க) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே"

ற்ரோர் கோளரியாய்" "ஏய்ந்தபேழ்வாய் வாளெயிற்ரோர் கோளரியாய்" என்று இவ்வவதாரத்துக்கு எயிறு சொல்லுமிடமெல்லாம் அழகுக் குடலாகவிறே சொல்லுவது. "சீயம்" என்றது - நரஸிம்ஹமென்றபடி. "தேவாதிசதுர்விதஜாதியில் ஒன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று அவன் கொண்ட வரத்துக்கு விரோதமற அழியச்செய்கைக்காகவிறே இவ்வவதாரமாகவேண்டிற்று. (க) "நரஸ்யார்த்த தநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும் ததா" என்னும்படியிறே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் ஸிம்ஹமென்றாலும் நரஸிம்ஹமென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமாய் வரும். "ஆய்" என்கிறவிது - இப்படி இரண்டுவடிவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கையன்றிக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்ந்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹமாய்ச் சேர்ந்து, அநுபவிப்பார்க்கு அத்யந்தபோக்ய மாயிருக்கையாலே. "அழகியான் தானேயரியுருவன்றானே" என்றாரிறே திருமழிசையாழ்வார். அங்காந்தவாயும் மொறாந்த முகமும் நா மடிக்கொண்ட வுதடும் குத்தமுறுக்கினகையும் அதிர்ந்த அட்டஹாஸமுமாயிருக்கிற விருப்பிறே இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாரங்களுமெல்லாம், பகவத் குணஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுமிறே. எல்லையில்லாத் தரணியையு மவுணனையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத பெருந்தவத்தை யுடையனான ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது - த்வீபங்களும் ஸமுத்ரங்களும் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாம்படி பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது - இவன்கொண்டவரம் ஒரோன்றே அவதி காணவொண்ணாதபடியிருக்கை. இடந்தான். திருவெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திருவெயிற்றாலே பூமியை யிடக்கையாவது - அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனையிடக்கையாவது - "பொன்னன் பைம்பூண்நெஞ்சிடந்து" என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை, அகவாயில் ரக்தம் குதிகொண்டு "இவ்வையமுடு பெருநீரில் மும்மைபெரிது" என்கிறபடியே எங்கும் பெருகும்படியாக "பிளவெழவிட்ட குட்டம்" என்னும்படி இருபிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாக்ஷனாலும் ஹிரண்யனாலும் ப்ரணயிநியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பக்தனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக்களை, இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கினபடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவாராஹமாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்யமான ரக்ஷணமிறே எல்லார்க்குமேல, ஸ்ரீநர்ஸிம்ஹமாய் ப்ரஹ்லாதனுக்குப் பண்ணின ரக்ஷணமும், எல்லார்க்கும் கண்டு தெளியலாம்படி யிருக்குமிறே. ஊர். இப்படி நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியோடு இன்று ஆச்ரயித்த ப்ரஹ்லாதனோடு வாசியற தன்னை அழியமாறிவந்து ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

எல்லியம்போதிருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி. "அறுகால்வரிவண்டுகளாயிரநாமஞ்சொல்லி, சிறுகாலைப்பாடும்" என்றாரே அங்கே; இங்கே இப்படி யருளிச்செய்கிறார். இத்தால்- திவ்யதேசங்களில் வர்த்திக்கும் வண்டுகளானவை, காலாநுகுணமாக, பண்களிலே, பகவத்குணங்களை, நியமேந பாடும்படி சொல்லுகிறது. எல்லியம்போது அந்தியம்போதிலே. இருஞ்சிறைவண்டு - பெரியசிறகை யுடைத்தான வண்டுகளானவை.

(க) "நரஸ்யார்த்ததநும் க்ர்த்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும்ததா."

பகவத்ப்ரவணமான விஷயங்களினுடைய ரூபகுணங்களும் உத்தேச்யமென்று இருக்குமவ ராகையாலேயிறே இவற்றினுடைய சிறகை வர்ணித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு மான் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரியபெருமாளுடைய, கீழ்ச்சொன்ன ஆச்ரிதரக்ஷணங்களாலுண்டான திவ்யகுணங்களை ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாடி. மல்லிகை வெண்சங் கூதும். மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்ப மான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலரு வதுக்கு முன்பு தலைகுவிந்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத் தாய் சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு மாய்த்து அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படி யிருந்துள்ள சோலைச்சிறப்பை யுடைத்தாய் அரணைப்போரும்படியான திருமதிளையுடைத் தாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. ... ... அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அநேக த்ர்ஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாய் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—குன்றாடு கொழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றாடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலூர்
குன்றூடு பொழில்நுழைந்து கொடியிடையார் முலையணவி
மன்றூடு தென்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே ௯.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலயபர்வதத்திலுள்ள
பொழிலூடு— பொழில்களினிடையிலே
நுழைந்து— நுழைந்து
கொடி— வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
இடையார் — இடையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய
முலை— கலவைச்சாந்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்து
மன்றூடு— நாற்சந்திகளினூடே
உலா— உலாவா நின்றுள்ளதாய்
மதிள் — மதிள்களையுடையதுமான
அரங்கம் என்பது—;
கொழு— கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப் பருகின
குன்று ஆடு— மலையினுச்சியிலே சார்ந்த
முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்த்தியை யுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்றுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்தை யுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேநின்று ஆடாநின்றுள்ள
கணம் மயில் போல்— மயில்திரள்போன்ற புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையனுமான
நெடுமால்— ஆச்ரிதவ்யாமுக்தனான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. குன்றுடு கொழுமுகில்போல். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து. போகமாட்டாதே மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணாலேமுகர்

தநுபவிக்கும் குவளைகள்போலேயும். குரைகடல்போல். அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்கு கோஷிக்கிற கடல்போலேயும். நின்றுகேணமயில்போல். வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாமைக்கு ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடாநின்றுள்ள மயில்திரள்போலேயும். நிறமுடைய. வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறந்தன்னையே சொல்லிற்றான போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிவிடும்படியான குளிர்த்திக்கு-நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், செப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் த்ர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமாநமாகப் போருவதல்லாமையாலே அங்கும்இங்கும் கதிர்¶பெறுக்கிச் சொல்லுகிறார். நெடுமோஹூர். (க) "ஹஜா நாபு" என்கிறபடியே-இவ்வடிவழகை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்யாதி. "தென்னன்பொதியில் செழுஞ் சந்தின் தாதளைந்து" என்கிறபடியே மலயபர்வதத்தில் சந்தந வ்ர்க்ஷங்களையுடைய பொழில்களூடே நுழைந்து அங்குண்டான பூக்களின் தாதுகளை அளைந்து அரிமிதியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு போந்து. கோடியிடையார் முலையணவி. நேர்மைக்கும் நுடங்குதலுக்கும் கொடிபோலேயிருக்கும் இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சந்தந குங்குமாத்யலங்கார யுக்தமான முலைகளை ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அளைந்துகொண்டுபோந்து. மன்றூடுதென்றலுலா. அது கைபுகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளினூடே தென்றலானது உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவுவதுமாய் அரணாகப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. ... ... ௬.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமாளை யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருவரங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ரடியோமே. ம.

பதவுரை.

பரு— பெரிய
வரங்கள் அவை பற்றி—ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு
படை ஆலித்து எழுந்தானை—யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை
செரு— யுத்தத்திலே
அரங்க— அவனபிமாநமெல்லாமழியும்படி
பொருது— போர்செய்து
அழித்த அழித்துப்போகட்ட
திரு ஆளன்—வீரஸ்ரீயையுடையவனுடைய
திரு பதி மேல்—திருப்பதிவிஷயமாக
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்தன—விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவையாய்
திரு அரங்கம்— பாட்டுத்தோறும் 'திருவரங்கம்' என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய்

¶ (பா) "கதிர்பொறுக்கி." (க) "பக்தாநாம்."

தமிழ்மாலை கொண்டு—தமிழ்த்தொடையான இப்பத்தையுங்கொண்டு	எரித்தானை— திரு வனந்தாழ்வா னுடைய மூச்சு வெப்பத்தாலே கொளுத்திப் போகட்டவனை
இருவர்— மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய	ஏத்த வல்லார்— துதிக்க வல்லவர்களுக்கு
அங்கம்— சரீரத்தை	அடியோம்— நாங்கள் சேஷபூதர்.

வ்யா. பருவரங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானை. "தான்போலுமென்றெழுந் தான்" இத்யாதிப்படியே தன்னைப்போரப்பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை. செருவரங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அவனுடைய அபி மானமெல்லாமழியும்படி. பொருது முடித்துப் போகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீர ஸ்ரீயையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உப லக்ஷணமேயாய், அந்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவரங்கத்தமிழ் மாலையித்யாதி. பாட்டுத்தோறும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்த் தொடையாக,பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்த இப்பத்தையுங்கொண்டு. இருவரங்க மெரித்தானை. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய ச்வாஸோச்வாஸத்தாலே தக்தமாக்கிப் போகட்டவனை. "காய்ந்திருளைமாற்றிக் கதிரிலகுமா மணிகள், ஏய்ந்தபணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண் டார்" என்னக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாரடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி விரோதிநிரஸநசீலரான பெரியபெருமாளை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்தவல் லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்களென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமாளை யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய் தாராய்த்து. ... ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்

கொழு வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

—(o)—

ஆக திருமொழி-ருஎ-க்கு, பாட்டு-சOகூ.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே க்ர்ஷ்ணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களும் ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களும் அவதாராந்தரகுணசேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமாள் பக்கலி லே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடையத் தனித்தனியே பேசி யநுபவியாநின்றுகொண்டு,

தத்விஷயத்திலும் ததீயவிஷயமே உத்தேச்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே அவர் விரும்பி வர்த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப் பேசி யநுபவித்தார்; இப்படி யநுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் தத்விஷயாநுபவதத்பரராய், முன்பு அநுபவித்தப்ரகாரமன்றியே முகபேதேந பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யசேஷ்டித ரஸவிசேஷங்களை அத்யாதரேண அநுபவித்து வித்தாகா நின்றுகொண்டு தத்ஸம்பந்திதயா பரமப்ராப்யமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவ விசேஷங்களையும், முன்பு உக்தமான ப்ரகாரமன்றிக்கே ப்ரகாராந்தரேண பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிறர்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமதுக்கு விச்வாஸமாக ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்துப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை நிரஸித்து மீண்டுவந்து லோகத்தைபாண்டருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறர்.

௧.—மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழச்
செருவுடையதிசைக்கருமந் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதன்றிருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றாட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
நீலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமாளுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகஸிதமான
கண்ணும் — திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று—ப்ரகாசிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
ஓசலிக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளியையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்ரகூடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணின) தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு
மரம் அடியை— திருவடி நிலைகளை
வான்பணயம் வைத்து — மீண்டெழுந்தருளுவர் என்று மிகவும் நம்புகைக்கு அடைகாக வைத்து
வானோர்— ராக்ஷஸரால் நலிவுபட்ட தேவர்கள்
வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படியாக
போய்— சித்ரகூடத்தினின்றும் அவ்வருகே போய்
செரு உடைய—யுத்தம்செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த
திசை— தக்ஷிண திக்கிலே சென்று
கருமம் திருத்தி— ராவணாதிகளை நிரஸித்து விபீஷணாழ்வானை ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோத்யைக்கு எழுந்தருளி
உலகு— லோகத்தை
ஆண்ட— ஆண்டருளின
திரு மால்— ஸ்ரியபதியாகிற
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தானமாம்.

வ்யா. மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய். கைகேயி, “ [illegible] ” என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்துவார்த்தை சொன்னபோதே பிடித்து தத்கதசித்தனுயிருந்து, சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்களைப் பண்ணிவிட்ட வநந்தரம் தன்னை அபிஷேகம் செய்வதாக உத்யோகித்துக் கொண்டிருந்த ராஜலோகத்திலுள்ளாரும் பௌரஜாநபதங்களுமாயுள்ள ஸபாமத்யத்திலேவந்து, தன்னுடைய ஆற்றாமைதோற்ற ப்ரலாபித்து, புரோஹிதனை ஸ்ரீவஸிஷ்ட்ட பகவானையும் கர்ஹித்து, “ பெருமாளுக்கு சேஷபூதனான நான் முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு அர்ஹனல்லேன் ” என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருச்சித்திரகூடத்திலேவந்து தன்னுடைய ஆர்த்திதோற்றத் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுந்து, தான் விண்ணப்பம்செய்தது மாறுமல் செய்கைக்கீடான ப்ராப்திகளையெல்லாம் புரஸ்கரித்து, “ தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகப்பண்ணி யருளவேணும் ” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்க்கொண்டு ப்ரார்த்தித்த தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு; “ பிள்ளாய்! நி நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக் கடவையல்லே, உன்னை ஸ்வதந்த்ரனுக்கி வார்த்தைசொன்னேரெதிரே உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்று நீபோ, நாம் பதினுலு ஸம்வத்ஸரமும் கழிந்தாலொழிய மீளுவதில்லை ” என்று ஒருபடிப்பட அருளிச்செய்கையாலே; “ திருவுள்ளக்கருத்து இது, ஆனபின்பு நாம் இனி நிர்ப்பந்திக்கக் கடவோமல்லோம் ” என்று மநஸ்ஸமீண்டு, “ அடியேனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்திக்கும், தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளுகிறீரென்னும் விச்வாஸத்துக்கும் ஹேதுவானதுதானேது ” என்ன; “ இரண்டுக்குமாக இத்தைக்கொண்டுபோ ” என்று திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து. (க) “ [illegible] ” என்கிறபடியே இத்தைப் பலகாலுமருளிச்செய்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை உகப்பித்து மீளவிட்டு எழுந்தருளுகையாலே “ மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் ” என்கிறார். பணயமாவது - விச்வாஸ ஹேதுவாயுள்ளது. “ வான்பணயம் ” என்கையாலே - மஹா விச்வாஸ ஹேதுவாயுள்ளதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. “ வான் ” என்று - வலியாதல்; பெருமையாதல். போய் - அவனை மீளவிட்டபின்பு திருச்சித்திர கூடத்தினின்றும் அவ்வருகே யெழுந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளினது முதலாக லங்காபர்யந்தமாக எழுந்தருளின தூரமெல்லாம் சொல்லுகிறது.

வானோர்வாழ. (உ) “ [illegible] ” என்கிறபடியே - ராவணனாலே பீடிதராய் தத்விஷயார்த்திகளாய்ச் சரணம்புகுந்து அவதரிப்பித்த தேவர்களானவர்கள் தந்தாம் பதங்களிலே அலைச்சலற்றிருந்து வாழும்படியாக. செருவுடைய திசைக்கருமம் திருத்தி- “ செரு ” என்று - யுத்தம். “ செருவுடைய திசை ” என்று - தக்ஷிணதிக்கைச் சொல்லுகிறது. இத்திக்கிலேயிறே - ராவணுதி ராக்ஷஸரெல்லாருங் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இந்

(க) “ பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந:புந:-நிவர்த்தயாமாஸ ததோ பரதம் பரதாக்ரஜ: ”

(உ) “ ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: - அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந: ”

தத் திவ்சக்கருமம் திருத்துகையாவது - " நாட்டை நலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்திட்டு " என்கிறபடியே - தன்னுடைய அபிமானாந்தர்ப் பூதமான நாட்டை நலிந்து திரிகிற ராக்ஷஸ ரானவர்களை, இருந்த விருந்தவிடங்களிலே தேடிச்சென்று கொன்று, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த ராக்ஷஸரை முதலறமுடித்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, ராவணன்வந்து, தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பிராட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக, அது நிமித்தமாக, (க) " [illegible] " என்று ஸங்கல்பித்து அவர்களைத் தேடித்திரியச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை யிழந்து சுரமடைந்துகிடந்த மஹாரா ஜரைக்கண்டு அவரோடே உறவுகொண்டு அவருக்கு சத்ருவான வாலியை நிரஸித்து அவ ரை ராஜ்யதாரங்களோடே கூட்டி, பின்பு அவரையும் அவருடைய பரிகரத்தையும் துணையாகக் கொண்டு கடலை யணைசெய்து, " மறுகரை யதனாலேறி " என்கிறபடியே - அவ்வழியாலே லங்கையிலே போய்ப்புக்கு, "எரிநடுவே லரக்கரொடு மிலங்கைவேந்த னின்னுயிர்கொண்டு" என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாளாம்படி, ராவணனுடைய பரிகரமான ராக்ஷஸரை யடை யக் கொன்று, பின்பு ராவணன்றன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு ராஜாவாக விபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கை.

வந்து. ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டியோடே கூடியருளி, (உ) " [illegible] " என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானை அழியக் கொடுக்கவொண்ணாது என்று புஷ்பகவிமாநத்திலேயேறி பெரிய த்வரையோடேமீண்டு திருவயோத்யை யிலே யெழுந்தருளி. உலகாண்ட. எழுந்தருளினப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி பதினாலாண்டுபிரிந்து உருவிக்கிடந்த திருவயோத்யையிலும் கோஸல ஜநபதத்திலுமுள்ள ப்ராணிகளானவை வாழும்படியாகவும், (ங) " [illegible] " என்கிறபடியே - சிறியத்தைப்பெரியது நலியாதபடியாகவும், (ச) " [illegible] " என்கிறபடியே - நாடடங்கத் தன்னுடைய குணஜ்ஞராய்த் திருநாமமேசொல்லி வாய்புலத்தும்படியாகவும், (ரு) " [illegible] " என்கிறபடியே - பதினொ ராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து லோகத்தை ஸவிநயமாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில். இப படி ராஜ்யத்தை நிர்வஹிக்கிறவளவில், பிராட்டியைப்பிரிந்து நெடுங்காலமிருந்த இழவுதீர " திருமால் " என்னும்படி பின்பு அவளோடே கூடினவன், ஆச்ரித ஜநங்களை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

திருவடியித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய அழகிய திருமேனி நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விகஸிதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் ப்ரகா சிப்பித்து நின்று, அழகையுடைத்தான நீலமலரானது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும் ஒளியையுடைத்தான திருவரங்கம். " ஓ சலிக்கும் " என்கிறவிடத்தில், ஓகாரம் - சிறப்பி

(க) " கரிஷ்யேமைதிலீ ஹேதோரபிசாசமராக்ஷஸம். " (உ) " சதுர்த்தசேஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷே ஹநி ரகூத்வஹம்-நத்ரக்ஷ்யாமியதித்வாந்து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாசநம்." (ங) " ராமமேவாநு பச்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸர்பரஸ்பரம். " (ச) " ராமோராமோராம இதிப்ர ஜாநாமபவந்கதா:"(ரு) " தசவர்ஷஸஹஸ்ராணிதசவர்ஷசதாநிச-ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா "

லேபாதல்; அவ்யயமாதல். "அரங்கமே" என்கிறவிடத்தில், ஏகாரம் - அவதாரணவாசகமாய், ஸ்த்தலாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாதல்; ஈற்றசைபாதல். ... ...௧.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான *பிராட்டிதானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்துநின்று ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமாள் குணத்தையருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றியு மற்றொருவர்க்காளாவரே. உ.

பதவுரை.

தாமரையாள் ஆகிலும் — புருஷகாரபூதையான *பிராட்டியாரேயாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து— தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் விஷயத்திலே
[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]
சிதகு— அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்கும் ஏல்— கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினளேயாகில்
என் அடியார்— 'எனக்கு சேஷபூதரானவர்கள்
அது— பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்டும்படியான அக்குற்றங்களை
செய்யார்— செய்யமாட்டார்கள்'
செய்தார் ஏல்— (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, ப்ராமாதிகமாகச்) செய்தார்களேயாகிலும்
நன்று செய்தார்— அவை நற்றங்கிடீர்;
[அவை எனக்கு போக்யங்களே என்றபடி.]
என்பர் போலும்— என்றாற்போலே சில உதாஸீநோக்திகளை அவளோடே மறுதலைத்து வாய்திறந்து சொல்லுபவராய்
மன் உடைய— செல்வமாறுத
விபீடணற்காய் — ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக
மதிள்— மதிளையுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி—இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த — குளிர்ந்தகண்களும் தானுமாய்ப் பள்ளிக்கொண்டருளுமவனாய்
என்னுடைய— எனக்கு ஸ்வாமியான
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் — பெரியபெருமாளையொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு— வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரே— அடிமை செய்வரோ?.

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. †பிராட்டி சிதகுரைத்தாலும் "குணத்தை தோஷமாக ப்ரமித்தாயோ" என்றிறே அவன் பாசுரம். பெரியபெருமாளுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதாதிசயஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் ‡இசலி ஆச்ரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்பதிலும், "சிதகுரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேச்யம்;— கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. "அடியார்" என்று - ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி; "தன்னடியார்" என்று - அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தி. "அடியார்" என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் தானாகப்

† இப்பாட்டை * சென்னியோங்கு வ்யாக்யாநத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநித்த ப்ரக்ரியைக்கிணங்க வ்யாக்யாநித்தருளுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது.

‡ இசலி ஸ்பர்த்தித்து.

பற்றினவர்களை. "அடியார்" என்று நிரூபகம்-இவர்களுக்கு; குல சரண கோத்ராதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாயிருக்கும் அது; நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கும் இது, "பலசதுப்பேதிமார்" என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு; "திருநாரணன் தொண்டர்" என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம். ஒரு மிதுநம் சேஷியானால் "தம்மடியார்" என்னவேண்டாவோவென்னில்; "தன்" என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி யித்தனையும் இவள் தோயல் வாசியிறே யென்னுதல்; "அடியார்" என்பதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்குமுண்டாகையாலே யென்னுதல்; இத்தால் - நாரகோடிகடிதையென்கை. (க) "மித்ரபாவேந" என்றும் "உகந்ததோழன்" என்றும் அவன் நினைவாகையாலே அவன்முன்னே "நம்மடியார்" என்னமாட்டாளே, தானும் (உ) "மித்ரமௌபயிகம்" என்றாளே, அத்தாலேயென்னுதல். "அடியார்" என்கிற பஹுவசநம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாருமிரண்டிட்டதே. "மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும்" என்று - இந்நிலத்தேவர்விஷயமாகவிறே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்மேல்வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது இருள் தெரிந்துநோக்கின அடியார்விஷயமிறே இது. திறத்தகத்து - அவர்விஷயமாக. தாமரையாளாகிலும்-பெரிய பிராட்டியாரேயாகிலும். அபிசப்தம்-ஆச்ரிதவிச்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவபரம்; "தன்னடியார்" என்னும்படி காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெந்நீரைக் குளிர்நீராக்குமத்தனையல்லது தான் சுடக்கூடாதிறே; அப்படியே இவள் சிதகுரைக்கக்கூடுமோ. "தன்னுகத்திருமங்கை தங்கியசீர்மார்வன்" என்று - தான் ஸத்தைபெறவிறே அவளநுபவிப்பது; இப்படி ஸத்தைபெறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாம்போது தெளிவுண்டாகவேணும்; அப்போது ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி யென்னென்னில்; இவளைப்போலே அவன்றானும் "பித்தர் பனிமலர்மேற் பாவைக்கு" என்று-இவள் விஷயத்தில் ப்ரேமம்கனத்திருக்கும். இருவர்க்குமுண்டான ப்ரேமம் இவர்கள்பாசுரத்திலே தெரியுமிறே. (ங) "ரஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்னும் ஒருதலை; "இறையும்- அகலகில்லேன்" என்னும் ஒருதலை. அவன் வைச்வரூப்யமெல்லாங்கொண்டு இவளையநுபவிக்கவிழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷ்டிதங்களாலே குமிழிநீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக "உனக்கென்செய்கேன்" என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவளவிலே, "நாம் இவன்பக்கலிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்" என்று பார்த்து, அவன் "உனக்குவேண்டுவதென்?" என்றவளவிலே, "சேதநரபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்" என்ன; தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் சாஸ்த்ர மர்யாதையையும் மறந்து "பொறுத்தேன்" என்ன; "இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ" என்று ஆராய்கைக்காகச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினளாகில்; "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்னும் அவன்; நீ சிதகுரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவுங்கூடாது, "ஸாக்ஷியுண்டு" என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ரமமாமித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களோ. "செய்தார்கள்" என்று நிர்ப்பந்தித்தாயாகில்; அவர்கள் என்னடியாராகிறார், உன்னடியாரன்றே, நீ செல்லநில்லு. அதுசெய்யார். ஆச்ரயணத்துக்கு முன்பு இவள் மன்றாடும், பின்பு அவன் மன்றாடும். "அன்

(க) "மித்ரபாவேந." (உ) "மித்ரமௌபயிகம்." (ங) "ரஜீவேயம்க்ஷணமபி"

றின்னுதனசெய் சிசுபாலன் " என்றாற்போலேயும், " இவள் சிதகுரைக்கும் " என்றாற்போலேயும், ஈச்வரனும் " அதுசெய்யார் " என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார். " நாமுண்டு " என்றும், " ஒருப்ரமாணமுண்டு " என்றும், " நாம் பொறுப்போம் " என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒருதர் மாதர்மமும் பரலோகமுமில்லை" என்றுசெய்தார்களன்றே. "ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோம்", என்றன்றோசெய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுகையும். ["செய்யுங் கிரிசைகள் " இத்யாதி.] என்பர். " நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும் " என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வர். போலும். " ஓங்காண், போ " என்றாற்போலே உதாஸீநோக்தி.

மன்னுடைய விபீடணர்க்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார். ஐச்வர்யம்மாறாத விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜரையும் விட்டு, " விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை " என்னும்படியிறே விபீஷணபக்ஷபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கீடான பாசுரங்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசுரங் கேளானென்கிறது. " குற்றமுண்டு " என்ற மஹாராஜரையும், " குற்றமில்லை " என்ற திருவடி இளையபெருமாளையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி, "குற்றமுண்டு, நான்கைக்கொள்ளக்கடவேன் " என்றாரிறே பெருமாள். " சிதகுரைக்கும் " என்றது மஹாராஜர் கோடி; " என்னடியார் அதுசெய்யார் " என்றது திருவடி இளையபெருமாள்கோடி. சிதகுரைக்கை புருஷகாரகர்த்யம்; " அடியார் அதுசெய்யார் " என்றது சரணாகத க்ர்த்யம்; " நன்றுசெய்தார்" என்றது சரண்ய க்ர்த்யம். மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணனையும் லங்கையையும் மதிளையும் அத்திக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கண். பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள் ஆச்ரிதரைக்கண்டவாறே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கண். *கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவிறே திருப்பாணாழ்வாரைக் கண்டவாறே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்காளாவரே. " மற்றொன்றினைக்காணா " என்கிறபடியே பெரியபெருமானையொழிய வேறொருத்தர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் " நன்று செய்தார் " என்று மன்றாடினார் பெரியபெருமாளாயுமிருந்ததிறே. *அன்றேதந்தையும் தாயுமாவார்- திருவரங்கத்துள்ளோங்கு மொளியுளார்தாமேயிறே. ஆளாவரே. " ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கம் " என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமாளிறே. " அணியார்பொழில் சூழ் அரங்கநகரப்பா. " ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநசீலனாய், அடியாரானவர்களை புநராவ்ருத்தியில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழின்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடியமாவும்
உருளுடைய சகடரையு மல்லரையு முடையவிட் டோசைகேட்டான்
இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்தூ டேற்றிவைத்தேணிவாங்கி
அருள்கொடுத்திட்டடியவரை யாட்கொள்வா னமருமூ ரணியரங்கமே. ௩.

பதவுரை.

கருள் உடைய— அகவாயில், 'இவனை நலியவேணும்' என்கிற சீற்றத்தையுடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதிமயங்கும் படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்கிற
மருதும்— இரட்டை மருதமரங்களையும்
கதம்— மிக்ககோபத்தாலே எதிர்த்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— ப்ரலம் பாஸுரனையும்
கடிய— மஹாக்ரூரமான
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்நபிந்நமாக்கி
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்
அடியவரை— சேஷபூதர்களை
இருள்— அந்தகாரத்தை
அகற்றும்— நீக்கா நின்றுள்ளவனாய்
எறி— வீசுகின்ற [த்யனுடைய
கதிரோன்— கிரணங்களையுடையனான ஆதி
மண்டலத்தூடு— மண்டலத்தூடே கொண்டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடு கூடவைத்து
ஏணி வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளாமைக்கும் கைங்கர்யலாபத்துக்கு முறுப்பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதும். "கருள்" என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்" என்னக் கடவதிறே. அகவாயில் "இவனை நலியவேணும்", என்னும் சீற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு ஆகர்ஷகமாம்படி சோலைசெய்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் திற்மிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிகுபிதமாய்வந்த குவலயாபீடத்தையும். பிலம்பனையும். நம்பிமூத்தபிரானும்தானும் இடைப் பிள்ளைகளோடேகூடி விளையாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனாய்க் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளையாடி நலியநினைத்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமவும். (க)'வ்யாத்த தாஸ்யோ மஹாரௌத்ர:" என்கிறபடியே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அதிக்ரூரமாய் வாயை அங்காந்துகொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும். கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும். குவலயாபீடத்தினுடைய ச்ருங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத்திலே வந்துபுகுந்த செருக்குக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டே. சிதிலமாக்கி. நிரஸநப்ரகார பேதமுண்டானாலும் நிரஸநமொத்திருக்கையாலே "உடையவிட்டு" என்று ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். "உடையவிட்டு" என்கையாலே - பசுங்கலமுடைத்தாற்போலே நிரஸித்த அநாயாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓசைகேட்டான். இவ

(க) "வ்யாத்தாஸ்யோமஹாரௌத்ர:"

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி, விசேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - மோக்ஷப்ரதத்வமிறே சொல்லுகிறது. அதுதான் விரோதி நிரஸந பூர்வ கமாயிறேயிருப்பது. " அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் " என்று - விரோதிகள்தான் அநேகமிறே. (க) " ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி " என்று அவற்றையெல்லாம் ஏகோத்யோகேந நிரஸித்துப் போகட்டிறே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன ¶ விரோதிநிரஸநமதுக்கு ஸூசகம். இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத் தூடேற்றி. திமிரஹரமாய்க்கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களை யுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்தூடே கொடுபோய் பரமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்தூடே; கொடு போய் என்றவிது - " அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம் " என்னுமதுக்கு உபல க்ஷணம். " போம்வழியைத்தரும் " என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அநுபவிக்கும் அநு பவம் பரிச்சின்னமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அநுபவஸூசகம். ஆகையாலே முந்துற இந்த ரஸத்தை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த்து ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில் ஏற்றுவது. வைத்து. " மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை " என்கிறபடியே ஆநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசய ஆநந்தயுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கும்படிவைத்து. ஏணிவாங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதநமாயுள்ளதிறே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன் னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிறே உபாயமாகவேண்டுவது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அநுபவிப்பிக்கு மித்தனையிறே. அருள்கொடுத்திட்டு. புநராவ்ருத்த் யபாவத்துக்கும், நித்யகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர் களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஔபா திகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவையிறே. ஆவிர்ப் பூதஸ்வரூபனானால் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிறே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூ பாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். " அடியவரை யாட்கொள்வான் " என்கையாலே - ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான இவர் களுக்கு கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஸித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிறே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கார த்தாலே யானாற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தியாலே யிறே. அமருமூர். அப்படிசெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூர். அணியரங்கமே. " அணி " என்று - ஆபரணமாய், ஸம் ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, " அணி " என்று - அழகாய், மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முத லானவற்றோடேகூடி தர்சநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

"பிள்ளை திருநறையூரரையரும்பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணாநிற்க பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாதா ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்

¶ (பா) " விரோதி நிரஸநத்துக்கு " (உ) " ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும்,கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க இவர்க்கான வாசிதோற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருந்தேன்காணும்' என்று நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ராப்யபூமியி லுள்ளவை யெல்லாம் விசேஷஜ்ஞரானவர்களுக்கு போக்யமாயிறே யிருப்பது. ... ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே * பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணி செய்யவிருந்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு
மதினாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும் புனலரங்கமே. ௪.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீத்வாரகை யென்கிற திருப்படை வீட்டிலே
பதினாறு ஆம் ஆயிரவர் தேவிமார் — கோபகந்யகைகளான பதினாறாயிரம் தேவிமாரானவர்கள்
பணி செய்ய— நித்யகைங்கர்யம் பண்ண
நாயகர் ஆகி— அவர்களுக்கு நாயகராய்க் கொண்டு
வீறு— தன்பெருமை தோற்ற
இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த
மணவாளர்— மணவாளரானவர்
(அழகியமணவாளப் பெருமாளாய்க் கொண்டு)
மன்னு— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோ இல்— கோயிலாவது;
நாள்— அப்போதலர்ந்த
புது— செவ்வி குன்றாத
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய
பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான
வயிற்றில்— திருநாபியிலுள்ள
பூவே— பூவையே
போல்வான்— போன்றிருக்கைக்காக
பொது நாயகம் பாவித்து — ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தை உடைத்தானதாக நினைத்து
இறுமாந்து— (அத்தாலே) கர்வித்து
பொன்— மற்றுண்டான தாமரைகளின் அழகை
சாய்க்கும்— தள்ளிவிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்ய. நரகாஸுரன் திரட்டிவைத்த ராஜகந்யகைகளாய், அவனை நிரஸித்தவநந்தரம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்தருளின பதினாறாயிரந் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாநுகுணமாகவும் ப்ராப்யாநுகுணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுரையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாகையாலே அத்யந்தவிலக்ஷணமாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே. நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவாளர். அவர்களுக்குத்தனித்தனியே "என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார்" என்னும்படி நாயகராய்க்கொண்டு, தம்முடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற எழுந்தருளியிருந்தமண

வாளரானவர். மன்னுகோயில். *எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருக்கும் மங்களஸூத்ரத்தை தரித்து, தமக்கு அநந்யார்ஹராய் அநந்யபோகராயிருக்குமவர்களோடே கலந்து அடிமை கொள்ளுகைக்காக அழகியமணவாளப் பெருமாளாய்க்கொண்டு, அவ்தாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

புதுநாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைப்பூவானது. எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காரணபூதனை ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருவயிற்றில் பூவையொப்பான். பூவையேபோல்வதாக வென்றபடி. பொதுநாயகம்பாவித்து. ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை பாவித்து. அதாவது- ஜகத்காரணதயா ஸர்வநிர்வாஹகமாயிருக்கிற விருப்பைத் தானுமுடையதாக பாவித்தென்கை. இறுமாந்து. இந்தநினைவாலே கர்வித்து. பொன்சாய்க்கும். மற்றுண்டான தாமரைகளினுடைய அழகைத்தள்ளிவிடாநிற்கும். புனலரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருவரங்கமே. ௪

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன்வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஸர்வேச்வரன், அவன் பக்கலிலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வணங்க, கண்வளர்ந்த தேசமிது வென்கிறார்.

மூ.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாயவனியா யருவரைகளாய்
நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
பூமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்குழறும் புனலரங்கமே. ரு.

பதவுரை.

புள் இனங்கள்— அன்னங்கள் முதலிய பக்ஷி ஸமூஹங்களானவை
பூ— நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்
மருவி— பொருந்தி நின்று
புள் அரையன் - தங்கள் ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியினுடைய
புகழ்— கீர்த்தியை [ள்ள
குழறும்- அநக்ஷரஸமாகப் பேசாநின்று
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
ஆமை ஆய் — கங்காஜலத்துக் குள்ளே ஆமையாயும்
கங்கை ஆய்— அந்த ஆமைமுதலிய ஸத்வங்களுக்கு வாஸஸ்தலமான கங்கையாயும்
ஆழ்— அகாதமாயிருந்துள்ள
கடல் ஆய்— (கங்கைமுதலிய நதிகளுக்குப் புகலிடமான) ஸமுத்ரமாயும்
அவனி ஆய்— பூமியாயும்
அரு வரைகள் ஆய் — பெரியமலைகளாயும்
நான்முகன் ஆய்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவாயும்
நால் மறை ஆய்— நான்கு வேதங்களாயும்
வேள்வி ஆய்— யாகங்களாயும்
தக்கணை ஆய்— (அந்தயாகங்களுக்கு வீர்யத்தைக் கொடுக்கும்) தக்ஷிணையாயும்
தானும் ஆனான் — அந்ததக்ஷிணைகள் மூகமாக எல்லார்க்கும் அவரவர்கள் விரும்பின பலத்தைக் கொடுக்கும் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை தானுமானவன்

சேமம் உடை— ப்ராஹ்மபாவநாநிஷ்டை யாகிற ரக்ஷையையுடைய
நாரதனார்— ஸ்ரீநாரதபகவான்
சென்று சென்று— பலகாலும் வந்து
துதித்து— ஸ்தோத்ரங்கள் பண்ணி
இறைஞ்ச— ஸேவிக்கும்படியாக
கிடந்தான்— கண்வளர்ந்தருளுமவனுடைய
கோயில்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. துர்யோதநாதிகளுடைய யாகத்தில்வந்த ராஜாக்களெல்லாரும், ஸ்ரீமத்த்வாரகையாகிற திருப்படைவீட்டிலுண்டான ஆணும் அதிலுண்டான ஸம்ருத்தியும் அங்கு க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்புமெல்லாம் துர்யோதநாதிகள் சொல்லக்கேட்டு, "க்ருஷ்ணனோடே நாம் உறவுசெய்துகொண்டு இருக்கவேணும்" என்னுமத்தைப்பற்ற, துர்யோதநாதிகளும் பாண்டவர்களும் தாங்களுமெல்லாரும் தந்தாமுடைய பரிவாரங்களோடே கூட வந்து "ரைவதகம்" என்கிறபர்வதத்தைச் சூழவிட்டிருந்து, தாங்கள் ஸேவார்த்தமாக வந்த செய்தியை க்ருஷ்ணனுக்குவிண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட; க்ருஷ்ணனும், "இவர்கள் ஸபரிகராய்த்திரளவருகைக்கு ஹேதுவென்" என்று சிந்தித்து, நம்பிமூத்தபிரான், ஸாத்யகியாழ்வான், இவர்கள் முன்னாக, ஸபரிகராய் ஸாபுதாய்க்கொண்டு இவர்களிருக்கிற விடத்திலே எழுந்தருளி எல்லாரையும் குசலப்ரச்நம்பண்ணி, அவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்களுக்கும் பலங்களுக்கும் மதிப்புக்களுக்குமநுகுணமாக ஆஸநமிடவேண்டுவார்க்கெல்லா மாஸநமிடுவித்து, தாமும் தமக்கநுகுணமானதொரு திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே எழுந்தருளியிராநிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநாரதபகவான் வந்துஸேவித்து, (க) "[illegible]" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, (உ) "[illegible]" என்று இப்படி மஹர்ஷிசொன்னதைக் கேட்டு ஸ்மிதம்பண்ணி, மஹர்ஷியைப்பார்த்து "தக்ஷிணைகளோடேகூட, நான் ஆச்சர்யனாகவும் தந்யனாகவும் சொல்லப்பட்டவன்" என்று அருளிச்செய்ய: இத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்து, (ங) "[illegible]" என்று "இருக்கிற ராஜாக்களுடைய மத்யத்திலே தேவரீரருளிச்செய்தவாக்யத்தினாலே நான்பர்யாப்தனாகாநின்றேன், இனிவந்தவழியே போகிறேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்து போகப்புக; இப்படி போகத்தேடுகிற நாரதபகவானைக்கண்டு, அவராலே சொல்லப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்தைத் தாங்களறியாமையாலே, க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து, "'ஆச்சர்யராகாநின்றீர் தந்யராகாநின்றீர்' என்று மஹர்ஷி சொன்னவளவிலே 'தக்ஷிணைகளோடேகூட, இப்படியே' என்று தேவரீரருளிச்செய்த இந்த மஹாரஹஸ்யமெங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை, இத்தை யருளிச்செய்யவேணும்" என்ன; 'மஹர்ஷிதன்னைக் கேளுங்கோள், அவர் உங்களுக்குச் சொல்லக்கடவர்' என்று அருளிச்செய்து, அவரையும் 'நீர் இவர்களுக்குச் சொல்லும்' என்ன; அவரும் இவர்களைப்பார்த்து, "ஆனால் கேட்கலாகாதோ" என்று சொல்லி

(க) "ஆச்சர்யஃகலுதேவாநா மேகஸ்த்வம் புருஷோத்தம - தந்யச்சாஸி மஹாபாஹோ லோகேநாந்யோஸ்தி கச்சந" (உ) "ஏவமுக்த ஸ்ஸ்மிதம்க்ர்த்வா ப்ரத்யுவாச முநிம்ப்ரபுஃ- ஆச்சர்யச்சைவ தந்யச்ச தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேதிஃ" (ங) "ஏவமுக்தோ முநிச்ரேஷ்டஃ ப்ராஹமத்யே மஹீக்ஷிதாம் - க்ர்ஷ்ணபர்யாப்த வாக்யோஸ்மி கமிஷ்யாமி யதாகதம்"

(க) "[illegible]" என்று தொடங்கி, நான் ஒருகால்கங்கைக்கரையிலே த்ரிஷவண ஸ்நாநாதிகளைப்பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, ஒருநாள் ராத்ரிபோய், ஆதித்யனுதித்தவளவிலே, கூப்பிடுவழியகலமும் அதிலிரட்டி நீளமுமாய் நீருக்குள்ளே நனைந்து உடம்பெங்கும் பாசிபற்றி. கண்ணுக்கு ப்ரியமாயிருப்பதொரு கூர்மத்தைக்கண்டு (உ) "[illegible]" என்று - அந்தக் கூர்மத்தைப்பார்த்து, "யாதொரு இப்படி கபாலத்வய ஸமாவ்ர்தனுக்கொண்டு இந்தஜலத்துக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் நிச்சங்கனுக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆச்சர்யமான சரீரத்தை யுடையனாகாநின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய் என்று எனக்கு மதம்" என்று நான்சொல்ல; அந்தக்கூர்மந்தான், என்னைப்பார்த்து, ஒருமநுஷ்யன் சொல்லுமாபோலே, "வாராய் மஹர்ஷியே! என்பக்கல் ஆச்சர்யமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனாகாநின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினாயிரம் ஸத்வங்களெல்லாம் ஸஞ்சரியாநின்றன, அப்படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியன்றோ ஆச்சர்யையும் தந்யையும்" என்றுசொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் "ஆச்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்" என்று சொல்ல; அந்தகங்கையானது ஒருவடிவுகொண்டுநின்று, "நான் ஆச்சர்யையுமல்ல, தந்யையுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப்போலே அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புகுராநின்றன, அப்படியிருந்துள்ள ஸமுத்ரமன்றோ ஆச்சர்யமும் தந்யமும்" என்றுசொல்ல; அநந்தரம், நான் அந்த ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்து, "லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ ஆச்சர்யமாகாநின்றாய், தந்யமாகாநின்றாய்" என்று சொன்னவாறே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, "நீசொன்ன ஆச்சர்யமும் தந்யதையும் எனக்கில்லை; நான்றான் யாதொன்றின்மேலே வஸியாநின்றேன், அப்படியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் பூமியைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "ஆச்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்" என்ன; நான்சொன்ன ஸ்தோத்ர வசநத்தாலே லஜ்ஜித்து, பூமியானது என்னைப்பார்த்து, "நான் ஆச்சர்யையுமன்று, தந்யையுமன்று; எனக்கு ஆதாரங்களாயிருந்துள்ள பர்வதங்களுக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த பர்வதங்களைக்கிட்டி, "லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆச்சர்யங்களும் தந்யங்களுமாகாநின்றீரோள்" என்ன; அந்தபர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் தந்யங்களுமன்று, ஆச்சர்யங்களுமன்று; ப்ரஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இவையிரண்டு முடையனாகாநின்றான்" என்ன; அநந்தரம் ப்ரஹ்மாவைச்சென்றுகிட்டி அநுவர்த்திக்கும்க்ரமத்திலே அநுவர்த்தித்து ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, "ஆச்சர்யனும் தந்யனுமாகாநின்றாய், உன்னையொப்பார் லோகத்தில் ஒருவருமில்லை" என்ன; அந்த லோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, "ஆச்சர்யனென்றும் தந்யனென்றும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; ரிக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வண ரூபங்களாய், தத்வார்த்த தர்சகங்களாய், லோகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றன-யாவை சிலவேதங்கள், அவற்றுக்கன்றோ யிவையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் வேதங்களைக்கிட்டி,

---

(க) "அஹம் கதாசித் கங்காயா ஸ்தீரே த்ரிஷவணாப்லுத:" (உ.) "த்வமாச்சர்ய சரீரோஸி கூர்மதந்யோஸி மேமத:-யஸ்த்வமேவ மஹாத்வாப்யாம் கபாலாப்யாம் ஸமாவ்ர்த:"

அவற்றினுடைய வைபவத்தைச்சொல்லி ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "நீங்களன்றோ தந்யரும் ஆச்சர்யபூதரும்" என்ன; அந்தவேதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களென்பது யாதொன்று, ஆகையாலே அஸ்மத்பராயணங்களா யிருக்கிற யஜ்ஞங்களுக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப்பார்த்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு, "லோகத்தில் உங்களிற்காட்டில் தந்யங்களு மில்லை; ஆச்சர்யங்களு மில்லை" என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள், என்னைப் பார்த்து, (க) "[illegible]" என்று - "ஆச்சர்யசப்தமும் தந்யசப்தமும் எங்கள்பக்கலில்லை, விஷ்ணுவாயிருக்கும் பரமமான ஆச்சர்யம்; அவனேயாயிருக்கும் எங்களுக்கு பரையான கதி; அக்நிகளில் ஹுதமாயிருந்துள்ள யாதொரு ஆஜ்யத்தை நாங்கள் புஜியாநின்றோம், அதினுடைய ‡பாத்தை யெல்லாவற்றையும், புண்டரீகாக்ஷனாய் லோகமூர்த்தியான அவனன்றோ கொடுக்கிறான்" என்ன; இத்தைக்கேட்டு, நான் பூமியிலேவந்து, உங்கள் திருக்கு நடுவேயிருக்கிற க்ர்ஷ்ணனைக்கண்டு ஸேவித்து, "நீர் ஆச்சர்யருமாகாநின்றீர், தந்யருமாகாநின்றீர்" என்றுகொண்டு என்னாலே விண்ணப்பம் செய்யப்பட்ட வார்த்தை யாதொன்று; அதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமாக; (உ) "[illegible]" என்று கொண்டு, க்ர்ஷ்ண னருளிச்செய்தவார்த்தை எனக்கு பர்யாப்தமான வசநம்.

எங்ஙனே யென்னில்; (ங) "[illegible]" என்று - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணைகளோடேகூடி யிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே, (ச) "[illegible]" என்கிற இதினாலே என்னுடைய ப்ரச்நமானது பரிஸமாப்தமாய்த்தென்று சொல்லி; (ரு) "[illegible]" என்று கூர்மத்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆச்சர்யனாகாநின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய்" என்கிறவாக்யம், ஸதக்ஷிணனான க்ர்ஷ்ணனாகிற இந்தப் புருஷன் பக்கலிலே என்னாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (சு) "[illegible]" என்று இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொருநிர்ணயத்தை நீங்கள் ப்ரச்நம்பண்ணினீர்கோள், அதெல்லாம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகிறேன் என்று ஸ்ரீநாரத

(க) "ஆச்சர்யசப்தோ நாஸ்மாஸு தந்யசப்தோபிவாமுநே-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு ஸ்ஸஹ்யஸ்மாகம் பராகதி: || யதாஜ்யம் வயமச்நீமோ ஹுதமக்நிஷு பாவநம் - தத்ஸர்வம் புண்டரீகாக்ஷோ லோகமூர்த்தி:ப்ரயச்சதி" ‡ ஸா. (உ) "தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹோசித:" (ங) "யஜ்ஞாநாம்ஹி கதிர்விஷ்ணு ஸ்ஸர்வேஷாஞ்ச ஸதக்ஷிண: - தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேத்யேவம் ப்ரச்நோமம ஸமாப்தவாந்" (ச) "தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேத்யேவம்" (ரு) "கூர்மேணாபிஹிதம்பூர்வம் பாரம்பர்யாதிஹாகதம் - ஸதக்ஷிணேஸ்மிந் புருஷே தத்வாக்யம்ப்ரதிபாதிதம்" (சு) "யந்மாம்பவந்த: ப்ர்ச்சந்தி வாக்யஸ்யாஸ்யச நிர்ணயம் - ததேதத் ஸர்வமாக்யாதம் ஸாதயாமி யதாகதம்"

பகவான் சொன்னதாக, ஸ்ரீஹரிவம்சத்திலே ஏற்றைம்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டகதையை இப்பாட்டிலே இவர் ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

ஆமையாயித்யாதி. ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, ப்ரதமம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே ப்ரஹத்ரூபமாய் ப்ரியகரமாய் ஆச்சர்யமாயிருப்பதோ ராமையாய்; அநந்தரம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங்களுக்கும் வாஸஸ்த்தலமாம்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற்றும்அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளுக்கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையையுடைய ஸமுத்ரமாய்; அநந்தரம், அந்தஸமுத்ரந் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்த்தாநமாம்படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அநந்தரம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெருமையையுடைய பர்வதங்களாய்; அநந்தரம், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான பெருமையையுடைய சதுர்முகனாய்; அநந்தரம், அவன்றனக்கும் அந்தபதஸித்திமுதலான வற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்வேதங்களாய்; அநந்தரம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றவே ஸ்ரேஷ்டங்களாய்த்தின என்னும்படியாய், ஸகலர்க்கும் பலஸாதநமான பெருமையையுடைய யாகங்களாய்; அநந்தரம், அவற்றுக்கும் வீர்யத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தக்ஷிணையாய்; அநந்தரம், அந்த தக்ஷிணைகளுடைய த்வாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்த தபேக்ஷாநுகுணமாக ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கும் பெருமையையுடையனாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாகையாலே, இவன்றானாகச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகச் சொன்ன மாஹாத்ம்யம் இவனுடைய புத்யதீநமாகையால், தந்நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தநமான ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அவற்றையெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாரதனார் சேன்றுசேன்று துதித்திறைஞ்ச. இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரக்ஷை. சேமமுடையனாகையாவது - கர்மபாவனையன்றிக்கே, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டனாயிருக்கை. "நாரதனார்" என்றது (க) "ஸவ-ஸஂஶய நிமுக்தோ நாரதஸ்ஸவ-தர்மவித்" என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும், பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்கும் ப்ரேமாதிசயத்தாலுமுண்டான கௌரவாதிசயத்தாலே. "சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச" என்றது- கீழோடே அந்விதமானபோது, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோறும் சென்று அவற்றினுடைய ஆச்சர்ய தங்கதைகளைச் சொல்லிஸ்துதித்தநுபவித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அந்வயித்தபோது, "சென்றுசென்று" என்கிற வீப்ஸை பலகாலும்வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "இன்பத்தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சியேத்த" என்றும், "தும்புருநாரதர்புகுந்தனர்" என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிறே. துதிக்கையாவது-வீணாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்நிதியிலேவந்து (உ) காநமுகேந ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. இறைஞ்சுகையாவது- தன்னுடைய சேஷத்வத்துக்கும் எதிர்த்தலையில் சேஷித்வத்துக்கும் அநுகுணமாகத் திருவடிகளிலே ப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணுகை. கிடந்தான் கோயில்.

(க) "ஸர்வஸம்சயநிர்முக்தோ நாரதஸ்ஸர்வதர்மவித்" (உ) ஶ்ரீ ந்ஶ்ரீ ஸஶுதீ.

இப்படி ஸ்ரீநாரதபகவான் ஸேவிக்கும்படியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்கும் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கும் அநுபவிக்கைக்கு முடலாகவும், "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்கிறபடியே கிடையழகால்வந்த மினுக்கம் தோற்றும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய தேசம்.

பூமருவிப்புள்ளினங்கள். "நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ" என்கிற பூக்களின் குளிர்த்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாலுமுண்டான போக்யதையாலே விடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிஸமூஹங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரியதிருவடியுடைய புகழை, அநக்ஷரரஸமாகப் பேசாநிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகைக்கடியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோறும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்ச பாரம்பர்யேணவந்து தானுமானவனும், பின்பு அவனுக்கும் பலகாலும் ஸேவ்யனுய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில்- திருவரங்கம் என்றநவயம். ... ... ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களையே ராஜாக்களாக்கி, உத்தராதநயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராக்கி
உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில்
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடும்
சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கமே. சு

பதவுரை.

மைத்துனன்மார் — மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு
காதலியை — அபிமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து — குழல் முடிப்பித்து
அவர்களையே — அவர்களையே
மன்னர் ஆக்கி — அரசாளவைத்து
உத்தரைதன் — அபிமந்யுவின்மனைவியான உத்தரையென்பவளுடைய
சிறுவனை — பிள்ளையாய், கரிக்கட்டையாய்க் கிடந்த பரிக்ஷித்தை
உய்யக்கொண்ட — திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, உயிர்பெற்றெழுந்திருக்கும்படி பண்ணினவனாய்
உயிர் ஆளன் — எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாதனானவன்
உறையும் — நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
கோயில் — ஸ்தாநம்.
பத்தர்களும் — பக்தர்களும்
பகவர்களும் — ஸந்யாஸிகளும்
பழ மொழி — பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை
வாய் — வாக்கிலேயுடையரான
முனிவர்களும் — ரிஷிகளும்
பரந்த — விஸ்தீர்ணமான
நாடும் — நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும் — நித்யமுக்தரும்
தொழுது — அஞ்ஜலிபண்ணி
இறைஞ்ச — ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம்பண்ணும்படி
திசை — எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆய் நிற்கின்ற — விளக்காய் நிற்கிற
திரு அரங்கம் — அரங்கமாநகரானது;

வ்யா. மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து. மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு அபிமதையான த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) "ஸா ஹம்கேசக்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்லிஷ்டாஸபாகதா" என்கிறபடியே துச்சாஸநன்வந்து மயிரைப்பிடித்திழுக்க, அன்றுமுதலாக "என்னை யிதுசெய்தவனையும் இதுக்கு ப்ரவர்த்தகரானவர்களையும் கொன்று களப்படுத்தினலொழிய குழல் முடியேன்" என்றிறே யிவளிருந்தது. பதினுலு ஸம்வத்ஸரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியற, இவள், விரித்ததலையுந் தானுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, "இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே கார்யம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சரணாகதரக்ஷகனென்னும் பேர்படைப்பது" என்றிறே க்ர்ஷ்ணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எங்ஙனேயென்னில்;— தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, "ஆயுத மெடுக்கவொண்ணது" என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று, (உ) "அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல"னாய், (ங) "நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ர்ஷ்ண" என்று காண்டீவத்தையும் பொகட்டு யுத்தாந் நிவர்த்தனானவனை, (ச) "கரிஷ்யே வசநந்தவ" என்று யுத்தே ப்ரவர்த்தனும்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்லை. (ரு) "இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்றுவோபாதி, (சு) "இதந்தேநாதபஸ்காய" என்கிறவிதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே யடுப்பது; அங்ஙன்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்?' என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், மூலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடுவாரைப்போலே, பரமரஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை $ அநுஸந்தியா, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!' என்று பதண் பதணென்றான்காணும்" என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கீழே, "மைத்துனன்மார்" என்கையாலே, "அவர்களையே" என்று பராமர்சிக்கிறார். "நாடுடைமன்னர்" என்கிறபடியே - ராஜ்யப்ராப்தரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்கள்ராஜ்யத்தைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், "இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த துர்யோதநாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப்ராப்தரானவிவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கீழ் - "மருமகன்றன் சந்ததி" என்றார்; இங்கு - "உத்தரைதன் சிறுவன்" என்கிறார். அங்கு - பித்ர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு - மாத்ர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்லுகிறார். பிதா

(க) "ஸாஹம்கேசக்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்லிஷ்டாஸபாகதா" (உ) "அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல" (ங) "நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ர்ஷ்ண" (ச) "கரிஷ்யே வசநந்தவ" (ரு) "இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாமி" (சு) "இதந்தேநாதபஸ்காய"

$ அநுஸந்தியா—அநுஸந்தித்து என்றபடி.

வான அபிமந்யு யுத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, "இவனை யிழந்தோம்" என்னும் க்லேசம் அவனுக்கு இல்லையிறே; மாதாவிறே இருந்து க்லேசப்படுகிறவள்; இப்ராணை பிழைத்தால் உள்ளப்ரியமும் அவளுக்கேயிறே ; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட. கரிக்கட்டையாய்ப் போனவனையும், ஸத்ய வசநத்தாலும் திருவடிகளினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். ஸர்வாத்ம ஸாதாரண நாதனானவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தர்களும். "மாலையுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தரங்க னெம்மானுக்கே, மாலையுற்றிடும் தொண்டர்" என்கிற பக்தர்களும். பகவர்களும். "சிற்றெயிற்று முற்றல்மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்" என்கிறஸந்ந்யாஸிகளும். பழமொழிவாய் முனிவர்களும். அபௌருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியா யிருந்துள்ள வேதத்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையரா யிருக்கும் ரிஷிகளும். பரந்தநாடும். "தென்னாடும் வடநாடும்" என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்ய விபூதியிலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். தொழுதிறைஞ்ச. அஞ்ஜலிப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனு மோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (க) "[Grantha text illegible] நவீதி" என்னக்கடவதிறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராளனுறையுங் கோயில். ௬.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநனைப் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யரசுவாங்கி
இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வெம்மான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாயிறெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடைத்தாயிருப்பதொரு
மணி வரைமேல்—நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல்
இள நாயிறு— பாலஸூர்யர்கள்
எழுந்தால் போல் — உதித்தாற்போலே
அரவு அணையின் வாய் – திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்
சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கள்மிசை— படங்கள்மேலுண்டான
செழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— ரத்நங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவும்விளங்காநின்றுள்ள திரு அரங்கம்;—
மாவலியை— மஹாபலியிடத்திலே

(க) "தேசாந்தரகதோவாபி த்வீபாந்தரகதோபிவா-ஸ்ரீரங்காபிமுகோபூத்வா ப்ரணிபத்யாவீததி"

குறள் பிரமசாரி ஆய்— வாமநப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று
குறும்பு அதக்கி — அவனுடைய செருக்கை அடக்கி
அரசு — ராஜ்யத்தை
வாங்கி— நீரேற்று வாங்கி
இறை பொழுதில்— க்ஷணகாலத்திலே
பாதாளம்— பாதாள லோகத்தை
கலவிருக்கை கொடுத்து — அவனுக்கு இருப்பிடமாகக் கொடுத்து
உகந்த— இந்த்ரன் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டித் தரப்பெற்றோமென்று ஸந்தோஷித்த
எம்மான்—என் ஸ்வாமியானவன் வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோவில்.

குறட்பிரமசாரியாய். வாமநப்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. சேர்ப்பால் சுருங்கினதனையும் ரஸிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருங்கினதனையும் ஸ்லாவஹமாயிருக்குமாய்த்து. "புலங்கொள்மாணாய்." என்றாரிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயிறே மஹாபலியை வசீகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவசீகாரஸாதநமிறேயிது. "பொங்கிலங்குபுரிநூலும் தோலுந்தாழ" என்கிறபடியே—யஜ்ஞோபவீதமும் க்ருஷ்ணாஜிநமும் முஞ்ஜியுமானவிநீதவேஷம். இந்த்ரன், "என்னுடையராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதைமீட்டுத்தரவேணும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; "ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், ராவணாதிகளைப்போலே அழியச்செய்யப் போகாதாய்த்து ஔதார்யமென்றொரு குணலேசத்தையேறிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே, இனிஇரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்" என்றுபார்த்து, "அவன் கொடுக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்கக்கடவோம்" என்றிறே இரப்பில் தகனோதின ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. "கோவாகியமாவலியை" என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரனுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு, ஒருத்தர்கீழடங்காமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்வர், பள்ளிகள், ஸாதுக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்களதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழடங்காதேயிருக்குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பயமற்று, தன்னுடைமையைத் தான்ஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி—செருக்கைவாட்டி. அரசுவாங்கி. கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகையும் விநீதவேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொடுசென்று அவனை சித்தாபஹாரம்பண்ணி, "கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா" என்று சில அநந்விதபாஷணங்களைப் பண்ணி, இந்த மௌக்த்யத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள், "இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்" என்று சொல்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படியாக்கி, "பொற்கையில் நீரேற்று" என்கிறபடியே கொடுத்துவளர்ந்த பொலிவையுடைத்தான கையிலே உதகத்தையேற்று, இந்த்ரன்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கல்நின்றும் வாங்கி. இறைப்பொழுதில். இதுதான் செய்கிறவளவில், காலதைர்க்யமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலேசெய்து. பாதாளம்கலவிருக்கைகொடுத்து. "மூன்றடி" என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோகத்தையுமளந்து, "ஒன்றும் தருகவென்று மாவலியைச் சிறையில்வைத்த" என்கிறபடியே மற்ற ஓரடியும் தருமளவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாக்கி. பாதாளத்தே தள்ளி. "கலவிருக்கைகொடுத்து" என்றது—அவ்விருப்பு சிறையிருப்பாகவன்றிக்கே போகபூமியாகக் கொடுத்தபடியைப்பற்ற. கலவிருக்கையாவது—செ

ஞ்சு கலந்திருக்கும் இருப்பிறே. கலவிருக்கையாகக் கொடுத்தென்றபடி. உகந்த. இவனுக்கு இவ்விருப்பைக்கொடுத்து, இந்த்ரனுக்கு அவனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, "சரணாகதனவனிழவுநீரப்பெற்றோம்" என்றுப்ரீதனானன். எம்மான்கோயில். என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் அநந்யப்ரயோஜநரானவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

எற்புடையமணிவரைமேல். அதிப்ரகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல். இளநாயிறெழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும். திருவனந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்களின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால்—திருவரவணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளை யநுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ரகாசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இத்தேசத்துக்குச் சிறப்பு. ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிக்ரூரனான ஹிரண்யனை யடர்த்துப் பிடித்து நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—உரம்பற்றியிரணியனை யுகிர்நுதியா லொள்ளிய மார்புறைக்கவூன்றிச்
சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தெழித்தான் கோயில்
உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ

பதவுரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின போது உயரவெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிளர வளர்ந்துப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து நிற்பதாய்
கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணக்கும் — தலைவளையாநின்றுள்ள
தண்— குளிர்ந்த
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்தை யுடைய
இரணியனை— ஹிரண்யனை
உகிர் நுதியால்—திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மார்பு — அவனுடைய அழகிய மார்விலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நெரித்து
தெழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோயில்.

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள்கொடுத்த வரபலங்களையும் தன்னுடைய புஜபலத்தையும் நினைத்து, "ஒருவராலுமோர் முடிவில்லை" என்று, வரங்கொடுத்த தேவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லாரையும் நெருக்கித்தன்கீழ்யாக்கி, "தன்னுடைய நாமமேயொழிய பகவந்நாமம் அத்தேசத்தில் நடக்கவொண்ணாது" என்றுவிலக்கி, திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக, * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனான ப்ரஹ்லாதனை வாசாமகோசரமான பீடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், "பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கேயுளன்?" என்று கேட்டபோது, "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன்சொல்ல, "இங்குமுளனோ" என்று *தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, "ஆங்கேயவனர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்" என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக்கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, "அடித்தகை பிடித்தபெருமாள்" என்னும்படி அத்தூணில் அடித்தகை வாங்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப்பிடித்து. உகிர்நுதியால். "அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிரஸிக்கப்போகாமையால் திருவாழிதொடக்கமானவையும் அழுக்குக்குடலா யிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆயுதமாக்கொண்டு அதினுடைய கூர்மையாலே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி. ஆபரணங்காராதிகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும்பார்த்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவும்படியாக ஊன்றி. சிரமித்யாதி. அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறுமல் வாய் அலரும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, "ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம்" என்னும் ப்ரீதியாலே ‡ ஆர்ப்பர்வம் செய்தவன் இங்ஙனொத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்ரிதரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவித்யாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுலகளந்தருளினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே வளர்ந்து ப்ரகாசியாநிற்க. வரம்புற்ற வித்யாதி. அப்போது, (க) "ஸமெத்ஸ ... ரணாம்" என்கிறபடியே தேவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு கால்நீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டுக் கிடந்தாற்போலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நெற்களானவை தாள்களைநீட்டித் தலையை வணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்த்தியையுமுடைத்தான திருவரங்கமே. ௮

௯. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவுடையமீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலொடு பெடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறி யூசலாடிப்
பூவணைமேல் துதைந்தெழு செம்பொடியாடி விளையாடும் புனலரங்கமே. ௯

‡ ஆர்ப்பரவம்— ஆரவாரம். (க) "ஸங்கல்ஸ ... ராணும்."

பதவுரை.

சேவலொடு— புருஷஹம்ஸத்தோடே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவின்மேலே
ஏறி— ஏறியிருந்து
ஊசல் ஆடி— அத்தை அசைத்து ஊசலாடி
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயநத்தின் மேலே
துதைந்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே,)
செம்பொடி— சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே
ஆடி— மூழ்கி
விளையாடும்— விளையாடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

தேவு உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்— மத்ஸ்யமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிம்ஹமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநனாயும்
மூ உருவில் இராமன் ஆய் — பரசுராமனாயும் ஸ்ரீராமனாயும் பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்— ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயும்
கற்கி ஆய்— கல்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அஸுரராக்ஷஸாதிகளை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. தேவுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். சேதநருடைய ஜந்மம், கர்மநிபந்தநமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கும்; ஈச்வரனுடைய ஜந்மம், இச்சையாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப் பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். "பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்றருளிச் செய்தாரிறே. (க) "ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" என்னக்கடவதிறே. உகாரம் அவதாரண வாசகமாய், 'ஸ ஏவ ச்ரேயாந்' என்றபடி. அதாவது-அவனே ஜாயமாநனைக்கொண்டு ச்ரேயானாகாநின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதநனை வயாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய் *வானோரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வந்துய்யக்கொண்ட மத்ஸ்யாவதாரமாய். ஆமையாய். தேவகார்யார்த்தமாக அம்ருதமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தரமான மந்தரத்துக்கு ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை உத்தரிக்கைக்கீடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். "தேவாதி யோநிகளொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கீடான நரஸிம்ஹாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்கீடாக வாமநாவதாரமாய். மூவுருவிலிராமனாய். அதாவது—துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசரதாத்மஜ ராமாவதாரமாய், அஸுரப்ரக்ருதிகளான க்ஷத்ரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபத்ர ராமாவதாரமாய். இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்—ஸ்வஸ்வரூபேணவதரித்ததாகையாலே. பூர்வோத்தரங்களிரண்டும் கௌணம்- ஆவேசாவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யாவதாரங்களோடேகூட பரிகணிப்பானென்னென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அஹங்காரயுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கிறதாகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யம்; பலபத்ர ராமாவதாரம், அஹங்கார கந்த ரஹிதமாய் ஈச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே, முக்யாவதாரங்களோ

(க) "ஸஉச்ரேயாந் பவதிஜாயமாந:"

பாதி உபாதேயம். அநுபாஸ்யமான அவதாரந்தன்னை இவாருளிச்செய்வா னென்னென்னில்; தசாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விரோதி நிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலு மருளிச்செய்தார். "மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி" என்றிறே மேலும் இவாருளிச்செய்தது. கண்ணனாய். பூபாரநிரஸநார்த்தமாக க்ர்ஷ்ணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கதூஷிதரான துஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க்யவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்கர்த்துக்களை முடிக்குமவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலீத்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயிருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வவ்யாபாரங்களாலே முழுகி, அத்தை யசைத்து ஊசலாடி. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின் மேலே பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷ கார்யரூபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும் கிளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணும்படியான ஜலஸம்ர்த்தியையுடைய திருவரங்கமே. ... ...கூ.

ஙூ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் ஸ்ரீயபதியானவன் ஸரஸமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—சேருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணாளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறையாள னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழுலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. கூ0.

பதவுரை.

செரு ஆளும்— தானேபோர் செய்யவல்ல
புள்— பெரிய திருவடியை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
மண்— லீலாவிபூதியை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
செரு செய்யும்— ஆச்ரித விரோதிகள்மேலே பூசல்செய்யாநிற்பதாய்
நாந்தகம் என்னும்— நந்தகம் என்று பேரையுடைத்தாய்
ஒரு— ஒப்பற்ற
வாளன்— கொற்றவொள்வாளையுடையனாய்
மறை ஆளன்— நான்கு வேதங்களையு மாளுமவனாய்
ஓடாத— யுத்தத்தில் முதுகுகாட்டி ஓடாத
படை ஆளன்— இப்படிப்பட்ட பரிகரத்தையுடையனாய்
விழு— சீர்மையோடேகூடின
கையாளன்— கொடையை யுடையனாய்
இரவு ஆளன் பகல் ஆளன் — இரவு பகலாகிய காலங்களுக்குத் தலைவனாய்
என்னை ஆளன்— என்னை ஆளுமவனாய்
ஏழு உலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற
பெரு— பெரிய
புரவு— ஸம்க்ஷேத்ரங்களை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
திரு ஆளன்— பெரியபிராட்டியாரை திவ்ய மஹிஷியாக உடையனுமானவன்
இனிதாக— திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே
திரு கண்கள் வளர்கின்ற — திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
(கோயில்)
திரு அரங்கமே.

வ்யா. செருவாரும்புள்ளாளன். யுத்தத்தை ஸ்வயமேவ நிர்வஹிபாநிற்கும் பெரிய திருவடியை ஆளுகிறவன். ஆச்ரித விரோதிகளான அஸுரராக்ஷஸரோடே யுத்தம்பண்ணுமிடத்தில்; அந்த யுத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழரோபாதி ஆத்மைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குமத்தனையாய்த்து. “ பாறிப்பாறி அசுரர்தம்பல்குழாங்கள் நீறெழுப்பாய் பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய் ” என்றாரிறே ஆழ்வார். அதாவது- அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக,ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “ புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி ” என்று விரோதி நிரஸநத்தால்வந்த புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே. “ அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம் ” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மண்ணாளன். நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனென்கையாலே நித்யவிபூதியையாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இத்தால் லீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆச்ரிதரை, “ நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள் ” என்று ஆளும்; அநாச்ரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நாந்தகமென்னு மொருவாளன். கீழ், “ புள்ளாளன் ” என்று- ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குடலான வாஹநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆயுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதிகள்மேலே பூசலைச்செய்யாநிற்பதாய், நந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், அத்விதீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவொள்வாளை யுடையவன். இவ்வாயுதங்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யஞ்செய்யுமவையாயிறே யிருப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்யவொண்ணாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களை யழியச்செய்கைக்கு பரிகாரமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சஸ்த்ரத்தாலும்சாஸ்த்ரத்தாலுமிறே ப்ரதிபக்ஷநிரஸநம்பண்ணுவது. சஸ்த்ரத்தாலேநிரஸிக்குமளவில்,சரீரவிநாசபர்யந்தமாம்; சாஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீத ஜ்ஞாநாதிகள்போய், இச்சரீரந்தன்னோடேயிருக்கச்செய்தே திருந்தி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாம். இது இரண்டுக்கும் விசேஷம். ஓடாதபடையாளன். யுத்தத்தில் புகுந்தால் பிற்காலியாதபடியான பரிகரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (க) “[illegible] ” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவனென்னவுமாம். விழுக்கையாளன். (உ) “[illegible]” இத்யாதிப்படியே ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மையை யுடையவன். விழுக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விழுப்பத்தை யுடைத்தான கையையுடையவன்-சீர்மையோடேகூடின கொடையை யுடையவனென்றபடி. (ஈ) “[illegible] ” என்னக்கடவதிறே.

(க) “ அஸங்க்யேயநித்யநிரவத்ய நிரதிசயகல்யாண திவ்யாயுத ” (உ) “ பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாநி ” (ஈ) “ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்த்யச ”

இரவாளன் பகலாளன். *திவாராத்ரரூபமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனானவன். இத்தால் சேதநர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயும ஜ்ஞாநவிகாஸ ஹேதுவாயுமிருந்துள்ள காலங்களை ஸ்வாதீநமாக வுடையவனென்கை.* என்னையாளன். *"வயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான்" என்கிறபடியே தானே திருத்தி, திவாராத்ரவிபாகமற என்னையாளுகிறவன்.* ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன். *ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன்.* புரவு - *ஸ்வக்ஷேத்ரம்.* இத்தால் *ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பக்ஷேத்ரவானானவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளுமாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. "பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற" என்னக்கடவதிறே.*

திருவாளன். *பெரியபிராட்டியாரை திவ்யமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து.* இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. *"க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதவிஷயதிக்குடலான தேசம்" என்று திருவுள்ளத்திலுகப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே.* (க) *"க்ஷீராப்தெள வைகுண்டநாதே நா ரஸராமி நாமஹாராஜ யாதவ । ரதிம்மதோ ஹரிபூஜாதிஷு ஸுஸ்திதோ"* என்னக்கடவதிறே. ... ٥.

அ. *நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.*

மூ.—கைந்நாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னாடும் வடநாடுந் தொழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீ ழிணைபிரியா திருப்பர்தாமே. கக-

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கையையுடைய
நாகத்து— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலியாநின்றுள்ள
ஆழி— திருவாழியை
படை உடையான்—ஆயுதமாக வுடையவன்
கருதும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில் — கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டிலுள்ளாரும்
வடநாடும்— வடநாட்டிலுள்ளாரும்
தொழ - தொழும்படியாக
நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் / திரு பதியின்மேல் — 'திருவரங்கம்' என்னும் திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன் — மெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவராயும்
மெய் அடியான்—அநந்யப்ரயோஜநமாக அடிமைபூண்டவராயு மிருக்கிற
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்
எம் பெருமான்—ஸ்ரீவைகுண்டநா[illegible]ய

(க) *க்ஷீராப்தேர்மண்டலாத்பாநோ ர்யோகிநாம்ஹ்ருதயாதபி- ரதிம்கதோ ஹரிர்யத்ர தஸ்மாத்ரங்கமிதிஸ்ம்ருதம்"*

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
எஞ்ஞான்றும்— எக்காலத்திலும்
இணை பிரியாது— *அடியார்கள்குழாங்களோடே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. கைந்நாகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கின. "ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்" என்னுமாபோலே வடிவின் கநத்துக்குத் தக்கபடியிறே துக்கத்தின் கநமிருப்பது. "ஆனையின் துயரம்" என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசகமான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, "கைந்நாகத்திடர்" என்றது - "கைம்மாதுன்பம்" என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக் காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, "எங்கே யொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ" என்று தடுமாறாநிற்க, "மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை" என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தசோலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, "உள்ளே துஷ்டஸத்த்வங்கிடக்கிறது" என்றறியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவளவிலே, முதலைவந்து காலைப்பிடிக்க; "ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈச்வரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகிறோம்" என்று போகப்பார்த்தவளவில்; பிடித்தமுதலை ப்ரபலமாகையாலே (க) "ഗജ ஆகஷ்டேத தீரே ஶ்ராஹ ஆகஷ்டேத ஜலே" என்கிறபடியே இங்ஙனே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் சென்றவளவில்; முதலைக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் "முழுவலிமுதலை" என்கிறபடியே பலம் அபிவர்த்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் க்ஷீணமாகையாலே துதிக்கைமூழ்கும்படி யாய்த்ததிறே; இப்படியானவாறே தன்னாற்செயலற்று, (உ) "மநஸா சிந்தயன்ஹரிம்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனையே ரக்ஷகனாக வநுஸந்தித்து, "நாராயணா ஓ மணிவண்ணா நாகணையாய் வாராய்" என்ன; இந்த ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே, (ந) "அசிந்த்ய கதி ஸாஹாய்ய..." இத்யாதிப்படியே, (ச) "பகவதஸ்த்வராயை நம:" என்று - அறிவுடையார் ஈடுபடும்படி பெரியத்வரையோடே மடுவின்கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்தணைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் வாயைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைச்சுருட்டித் திருப்பவளத்திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு, நெடுநாள்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய துக்கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - "இடர்கடிந்த" என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன்.

"இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்" என்கையாலே - கையும் திருவாழியுமாய்க் கொண்டுவந்து தோற்றியாய்த்து முதலையை விடுவித்ததும் ஆனையை ரக்ஷித்ததும்.

(க) "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" (உ) "மநஸா சிந்தயத்தரிம்" (ந) "அசிந்த்ரிதசம்பதிப்ராஹிதஹஸ்தம்" (ச) "பகவதஸ்த்வராயைநம:"

“ தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் - மழுங்காத வைநுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றி னையே ” என்று அறிவுடையார் கூப்பிடும்படியிறே அப்போது வந்து தோன்றினபடி. கருதுங்கோயில். பரமபதம் க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில், ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் ரக்ஷிக்கைக்குமுடலான ஸ்தலம் என்று விரும்பி வர்த்திக்கும் கோயில். தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற. த்ராவிடபாஷாப்ரதாநமான தென்னாடும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்ததேகுடியாகத் தொழும்படிநின்ற. திருவரங்கத்திருப்பதியின்மேல். திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்ந்நாவன். மெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவன். அஸத்யமென்பது ஒன்றும்கலசாத நாவையுடையவனென்கை; “ பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன் ” என்னுமாபோலே. இத்தால் - பகவத்வைபவம் தேசவைபவம் கீழருளிச்செய்தவற்றில் ஒன்றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அநந்யப்ரயோஜநனான வடியான். “ அடியான் ” என்று பேரிட்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடியாரிறே; சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமதொழிய, ஸ்வாதிசயந்தேடுகை சேராதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷிக்கு மங்களத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவராகையாலே, தம்மை “ மெய்யடியான் ” என்கிறார். இவையிரண்டும் தாமருளிச்செய்த வசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து விட்டுசித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர். விரித்த தமிழுரைக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றுமித்யாதி. எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழே விச்லேஷரஹிதராய், *அடியார்கள் குழாங்களோடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ..௧௧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கரூள் பதினறு ஆமை மைத்துனன் குற ளூரந் தேவு செரு கைந்நாகத் துப்பு.

———(o)———

ஆக திருமொழி-௩௯-க்கு, பாட்டு-௪௨௦.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தையும், பெரியகோயிலான திருவரங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபிநிவேசத்தோடே பேசி யநுபவித்து ப்ரீதரானார்; “ தன்னடியார் ” இத்யாதியில் சொன்னபடியே - புருஷகாரபூதையான பிராட்டிதானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலித்து ஆச்ரிதரக்ஷணம்பண்ணும் வாத்ஸல்யாதிசய யுக்தராய், “ இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி ” இத்யாதிப்படியே - அநந்யப்ரயோஜநராய், திருவடிகளை ஆச்ரயித்த

வர்களை அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே அபுநராவர்த்திலக்ஷணமான பரமபதத்திலேகொடுபோய் * அருள்கொடுத்திட்டு அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவரான பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய குணத்தை யநுஸந்தித்தவராகையாலே, அவர்க்கும் திருந்தின சேதநரை இங்குநின்றும் கொடுபோய் அடிமைகொள்ளுகை திருவுள்ளமாகையாலே, "நாம்இனி அங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணும்" என்னும் அபேக்ஷைபிறந்து, அதுக்கு தேஹஸம்பந்தமற்றுப்போக வேண்டும்படியை அநுஸந்தித்து, இந்தப்ரஸங்கத்திலே சரீர விச்லேஷஸமயத்தில் ஸம்ஸாரிகளானவர்களுக்கெல்லாம் யமபடரால்வரும் நலிவைநினைத்து, "அது நமக்கு வாராதொழியும்போது ஸர்வேச்வரனானவனே போக்கித் தந்தருளவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, "அதுதன்னை ஏற்கவே அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து அர்த்தித்துச் செய்வித்துக்கொள்வோம்" என்று ஒருப்பட்டு, சரமதசையில் கர்மாநுகுணமாக யமபடர்வந்து என்னை நலியும்போது, அந்த க்லேசத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் க்ஷமனல்லேன் என்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னைநலியாதபடி தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும் என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு விண்ணப்பம்செய்து செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடியென்?;- (க) "நவஞு யமவிஷயம் ...." என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், "வேண்டாமைநமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்" என்கிற பகவதுக்தியாலும், * "உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்" என்று அபியுக்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) "பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்" என்று யமன்றானே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதைவரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, "சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்" என்று பயப்பட்டுத் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்து, "அத்தசையிலே என்னைரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று இவர் அர்த்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்களோடு விருத்தமன்றோவென்னில்; ஆழ்வார்கள் தாங்கள், * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அநுபவியா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தவனாய் பந்தமோக்ஷோபய நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய பலத்தையு மநுஸந்தித்து, "நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவன் இன்னம் நம்மை ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்" என்று, "மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்றும், "இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்றும், "வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்த்தன்வல்லை- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னைமாயனே" என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம்செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவரும், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகலவடித்த கர்மபலத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஸ்வதந்த்ரனானவன் நம்முடைய கர்மாநுகுணமாக விட்டு உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடரால்வரும் நலிவு நமக்குவரில் செய்வதென்" என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்

(க) "நகலுபாகவதாயமவிஷயம்கச்சந்தி" (உ) "பரிஹரமதுஸூதநப்ரபந்நாந்"

னை ரக்ஷித்தருளவேணும் என்று அர்த்திக்கிறார். ஆகையால், இந்த பயமும் ப்ரார்த்தனையும் இவருடைய அதிசங்காமூலமான கலக்கமடியாக வந்ததாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன வசனங்களோடு விரோதமில்லை. ... ... *.

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே
ஒப்பிலேனாகிலு நின்னடைந்தே னானைக்குநீ யருள்செய்தமையால்
எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்
அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே.க

பதவுரை.

'அரங்கத்து அரவு அணை பள்ளியானே!—,
துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும் திறமுடைய உன்னை
அடைவது— அடைக்கலம்புகுவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்களெல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்தகாலத்திலே
துணை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய்என்று'
(என்று ஆழ்வார் சொல்ல;— 'அது தான்செய்வது ஒருக்கால் ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கன்றோ' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஒப்பு இலேன் ஆகிலும்-'அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லேனாகிலும்
நின்— உன்னை
அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்'
(என்ன; 'நாம் ஆரை ரக்ஷிக்கக்கண்டு நம்மை வந்தடைந்தீர்?' என்ன;)
நீ— 'தேவரீர்
ஆனைக்கு— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு
அருள் செய்தமையால்— க்ருபைபண்ணினமையாலே'
(என்ன; அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— 'மூன்றுதோஷத்தாலுமுண்டான இளைப்பானது
என்னை— என்னை
வந்து— வந்து கிட்டி
நலியும்போது—வருந்துங்காலத்திலுண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்த்தையில்
நான்— அடியேன்
ஏதும்— சற்றாயினும்
உன்னை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
அப்போதைக்கு—அக்காலத்துக்காக
இப்போதே— கரணகளேபரங்கள் தெளிவு பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.' என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. துப்பு- ஸாமர்த்த்யம். ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யமுடையாரை ஆச்ரயிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்கையாய், ஈச்வரன்றன்னையே சொல்லுகிறது. பஹுவசநம்- பூஜார்வாசி. ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யர்தான் வ்யக்த்யந்தரத்திலே இல்லையிறே; (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே.

(க) "நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே-ஸமர்த்தோ தர்ச்யதே கச்சித்தம் விநாபுருஷோத்தமம்" (உ) "நஹிபாலநஸாமர்த்த்ய ம்ருதேஸர்வேச்வரம்ஹரிம்- ஸ்த்திதௌ ஸ்த்திதம்மஹாத்மாநம் பவத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித்"

எல்லாம்சோர்விடத்து. இந்த்ரியங்களடைய அழிந்து மநஸ்ஸும் அழிந்தவிடத்து. அந்திம தசையைச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே. * காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபமாய்க்கிடக்கிற தசையில் (க) "அஹம்ஸ்மராமி" என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நம்மதாம்படியிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (உ) "ஸ்மர்த்தா" என்கிறபடியே ஸக்ருத்கரண ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன். அவர்களுக்கு ஸதர்சனல்லேனாகிலும், என்னுடைய து:க்காதிசயத்தாலே, அந்த து:க்கநிவர்த்திக் குறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதைபாராதே ரக்ஷிக்கும் உன்னை சரணமாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யானை ரக்ஷித்ததுகண்டு நீர் நம்மை யடைந்ததென்னன்; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமு மொழிய வேறொரு யோக்யதையு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியினாலே. ஆனால் அவ்வானையோபாதி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோம் என்ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாத பித்த ச்லேஷ்ம தோஷத்ரயமும் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதென் என்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணகளேபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் நிர்ப்பந்தமேது நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ, தேசவிப்ரக்ருஷ்டமான க்ஷீராப்தியைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகநித்ரைபோலேயோ இந்த யோகநித்ரை; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ. ... க.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினனே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர் நமன்றமர்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மாயைவல்லை
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. ௨.

பதவுரை.

சங்கொடு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம் — திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்தினனே — திருக்கையிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு — திருவனந்தாழ்வானாகிற
அணை — திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

நா — நாக்கை [கொண்டு
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பர்— நில்லாநிற்பர்களாய் [மளவில்
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டுபோ

(க) "அஹம்ஸ்மராமி" (உ) "ஸ்மர்த்தா"

(இவ்வாத்மாவின் மநஸ்ஸானது)
உன்திறத்து— உன்விஷயத்திலே
எத்தனையும்— ஏகதேசமாயினும்
புகாவண்ணம்— உள்புகுராதபடி
நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஓர்— ஒப்பற்ற
மாயை— வஞ்சனையில்
வல்லை— ஸமர்த்தராகாநின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— காணங்கள் என்வசமாய்ச்
செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,
சாம் இடத்து— 'சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்
என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாத என்னை
குறிக்கொள் கண்டாய் — திருவுள்ளம்பற்றி
யருளவேணும்'
(என்று)
உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்
துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம் சோர்விடம்" என்றதை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்ர யௌல்பண்யத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க க்ஷமனன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக் கோள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்று நீ உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது சரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா யென்னவுமாம். சங் கோடு சக்கர மேந்தினனே. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தைமாறி, அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா யுதங்களையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர், இப் போது, ரக்ஷகனாகவும் திவ்யாயுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படியாய்த்துச் செல்லுகிற பயம். பயஹேதுதன்னை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்தித்யாதி. க்ரோதாதிசயத் தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாநுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக் கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத் தோற்றாமல் இச்சேதநனொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற் பர்களாய்த்து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமளவில். உன்திறத் தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லை. இவ்வாத்மாவினுடைய மநஸ்ஸு உன்விஷயத்தில் ஏக தேசமும் உள்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சநத்தை வல்லை. ஆமி டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, கரணங்கள் என்வசமாய்ச்செல்லலான தசை யிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத் தேன். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக முற் கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப் பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ... ... ௨.

மூ.—எல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்றா லெற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது
நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை நேமியுஞ் சங்கமுமேந்தினனே [ண்டேன்றும்
சொல்லலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாம் சொல்லினேனென்னைக் குறிக்கொ
அல்லல்படாவண்ணங் காக்கவேண்டு மரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. ௩

பதவுரை.

அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!–;
நேமியும்— திருவாழியையும்
சங்கமும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஏந்தினானே— திருக்கையி லேந்திக்கொண் டிருக்கிறவனே!
எல்லையில்— அடியேனுடைய ஆயுஸ்ஸின் எல்லையான சரமதசையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன—' கடக்கநில்லுங்கோள்' என்று தகைகைக்குத்தக்க
உபாயம்— ஒருபாயமும்
இல்லை— என்கையிலில்லை;
(ஆதலால்,)
சொல்லலாம்போதே—சொல்லுகைக்கு யோக்யதை யுண்டான காலத்திலேயே
உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படாவண்ணம்—யமபடர்கையி லகப் பட்டு வருந்தாதபடி
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸினுடைய எல்லையான மரணதசையில். வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாம்யமார்க்ககதி இனி ஆஸந்நம் என்னுமளவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி மயங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்ன வுபாய மில்லை. "நில்லுமின்" என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூந்யதையைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே. விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி யிருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்ற நின்றானாயிருக்கிற தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கீழே- "சங்கொடு சக்கர மேந்தினானே" என்றார்; இங்கே- "நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே" என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் ‡கைகண்டிருக்குமுபாயம்."எப்போதும் கைகழலாநேமியான்"என்றிறே இவர்களிருப் பது. "நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை" என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போ தும் சொல்லாநின்றீரே, அதுதான் உபாயமானாலோவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ ன்னேனோ? சொல்லலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாம் சொல்லினேன். கரணங்கள் வசவர்த்தியா யிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களையெல்லாம் ப்ராப்யமாக வநுஸந்தித்த வித்தனையன்றோ, மங்களாசாஸந பரனாய் உன்னுடைய ஸம்ருத்தியை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸம்ருத்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ, நீ யறிய உன்னை ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்திருக்கிற விதுதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செய்கிற வித்தனையன்றோ. என்னைக் குறிக்கொண்டென்றும். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனான என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

(க) [illegible]   ‡ [illegible]

வேண்டும். என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால் வரும் நலிவிலே அகப்பட்டு துக்கப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இதுக்காகவன்றோ தேவரீர் அணித்தாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... ௩.

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ!
அற்றதுவாழ் ளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ௪.

பதவுரை.

ஒன்று— ஒப்பற்ற
விடையனும்— ரிஷபவாஹநனானருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
உன்னை— தேவரீரை
அறியா— அறியவொண்ணாத
பெருமையோனே-பெருமையையுடையனாய்
முற்ற— ஒன்றொழியாதபடி
உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களும்
நீயே ஆகி— நீயேயாய்
மூன்று எழுத்து ஆய— அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனாய்க்கொண்டு
முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனாயிருக்குமவனே!

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;—
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— 'இவனுக்கு
வாழ் நாள்— ஆயுஸ்ஸு
அற்றது என்று எண்ணி— முடிந்தது' என்று நினைத்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற அற்றைக்கு— பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்டவன்றைக்கு
நீ— ஆச்ரிதரக்ஷகனான நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள்கையில் காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். —"நுண்ணுணர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மானும்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது, அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவாக தர்சிக்கவல்ல ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநத்தையுடையனான அத்விதீய ரிஷபவாஹநனும். "ஒற்றைவிடையனும்" என்றது - லோகவ்யாவ்ர்த்த மாகையாலே அத்விதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. இத்தையிறே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (க) "[illegible]" என்கிறபடியே அவ்யவதாநேந திருநாபீகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர்தம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களையு முடையனாய், "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்கிறபடியே இவ்வருகுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும். உன்னையறியாப் பெருமையோனே. ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய் ஸர்வசரீரியாயிருக்கு முன்னை, உள்ளபடி யறியவொண்ணாதிருக்கும் பெருமையையுடையவனே.

(க) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை"

(க) "[illegible]" என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்றுமுண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறியார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்னானிறே. "கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணன் காணான் அவன்வைத்த பண்டைத்தானத்தின்பதி" என்று - அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தையுமுட்பட அவர்களறியமாட்டார்களென்றிறே திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வ வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (உ) "[illegible]" (ங) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனாய்க்கொண்டு ஸர்வகாரணபூதனா யிருக்கிறவனே. "மூன்றெழுத்தாய" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம், வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தநம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவபரமாய் அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறே யிருப்பது. (ச) "[illegible]" என்றும், (ரு) "[illegible]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரகர்த்பர்த்தமிறே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்படி நீயே நிர்வாஹகன்என்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிவு வரக்கடவதோ! என்று விஷண்ணராகிறார். அற்றதுவாழ்நா ளிவற்கென்றெண்ணி. ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம் போகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்சநமன்றமர் பற்றவுற்றவற்றைக்கு. மேல் ஒருவேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக யமபடரானவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே யொருப்பட்டவன்றைக்கு. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வாதிகனாய் சரணாகதரக்ஷகனான நீ, உனக்குப் பரிந்தன்றியுளேனாகாதபடி யிருக்கும் என்னை அவர்கள்கையிலே காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ அணித்தாகவந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளிற்று. ... ...

மு—பையரவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி
உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுந்தியிற்றோற்றினாய் நான்முகனை
வையமனிசரைப் பொய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்
ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ரு.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— க்ஷீராப்தியிலே	அரவு இன் அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற இனிய படுக்கையின்மேலே
பை— பரந்தபடங்களையுடைய	

(க) "யந்நதேவாநமுநயோ நசாஹம்நச சங்கர꞉ - ஜாநந்திபரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ꞉பரமம் பதம்" (உ) "ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (ங) "புருஷஏவேதம்ஸர்வம்" (ச) "ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு꞉" (ரு) "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரந்மா மநுஸ்மரந்"

பள்ளிகொள்கின்ற— கண்வளர்ந்தருளுகிற
பரமமூர்த்தி— பரமசேஷியானவனே !
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே !—;
உய்ய— ஸகலாத்மாக்களும்தன்னை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக
உலகு— லோகங்களை
படைக்கவேண்டி— ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி
நால் முகனை— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவை
உந்தியில்— திருநாபீகமலத்திலே
தோற்றினாய்— தோற்றுவித்த நீ
வையம்— 'பூமியிலுள்ள
மனிசர்— மநுஷ்யர்கள்
பொய் என்று எண்ணி— நம்முடைய கட்டளையான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்கமாட்டார்கள்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி
காலனையும்— அவர்கள் மீறி நடக்கும் காலத்தில் சிக்ஷிக்கைக்கீடான காலனையும்
உடனே— உடனே
படைத்தாய்— ஸ்ருஷ்டித்தாய் ;
ஐய— பரமபந்துவானவனே !
இனி— இனி [யேனை
என்னை— மங்களாசாஸநைகபரனான அடி
காக்கவேண்டும்— யமபடரால் வரும் நலிவில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பையரவினணைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகோள்கின்ற பரமமூர்த்தி. திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே, "உள்ளப் பல்யோகு செய்தி" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கீடாண பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமசேஷியானவனே. மூர்த்திசப்தம்- ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாய்க்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணுகைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின உபகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார். உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விதுரராய் போகமோக்ஷசூந்யராய் *அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கரணகளேபரங்களைப் பெற்று, திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையிலே விருப்பத்தை யுடையனாய், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திருநாபீகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோதே, "பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்பார்சிலரல்லர், க்ரமமாய் விபரீதப்ரவர்த்தராமவர்கள்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, "அப்படி அதிப்ரவர்த்தரான தசையில் அதுக்கீடாக சிக்ஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று காலனையுமுடனே ஸ்ருஷ்டித்தவனே. "பொய்யர்" என்கிறவித்தை, "பொய்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஐய. ஐயனே!;— பரமபந்துவானவனே. இத்தால் ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இனியென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கீகாரவிசேஷத்தாலே வ்யாவ்ருத்தனாய் உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியன்றி தரியாதபடியான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால்வரும் நலிவில் அந்வயமில்லாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று- அநந்யகதிகளாய் ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ. ...ரு.

மூ.—தண்ணனவில்லை நமன்றமர்கள் சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்
மண்ணொடுநீரு மெரியுங்காலு மற்றுமாகாசமு மாகிநின்றாய் [டென்றும்
எண்ணலாம்போதே யுன்னாமமெல்லா மெண்ணினே னென்னைக்குறிக்கொண்
அண்ணலே நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ௬.

பதவுரை.

நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
தண்ணன இல்லை—தயையில்லாதவர்களாய்க் கொண்டு
சால— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்யாநிற்பர்— பண்ணாநிற்பார்கள்;
மண்ணொடு நீரும்— பூமியும் ஜலமும்
எரியும்— அக்நியும்
காலும்— வாயுவும் [ளும்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும்— கார்யரூபமானஜகத்துத்தானும்
ஆகி— உனக்குப்ப்ரகாரமாக
நின்றாய்—அவற்றுக்கு ப்ரகாரியாய்க்கொண்டு நின்றவனாய்
அண்ணலே— ஸர்வஸ்வாமியானவனே!
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!—;
எண்ணலாம்போதே— அநுஸந்திக்கபோக்யதையுண்டான காலத்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களையெல்லாம்
எண்ணினேன்— எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவு மநுஸந்தித்தேன்;
என்னை— பல்லாண்டு பாடுமவனான என்னை
நீ— தேவரீர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு—திருவுள்ளம்பற்றி என்னை—;
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்ணனவில்லை. மெத்தனவில்லை. உக்தி வ்ருத்திகளெல்லாம் கடிநமாயாய்த்திருப்பது. "கடுஞ்சொலார் கடியார்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, தண்ணனவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால்விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. நமன்றமர்கள். ப்ரதாநனான யமன்றானாகில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கூடும்; இவர்கள் அவனுடைய படராகையாலே "அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்" என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ரூரமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடிதான தண்டனைகள் பண்ணாநிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹவிச்லேஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிக்கொண்ட உதடுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும் பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்தும்படி பண்ணுகையும், "நமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்" என்னும்படி இந்தசரீரந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல்படுகையும், பின்பு யாதநாசரீரத்திலே புகுரச்சொல்லி மோதுகையும், "பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக இழுப்பதன் முன்னம்" என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும் கால்முன்னுமாக யாம்யமார்க்கத்தாலே ஈரிழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித் துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாய்கையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. "செய்யாநிற்பர்" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே உத்தரோத்தரம் செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணித்யாதி — பூமியேர்டே ஜலமும் அக்நியும் வாயுவும் ஆகாசமுமாகிற ஜகத்கார ணமான பூதபஞ்சகமுமாய், மற்றும் கார்யரூபமான ஜகத்துக்களுமாய் "நீ" என்கிற சொல் லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்கு ப்ரகாரமாக இவற்றுக்கு ப்ரகாரியாய்க்கொண்டு நின்றவ னே. இத்தால் ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வப்ரகாரியாயிருக்கையாலே உனக்கு விதேயமல்லா தொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடரால்வரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும். எண்ணலாம்போதே யுன்னாமமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யநிஷ் டையைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அநுஸந்திக்கலானபோதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவும் அநுஸந்தித்தேன். நாராயணாய த்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களும் மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அதொன்றையும் சொல்லவே எல்லா நாமங்களையும் சொன்னாராவரிறே. இவர்தாம் அதொழிய வேறொன்றறியாரிறே. "நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன் நாரணனென்னு மித்தனையல்லால்" என்றார், "ஓவா தே நமோநாரணாவென்பன்" என்றுமிறே இவரிருப்பது. மங்களாசாஸநத்துக்கும் இது தானேயிறே இவர்க்கு வாசகம். "நமோநாராயணாயவென்று- பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டு- ஏத்துவர்" என்றாரிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருக்ஷணமும் தரிக் கமாட்டார். "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாரணாவென்றெண்ணாநாள்- என க்கு- பட்டினிநாள்" என்னுமவரிறே. ஆக, இப்படி உன்னாமமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன் திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களா சாஸநம் பண்ணுதபோது க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. என்றும், ஸர்வகாலத்திலும். இந்நிலைதான் இவர்க்கு காதாசித்கமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே. இத்தலையிலுவபேறுகள் உன்னதாம்படியன்றோ குடற்றுடக்கிருப்பது. நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தநிஷ்டை யை யுடையேனை வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யமபடரால் வரும் நலி வில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இதுதான் நான் இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றோ தேவரீரிங் கே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... கூ.

மூ.—செஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுயகனே யெம்மானே
எஞ்சேலிலென்னுடை யின்னமுதே யேழுலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவுருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. எ.

பதவுரை.

செம்— செவ்விய
சொல்— சொல்லையுடைத்தான
மறை— வேதத்துக்கு
பொருள் ஆகிநின்ற— ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டுநின்றவனாய்
தேவர்கள்— நித்யஸூரிகளுக்கு
நாயகனே— தலைவனாய்
எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே!
எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
இன்— பரமபோக்யமாய்
என்னுடை அமுதே — அம்ருதம்போலே எனக்கு ரஸாவஹனாக நின்றவனாய்
ஏழ் உலகும் உடையாய்— ஸப்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய்

என்— எனக்கு
அப்பா— உபகாரகனானவனே!
அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே!—;
வஞ்சம் உருவில்— ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி மறைத்துக் கொண்டுவரும் ரூபத்தையுடைய
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

வலிந்து— பலாத்கரித்து
நலிந்து— ஹிம்ஸித்துக்கொண்டுவந்து
என்னை— என்னை
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்திலே
அஞ்சலம் என்று— 'அஞ்சாதே கொள்' என்று என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. செஞ்சொல் மறைப் பொருளாகிநின்ற. செவ்விய சொல்லையுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தபூதனாய்நின்ற. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - யதாபூதவாதித்வம். நாஸ்திகர் யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை "மறை" என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டு கூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மப்ரதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமா யிருந்ததேயா கிலும், ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவனே ப்ரதிபாத்யன் என்னத்தட்டில்லையிறே. (உ) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில், இவனை ஸத்வாரகமாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே (ஈ) "[illegible]" என்றருளிச்செய்தது. தேவர்கள்நாயகனே. (ச) "[illegible]" என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது-(இ) அஹர்த ஸஹஜ தாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அநுபவகைங்கர்யங்களையொழிய அரைக்ஷணமும் செல்லாதபடியாய், *அஸ்த்தானே பயசங்கிகளாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநபரராய்ப் போருகிறவர்களுடைய ப்ரக்ருதி யறிந்து விநியோகங்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளுக்குப் பரிவனாக்கி அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடை யின்னமுதே. ப்ராக்ருதமான அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். "இல்" என்பது இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்களால் வரும் ஸங்கோசரஹிதமாயிருக்கை. அது எல்லாதேசத்திலு மின்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்குமிறே. "என்னுடையமுது" என்கையாலே - பஜித்தார்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போலன்றிக்கே உயிரைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. "இன்னமுது" என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, த்ருப்தியைப் பிறப்பிக்குமது போலன்றிக்கே, "அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்கிறபடியே-புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலென த்ருஷ்ணையை விளைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிகளும், "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரியவாரமுது" என்று-இவ்வம்ருதத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வம்ருதந்தான் "அரங்கமேய வந்தணன்" என்னும்படி ஆஸந்நமாய்த்தே இவர்க்கு. ஏழுலகுமுடையாய். இத்தால் - லீலாவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (ரு) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் கடவனான ஸ்வாமியானவனே. என்னப்பா. இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு. ஆந்

(க) "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:" (உ) "ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி" (ஈ) "ச்ருதி சிரஸிவிதீப்தே" (ச) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" (ரு) "பதிம் விச்வஸ்ய."

ராவிராமையாலே இரண்டிடத்திலு மவய முண்டிறே. * பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்குகையாலே எனக்கு ஸத்தாகாரணமானவனே. வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள். தங்கள் வரவு ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடரானவர்கள். வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. பலாத்கரித்து பிடித்துக்கொண்டுவந்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன் திருமிடற்றோசை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யநுபவித்து உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்தைக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அகவாயாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தமாய்க்கொண்டு திவ்யவிபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ...எ.

அ.—நானேதுமுன் மாயமொன்றறியே னமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிந்த
ஊனேபுகேயென்று மோதும்போதங்குன்னை நானேன்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர்தங்களீசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
னானாய்நீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான்— அடியேன்
உன்— ஸர்வசக்தனான உன்னுடைய
மாயம்— மாயைகளில்
ஏதும் ஒன்றும்— யாதொன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்;
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
பற்றி— பிடித்து
நலிந்திட்டு— இந்தசரீரத்தோடேநலியத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து
(பின்பு,)
இந்த ஊன்— 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே
புகு என்று— ப்ரவேசி' என்று
மோதும்போது— அடிக்குங்காலத்திலே
அங்கு — அத்தசையில்
உன்னை— தேவரீரை
நான்— அடியேன்
ஒன்றும்— ஒருவகையாலும்
நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
வான்— பரமபதத்திலே
ஏய்— பொருந்திவர்த்திக்கிற
வானவர்தங்கள்— நித்யமுக்தர்க்கு
ஈசா— தலைவனாய்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையிலே
பிறந்த— அவதரித்தருளின
மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையுடையனாய்
என்— எனக்கு
ஆனாய்— பாகன்வசப்பட்டொழுகும்ஆனைபோலேவசீகர்தனாய்
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
நீ—ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நானித்யாதி. அதீதாநாகதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான் ஸர்வசக்தியான உன்னுடைய மாயைகளிலேதேனு மொன்று மறியேன். இப்போது இவர் "உன்மாயம்" என்கிறது, "போமிடத்துன் திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம்நிற்பதோர் மாயைவல்லை" என்று சொன்னதுபோலே யிருக்குமவற்றையிறே. அதாவது - கர்மாது

குணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணிவைக்கும் வஞ்சநங்க ளநேகங்களிறே; அவையெல்லாம் அவன்றுனறியு மத்தனையொழிய, எதிர்த்தலைக்குத் தெரியாதபடியிறே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறுர். நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடரானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா துஃக்கங்களும் விளையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமகோசரமாம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இந்தவூனேபுகே யென்று மோதும்போது. அநந்தரம் யாதநாசரீ ரத்தைக்காட்டி "இந்த சரீரத்திலேபுகு" என்பர்களாய்த்து. "இந்தவூன்" என்று – விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(க)சேதநபேதநா திகளிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்ததுஃக்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிறே "யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) "யாதநாதீவ்ர வெதநா" என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி "இதிலேபுகு" என்றுல், இவன் வெருவிப்பிற்காலியா நிற்குமிறே. "இதிலேபுகு" என்று கண்பாராதே மோதாநிற்பர்களாய்த்து. அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான துஃக்கங்களையெல்லாம் இவனை யநுபவிப்பிக்க. இப்படி "இதிலேபுகு" என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். அங்குன்னை நானுனென்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்வி மோசகனுன உன்னை நான் ஒருப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனுக நினைக்கமாட்டேன். "அங்கே யும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்" என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலிவிலே அகப்பட்டு மநஸ்ஸு கலங்குகிற தசையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானோய்வான வர் தங்களீசா. பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூப மான வடிமைகொள்ளும் நியந்தாவானவனே. எய்கை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனு யிருந்துவைத்து இங்குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக ஸ்ரீமதுரையிலே இதரஸஜாதியனுய் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியாம்யனுயிருந்து ஆட்கொள்ளும். "ஆட்கொள் ளத் தோன்றிய ஆயர்தம்கோ" என்றுரிறே. என்னுனைய். தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான பலத்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அல்பபலவிசிஷ்டனுன பாகன்கையிலே வசீக்ருத மான மத்தகஜம்போலே, மங்களாசாஸநபரனுன வெனக்கு வசீக்ருதனுனவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வரக்ஷகனுன நீ, உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது க்ஷண காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதுக்குவிக்ருமாக யமபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அந்வயிபாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்த் தலையிலே குடில்கட்டிக் கிடக்குமாபோலே, பரமபதாதிகளைவிட்டு கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந் தருளுகிறது, அபிமாநாந்தர்ப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காக வன்றே. ... ... அ.

மூ.—குன்றெடுத்தாநிரை காத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனே யெம்மானே
அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்
நன்றுங்கொடிய நமன்றமர்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ
தன்றங்குநீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. கூ.

(க) வேதநாபேதநாதி. (உ) "யாதநாதீவ்ரவேதநா"

பதவுரை.

குன்று— கோவர்த்தநபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரளை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆயா— ஆயனாய்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனாய்
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப்பல்லாண்டுபாடு
பவனாக்கிக்கொண்டநாள்தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆதி—ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய
அம்— விலக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும்மறந்ததில்லை;
நன்றும் கொடிய — மிகவும்கொடியரான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்ஸித்து
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்காலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தசையிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றித்யாதி. இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில் ||ஈடுபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபீஜநங்களை ரக்ஷித்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள்தன்னைச் சொல்லாதே, "ஆநிரைகாத்த ஆயா" என்று இத்தைச்சொல்லுவா னென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷ்யவர்க்கம் இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனாயன்று குன்றமொன்றெடுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்று பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திறேயவதரித்தது. எம்மானே. இந்த குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. "அம்மானே" என்று பாடமாகில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷணத்துக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்தவன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்தவன்றுமுதலென்னுதல். இன்றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனான உன்னுடைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங்கோடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். "நன்றும்" என்றது- மிகவும் என்றபடி. நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. அன்றங்குநீ என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸ்ம்ருதியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபரனாய்க்கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள் நலிவில் அகப்

|| ஈடுபடாதபடி - துவளாதபடி.

படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. "அரவணைமேல் போரா யற்காட்பட்டார்பேர்-நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்" என்னும்படி 'நமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்' என்று அபிமானித்து நோக்கிக்கொண்டுபோரும் தேவரீருடைய அபி மானாந்தர்ப்பூதரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ. என்னுடைய அதிசங்காமூலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனை யன்றோ. ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்
ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்
தூயமனத்தனராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. ⅹ.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனாய்
மதுசூதனனை— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
மாதவனை— ஸ்ரிய:பதியாய்
மறையோர்கள்— வைதிகர்களால்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனாய்
ஆயர்கள் — இடையர்களுக்கெல்லாம்
ஏற்றினை— தலைவனனமேனணிப்பையுடை யனாய்
அச்சுதனை—அடுத்தாரை ஒருக்காலும் நழு வவிடாதவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அணை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானை—பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய மணவாளன் விஷயமாக
வேயர்— தாம்திருவவதரித்தகுடியிலுள்ளா ரெல்லாரும்
புகழ்— புகழும்படியாயிருப்பாராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு
மனத்தனர் ஆகி— மனஸ்ஸையுடையராய்க்
வல்லார்தாம்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணனுக்கு — வடிவழகையுடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

வ்யா. மாயவனை. ஆச்சர்யரூபகுணசேஷ்டிதங்களையுடையவனை. இத்தால் விக்ர ஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆத்மகுணமான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகளாலும் ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமானமநோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலும் அநுபவிதக் களான ப்ரேமயுக்தர்க்கு அநவரதமங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வைலக்ஷண்யத் தையுடையவனென்கை.மதுசூதனனை. அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித் தாற்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால் அநுபவவிரோதியான யமவச்யதைக்கு

அஞ்சவேண்டாதபடியான விஷயமென்கை. (க) "[illegible]" என்று யமன்றனும் நடுங்கும்படியான விஷயமிறே. மாதவனை. ஆச்ரிதரானவர்களுக்கு உபாயதசையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதசையில் ப்ராப்ய பூதையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை. இத்தால் அச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ! என்று ஸர்வகாலமும் "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படி யிருக்குமவனென்கை.

மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினை. அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்தோஷமாய் பகவத்வைபவயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பரத்வத்திலுங் காட்டில் நீர்மையிலேயீடுபட்டு அநவரதம் ஸ்துதிக்கும்படி ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்க்கொண்டு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனாகையால்வந்த மேனாணிப்பை யுடையவனை. மேன்மைக்கு "அமரரேறு" என்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு "ஆயர்களேறு" என்கிறவிது. பெரியபெருமாளை க்ருஷ்ணாவதாரமாகவிறே நம் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தானை" என்றாரிறே திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவளத்தை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்த்து. (க) "[illegible]" என்று - "யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பணியாகச்சாத்தின திருவாபரணம் இப்போதும் பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது" என்று கண்டநுபவித்தாரிறே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் "மறையோர்கள்" என்கிறது - திருப்பாணாழ்வார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதவனை. "பச்சை மாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச் செங்கணச்சுதா" என்றாரிறே - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். "அச்சுதா" என்றவநந்தரம், "ஆயர்தங்கொழுந்தே" என்று மருளிச்செய்தாரிறே. அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை. உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பரதானமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு ந்ருத்த ஸ்த்தாநமாகையாலே "ரங்கம்" என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை. வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன். தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படியாயிருப்பாராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேச்வரனை, * அரவத்தமளிப்படியே தந்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, * உறகலுறகல்படியே மங்களாசாஸநம் பண்ணும் பெரியாழ்வார். சொன்னமாலைபத்தும். அநுபவத்துக்கும் மங்களாசாஸநத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தனராகிவல்லார். ப்ராப்யாந்தரத்திலும் ப்ராபகாந்தரத்திலும் அந்வயமில்லாமையாலே நிர்தோஷாந்தகரணராய், இவரபிமாநத்திலே யொதுங்கி அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே.

(க) "பரிஹரமதுஸூதந ப்ரபந்நாந்" (உ) "கூர்பவ்யாக்ரீநகபரிமிளத்பஞ்சஹேதியசோதா நத்தாமௌக்த்யா பரணமதிகம் நஸ்ஸமாதித்ஸதோதி"

பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனுக்கு, "மணிவண்ணா வுன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் தாங்களாவார். இங்கிருந்த நாளும் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, சரீராவஸாநத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரளிலேபுகுந்து "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யநுபவித்து, காலதத்வ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவரென்கை. ... ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லே ஒற்றைப் பையர தண்ணன செஞ்சோல் நானேது குன்று மாய வாக்கு.

ஆக திருமொழி-சகூ-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

ஐந்தாம்பத்து.

———(o)———

கீழில் திருமொழியிலே— "சொல்லலாம்போதே யுன்நாமமெல்லாம் சொல்லினேன்" என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யநுபவித்து, "இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்கடியென்" என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, "இதரவிஷயங்களிலே 'ஆவியே யமுதே' என்று கிரிகையாலே யிழந்தது" என்று வெறுத்து, இப்போது "ஆவியையரங்கமாலை" என்றும், "ஆவியேயமுதே யென்றநூருயிரனைய வெந்தாய்" என்றும், தப்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய காணத்ரயமும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

மூ.— வாக்குத்தூய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கோள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ னென்வசமன்று
மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமேன் னாவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டுரைகோள்வர் காரணா கருளக்கோடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரியஃபதியானவனே!
உன்னை— உன்னை
தூய்மை—ஸ்தோத்ரம்பண்ணத்தக்கபரிசுத்தி
வாக்கு— என் வாக்குக்கு
இலாமையினாலே— இல்லாமையாலே
வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் – உன்னைஸ்தோத்ரம்பண்ண சக்தியற்றவனாயிரா நின்றேன்;
நாக்கு— ரஸஜ்ஞமான நாக்கோவென்றால்
நின்னை அல்லால்—உன்னை அல்லது
அறியாது – வாய்க்கொள்ளவறியாது;

அது — அந்த நாக்கின் தோஷத்தை நினைத்து
நான் — நான்
அஞ்சுவன் — பயப்படாநின்றேன்;
என்வசம் அன்று — அந்தநாக்கானது எனக்கு வச்யமன்று;
இவன் — 'இவன்
மூர்க்கு பேசுகின்றான் என்று — மூர்க்கர்பேசும் பாசுரத்தைப் பேசா நின்றான்' என்று
முனிவாய் ஏலும் — கோபித்துக்கொள்வாயேயானாலும்
என் — என்னுடைய
நாவினுக்கு — நாக்குக்கு
ஆற்றேன் — ஸஹிக்கப்போகாது;
காக்கை — காக்கையினுடைய
வாயிலும் — வாயினிடத்திலுண்டாகும்சொற்களையும்
கட்டுரை — (தங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக
கொள்வர் — (அறிவுடையார்) கொள்ளாநின்றார்கள்;
(அப்படியே,)
காரணா — ஸர்வகாரணபூதனாய்
கருளன் — பெரியதிருவடியை
கொடியானே — த்வஜமாகவுடையவனே; நீயுமென்சொல்லைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்யாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பகவத்ஸந்நிதியிலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரயோஜநத்தைக் ‡கணிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். "பாவியேன் பிழைத்தவாறு", வாக்கு- சொலவு. மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளுமிறே. ["பாதனுங்கம்பி" இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமானார் சொல்லும் பாசுரத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். "மாட்டீராகில் தவிரும்" என்ன; நாக்குநின்னையல்லாலறியாது. ரஸமறிந்தநாக்கு, * ஸர்வரஸனான நின்னையல்லாலறியாது. "அத்தால் வரும் குற்றமும் உம்மதன்றோ" என்ன; அது விஷயதோஷம். "அகலகில்லேன்" என்றது மார்வின் குற்றமானாற்போலே. "ஆனால் நீரும் நாக்கோடேகூடிச்சொல்லும்" என்ன, நான் அதஞ்சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை யநுஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகையாலே மேல்விழாநின்றது, கரணியான உம்முடைய வசமாக்கினாலோவென்ன; அது என்வசமன்று. உன்வசம். "நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது" என்பது, "நானதஞ்சுவன்" என்பதாகாநின்றீர், இதுமூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரமாயிராநின்றதீ! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலும். என்பாசுரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் என்னாவினுக்காற்றேன். உன்முனிவுக்கு ஆற்றலாம், என்னாவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப்போகவும், அத்தை அறிவுடையார், "நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது" என்று கொள்ளுவர்களிறே. கட்டுரை- நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிற்றுச் சொன்னத்தையும் குணமாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்ன: "நான் கைக்கொள்ளவேண்டுகிறதென்" என்ன; நீஸாபேக்ஷனாகையாலே யென்கிறார். மேல்-காரணா! கருளக்கொடியானே. ஜகத்தையுண்டாக்கிற்று

---

‡ இனிமேல்தொடங்கி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

அவர்கள் பக்கலிலே ஒருகார்யங் கொள்ளுகைக்கிறே. [(க) "விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" "வாழ்த்துவார்பலராக" இத்யாதி.] ரக்ஷகத்வத்துக்குக் கொடிகட்டியன்றோ கிடக்கிறதென்கிறார்- காரணகருளக்கொடியானே. உடையவனாகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். க.

மூ.—சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்து கையானே
பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே
விழிக்குங்கண்ணிலேனின்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடென்மனம்பற்றாது
உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டா யூழியேழுல குண்டுமிழ்ந்தானே. உ.

பதவுரை.

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்த
கையானே— திருக்கைகளையுடையவனே!
சழக்கு— உன்னையொழிந்தாரைஸ்துதிக்கும்குற்றமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கோடேகூட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவிகளை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— தப்பு செய்தார்களேயாகிலும்
தம் அடியார்— தம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது – பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மை யுடையவர்களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றோ;
நின்— தேவரீருடைய
கண் அல்லால்— கடாக்ஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் கண் இலேன் — வேறொருரக்ஷகரை உடையேனல்லேன்;
(அன்றியும்,) [விலே
வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்க
என் மனம்— என்னுடைய மநஸ்ஸானது
பற்றாது— பொருந்தமாட்டாது;
உழைக்கு— புள்ளிமானுக்கு
ஓர் புள்ளி மிகை அன்று கண்டாய் — ஒரு புள்ளி ஏறினால் அதிகமாகாதுகிடாய்;
(இப்படி நீர் என்னை நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? என்ன;)
ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டு— திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்தானே– (பின்பு வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தவனே!
இப்படி என்னையும் நோக்கவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சழக்கு. பொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது - ஸ்வோத்கர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸந்நிதியிலே அஸத்யஞ் சொல்லுகையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். புன்கவிசொன்னேன். ¶ கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல்லுகையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையேபிடித்து அவத்யமாயிருக்க; சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அநுதபிக்கைக்கடி - உன் ஸர்வாதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிறே - கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். பிழைப்பராகிலுமித்யாதி. நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பின்னைச்

(க)"விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" ¶ 'கவிக்கு' என்றது-கவிசொன்ன சொலவுக்கு என்றபடி.

சொல்லப் பெறுவீரோ வென்ன; பிழைப்பராகிலும். தப்பச்செய்தார்களேயாகிலும். தம்மடியார்சோல். அநந்யார்ஹசேஷபூதர் சொன்ன சொல்லாகையாலே பெரியோர்க்குப் பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்ததோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமா யிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றாது. குணக்ருததாஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிறவனுக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். "நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ" என்ன; உண்டென்கிறார்- ஊழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணாதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதே யன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். ... ... உ

அ. மூன்றாம்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. "நாரணா" என்று - நம்முடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றீர், அதுவும் மாறுணும்படி யன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், "கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே னாரணாவென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே னோவாதேநமோநாரணாவென்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியஃபதியானவனே!
நாரணா என்னும் இத்தனை அல்லால் — 'நாரணா' என்கிற இதொன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்;
உன்னை— தேவரீரை
புன்மையால்— ப்ரயோஜநத்தில் நசையாலே
புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சநோக்திகளைச் சொல்லி
புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்குமவனன்றுகிடாய்;
உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிகிறிலேன்;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரணா என்பன்— 'நமோநாராயணாய' என்னாநின்றேன்;
(என்ன; - 'நீர் இங்ஙனே சொல்லா நின்றீர்; இது நல்லவன்மையா யிருந்ததீ!' என்ன;
வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான) வன்மையாவது

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற
வைட்டணவன் என்னும்— ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்கிற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய்என்கிறார்

வ்யா. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். நாரணனென்று மித்தனையல்லால். "நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்" என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிறே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிறே. புன்மையால். தண்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகனானவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. க்ர்த்ரிமம்சொல்லி. * என்கொள்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. "பெருமக்கள்" என்று - * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரிறே. "மாகுணவான் கோலத்தமரர்கோன்." திருமாலே. "மைதிலியும் துதிசெய்ய நின்ற" என்று - ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிறே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிறே. "தன்னுகத்திருமங்கை" என்று - அவளுக்கு அநுபவம் ஸத்தாஸித்தியானாற்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல்லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; "வானவர்சிந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும்செல்வன்." ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் கழியுண்கிறதிறே, இதரபலங்களைவிட்டு மோக்ஷத்துக்குக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்ம்ர்திபண்ண வறியேன். ஓவாதே நமோநாரணாவென்பன். ப்ரயோஜநம் பெற்றவாறே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாறே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாறினால் எனக்கு ஸத்தைகுலையும். சொல்லாதபோது ஸத்தை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்ததீ! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறார்மேல் - உன்கோயிலித்யாதி. வன்மை - மிடுக்கு. "கோயிலில்வாழும்" என்று - புறம்புள்ள அபிமாநம் குலைகையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜந ராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) "ஸவ்ஷிஷயவாஸிந:" "இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே" என்று - பகவதபிமாநமுள்ள தேசத்திலே கிடக்கையிறே தங்களுக்குப் பேறாகநினைத்திருப்பது. ¶ உன்னல் - நினைத்தல். ... ... ௩.

அ. — நான்காம்பாட்டு. நெடுமை. கீழ்ப்பாட்டிலே "புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலிரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது.

(க) "பவத்விஷயவாஸிந:" ¶ "உன்னுமாறு" என்கிறவிடத்தில்.

மூ.—நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய் நின்மலா நெடியாயடியேனைக்
குடிமைகொள்வதற் கையுறவேண்டா கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை
அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றாதைகோத்தவன்றளை கோள்விடுத்தானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களையெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவனாய்
நின்மலா— பரிசுத்தனாய்
நெடியாய்- ஸர்வாதிகனானவனாய் [னை
கொடுமை— க்ரூரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை- தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தளை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே- தறித்துப் பொகட்டவனே!
அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்வதற்கு
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறை சோறு இவை— கூறையும் சோறுமாகிற இவற்றை
வேண்டுவது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெறவேணுமென்று விரும்புகிறதில்லை,
அடிமை என்னும் - 'தாஸ்யம்.' என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜந்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனானாற்போலே, அளக்கைக்கு நெடியனானபடி. ["ஓங்கியுலகளந்த" இத்யாதி.] ஏகரூபமான வடிவை யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்ரயோஜநமாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டுதோஷமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானைத் தமர்கட்கெளியானை] ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அரியனாய் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஔதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்த்ரனைப் போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை. அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவ்ருத்தியைக் கைக்கொண்டருள வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமு முண்டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அநந்யப்ரயோஜநரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி லென்ன; கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு, அவ்வவகைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொன்றாக நினைத்தான், அதுக்கீடாகவிறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிவிலக்ஷணனாகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பரதந்த்ரனாகையாலே ஸ்வாநுபவம் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்

த்தமாகமாட்டாது, நித்யஜ்ஞாந குணகனைகையாலே குணநாசம்புருஷார்த்தமாகமாட்டாது. இனி சேஷபூதனுக்கு சேஷவர்த்தியே புருஷார்த்தமென்கிறார். ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு த்ர்ஷ்டாந்தம் - கோடுமைக் கஞ்சனைக்கோன்று. * மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோதின க்ரூரார்த்மாவைக் கொன்றாற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினாற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரக்ருதி கிடக்கிறது, அத்தைவிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை. ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கங்கே - கூறைசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமநுஷ்யாதி ஜந்மந்தோறு மென்றுமாம். "அடிமை - போதரும்" என்று - யதாந்வயந்தானே பொருளாகவுமாம். "நின்னையேதான்வேண்டி" இத்யாதி. ... ... ௪.

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. தோட்டமித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - "கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை" என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்; இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுவோடைத் துடவைபுங்கிணறு மிவையெல்லாம்
வாட்டமின்றியுன் பொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர் கேழலொன்றாகிக்
கோட்டுமண்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே.

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு
கோடு— தன் தம்ஷ்ட்ரையினாலே
மண்— பூமியை
கொண்ட— உயர எடுத்தருளின [யனாய்
கொள்கையினனே— ஸ்வபாவத்தையுடை
குஞ்சரம்— குவலயாபீடகஜமானது
வீழ— முடிந்துவிழும்படி
கொம்பு— அதன் கொம்பை
ஒசித்தானே— முறித்தவனே!
உன்— தேவரீருடைய
பொன் அடி கீழ்— அழகிய திருவடிகளிலே,
தோட்டம்— தோட்டமும்
இல்லவள்— மனையாளும்
ஆ— பசுக்களும்
தொழு— பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமும்
ஓடை— குளமும்
துடவையும்— விளைநிலமும்
கிணறும்— கிணறும்
இவை எல்லாம் வாட்டம் இன்றி — இவற்றிலொன்றும் குறையாமல்
அகம்— நான்
வளைப்பு வகுத்துக் கொண்டு இருந்தேன் — திரளவகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்;
எனக்கு— இப்படி 'எல்லாம்நீயே' என்றிருக்கிற எனக்கு
நாடு— நாட்டிலுள்ள

மானிடத்தோடு— . மநுஷ்யரோடு
அரிது— ஸஹவாஸம் செய்வது கஷ்டம்;
பலர்— பலபேர்
நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பர்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மநுஷ்ட்டிக்கைக்காக க்ருஷிபண்ணுந் தோட்டம். இல்லவள். : க்ருஹிணி. ஆ. பசு. தொழு. பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. விளைநிலம். : விளைநிலத்துக்கு ஹேதுவிறே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக்கிணறும். ' இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழ். நிரதிசயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் இராள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வளர்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையேயென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டமானிடத் தோடென்க்கரிது. உன்னையொழியப்புறம்பே தாரகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப் படுவார் பலர். கேழ்லொன்றாகிக் கோட்டிமண்கொண்ட. ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அகப்பட * ஒன்றி யிடந்தெடுத்து " தானத்தே வைத்தானால் " என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தாநத்திலே வைத்தானென்கை. கொள்கையினான். இதுதானே ஸ்வபாவமானவனென்கை. குஞ்சரமித்யாதி. குவலயாபீடத்தை நிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொசித்தவனே. இத்தால் பலித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களையுங் கழித்துத் தரவேணுமென்கிறார். ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணவித்யாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரக்ருதி கிடக்க அதுசெய்யப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந்வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கண்ணா நான்முகனைப்படைத்தானே காரணாகரியா யடியேனான்
உண்ணாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணாவென்
றெண்ணாளு மிருக்கெசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுனபாதம்
நண்ணாளவை தத்துறுமாகிலன்றேனக்கவை பட்டினிநாளே. சு.

பதவுரை.

கண்ணா— ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனாய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்
காரணா— ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனாய்
கரியாய் — நீலமேகச்யாமளனாயிருக்குமவனே!
அடியேன் நான்— உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான்
உண்ணா நாள்— உண்ணாதவன்று
பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— பசி உண்டாவதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரணா என்று— 'நமோநாராயணாய' என்று
எண்ணா நாளும்— எண்ணாத நாளும்
இருக்கு எசுர் சாமவேதம்— ரிக்யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற வேதங்களைச்சொல்லி
நாள்— அப்போதலர்ந்த
மலர்கொண்டு— புஷ்பங்களைப்பணிமாறி

உன பாதம்— உன் திருவடிகளை
நண்ணா நாள்— நண்ணாத நாட்களும் (
[உண்ணா நாள்— (எனக்கு) உண்ணாத நாளாம்,]
அவை — மந்த்ராநுஸந்தாநமும், புஷ்ப ஸமர்ப்பணமுமாகிற அவை
தத்துறும் ஆகில்— தட்டுப்பட்டால்
அன்று— அப்போது
அவை— அந்நாடகள்
எனக்கு— எனக்கு
பட்டினி நாள்— பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணா. "க்ர்ஷ்ணனுப் வந்தவதரித்துத் தண்ணியரோடே நின்றான்" என்னும்படி ஸுலபனானவனே. நான்முகனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனானவன் தானாரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸ்ர்ஷ்டித்தவன். காரணா ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான ப்ராக்ர்த ஸ்ர்ஷ்டியைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்வமும் ஸௌலப்யமுமன்றிக்கே, துர்லபனானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. "காரணா-நான்முகனைப் படைத்தானே- கண்ணா- கரியாய்" என்றந்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூபமிருந்தபடி யென்னென்ன; அடியேன்நான். உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனானநான். ஆனாலும் தேஹங்கிடக்கையினாலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை. பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாராணா வென்றெண்ணா நாளும். "நமோநாராணா" என்கையாலே- தேஹாத்மாபிமாநத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு திருநாமத்தை யநுஸந்திக்கிறார். இருக்கேசுர்ச் சாமவேத நாண்மலர்கொண்டு. "நமோநாராணா" என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிறார். திருமந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும், வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. "மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு." "அவைதத்துறுமாகில்" என்கையாலே அவை கூடாது. "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்கையாலும், "ஓவாதே நமோநாராணா" என்கையாலும் கூடாது; கூடில், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நாண்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம் - வேதம். "நாடாதமலர்நாடி". த்ர்ஷ்டாத்ர்ஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேயமிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈச்வரன். உண்ணாநாள், உனபாதம் நண்ணாநாள்;- உண்ணும் நாள், உனபாதம் நண்ணும் நாள். பசிஆவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்ணாநாள் இருக்கெசுர்ச்சாமவேத நாண்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள் அவைதத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறுமாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில்- மாறுபட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறுபட்டப்படுகையாவது-அநந்யப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... ௬.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவெள்ளம். கீழ்ப்பாட்டில் "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்றார்; இப்பாட்டில்- "துயிலணைகொள்ளேன்" என்கையாலே- உறக்கமுந்தானில்லை யென்கிறார்.

மூ.—வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே
கள்ளநித்திரை கொள்கின்றமார்க்கங் காணலாங்கொலென் றாசையினாலே
உள்ளஞ்சோர வுகந்தெதிர்விம்மி யுரோமகூபங்களாய்க் கண்ணநீர்கள்
துள்ளஞ்சோரத் துயிலணைகொள்ளேன் சொல்லாயாஉன்னைத் தத்துறுமாறே.

பதவுரை.

வெள்ளை— 'நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— திருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக விரித்து
அதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்திரை கொள்கின்ற — யோகநித்ரை கொள்ளா நிற்கிற
மார்க்கம்— ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ'
என் ஆசையினாலே— என்கிற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்மியும்

உரோம கூபங்கள் ஆய்— உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குழி யெறியவும்
(அநுஸந்திக்கையாலே, உரு வெளித் தோற்றமாகிக் கையைநீட்டி அணை க்கத்தேடி, காணாமையால் வந்த அவஸாதத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
அணை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்ராகொள்ளமாட்டாதவனா யிராநின்றேன்;
யான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துறும் ஆறு— கிட்டும்வழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நாற்றம் மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாகையாலே அத்விதீயமான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், 'படுக்கைவாய்ப்பாலே யுறங்குகிறான்' என்னும்படியாய், "உலகெல்லாம் நன்கொடுங்கயோகணைவான்" என்னும்படி- கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராநின்ற, மார்க்கம் - வழி. அதாகிறது- இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞாநம். காணலாங்கொலென் னாசையினாலே. காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே, உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. "பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங் கேட்டேயுங், காலாழும் நெஞ்சழியும்." உகந்தெதிர்விம்மி. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமகூபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெறிந்து இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரத்யக்ஷம் போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணாமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள்ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யநுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிறதில்லை. சொல்லாய் யானுன்னைத் தத்துறுமாறே. தத்துறுமாறு - கிட்டும்வழி. "கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகைபோவது, அநுபவத்தாலே; அநுபவிப்பது, கிட்டினால். கிட்டுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டுகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனானதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற்கடல்யோக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே. ... ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. வண்ணமால்வரையே. கீழ்ப்பாட்டிலே - கிட்டும்ப்ரகாரஞ் சொல்லாயென்றார்; இப்பாட்டில் - கிட்டுந்தனையும் ஸ்தோத்ரம் மாறாதபடி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ—வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே மதுசூதா
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரணா களிறட்டபிரானே
எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே யேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினானே
நண்ணிநானுன்னை நாடொறுமேத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. ௮.

பதவுரை.

காரணா— ஜகத்காரண பூதனாய்
எண்ணுவார் — எப்போதும் முன்னே த்யானிக்குமவர்களுடைய
இடரை— துன்பங்களை
களைவானே— போக்குமவனாய்
மதுசூதா— மதுவைநிரஸித்தவனாய்
கரி— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
கோள்— (முதலையால்வந்த) ஆபத்தை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
கண்ணனே— ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனாய்
வண்ணம்— பலவகைப்பட்ட தாதுக்களையுடைத்தாய்
மால்— பெரிதான
வரை— கோவர்த்தன பர்வதத்தை
குடை ஆக— குடையாக எடுத்து
மாரி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்
காத்தவனே— ரக்ஷித்தவனாய்
களிறு— குவலயாபீடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு— அதிசய போக்யமான
கீர்த்தியினானே— கீர்த்தியையுடையனாய்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனானவனே;
நான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
நண்ணி— ஆச்ரயித்து
நாள்தொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கைக்கீடான
நன்மை— நன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நாநாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தான பெரிய மலையே உபாயமாக. "ஆபத்தொருப்படுத்த வடிவிதுண்டாம்" என்று நினைத்த மலையே குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுசூதா. ¶முதல்களையான மதுவை நிரஸித்தவனே. கண்ணனே. ஸர்வஸுலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபத்தைப் போக்கினவனே. காரணா. ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்திறே வந்தவதரிப்பது. ["இருவரவர் முதல்வன் தானே" இத்யாதி] களிறட்டபிரானே. குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனே. எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே. அநுஸந்தாக விரோதியைப் போக்குகிறவனே. "பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோதியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே. அபரிச்சேத்யமாய் நிரதிசயபோக்யமான குணங்களையுடையவனே. நண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவன் வேறொன்று கிட்டாத வன்னேறிவாசிப்ப ஏத்தும்படிக்கீடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

"காரணா - எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே - மதுசூதா - கரிகோள்விடுத்தானே - கண்ணனே - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே - களிறட்டபிரானே -

¶ முதல்களை—ப்ரதமவிரோதி.

எத்தனும் பெருந் திருத்திரியினை, வன்னிகளுக்கும் நாடொறுமேறுந்தும் நன்மையேபுரிந்து செய்யும், பிரானை " என்று அருளினர். ஆக, இப்பாட்டால் — ஆதாரதாரக ரக்ஷகத்வமும் ஸர்வஸுலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றுப்பற்று. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனை. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் அஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் ஆபத்காலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லேனும்படி பண்ணிரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனானநீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

மூ—நம்பனைநவின் றேத்தவல்லார்க ணாதனை நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயினா யாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்விடுத்தானே காரணா கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்களையாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனை— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனாய்
நவின்று— வாயாரச் சொல்லி [கருத்து
ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனை— நாதனாய்
நரசிங்கம் அது ஆனாய்— ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் செய்தருளினவனாய்
உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்- அளந்து கொண்டவனாய்
ஊழி— ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக)
ஆயினாய்— உலகங்களைப்படைத்தவனாய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை

ஏந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய
கோள்— முதலையால்வந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
காரணா— ஜகத்காரணபூதனாய்
கடலை— க்ஷீராப்தியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனாய்
தேனே— தேன்போலே போக்யனானவனே!
ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனை. விச்வஸநீயனை. தனக்கு தானும் ரக்ஷகனன்று, பிறரும் ரக்ஷகரன்று. தான் " நன்மை " என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்டும். பிறர் தந்தாமுக்கு நன்மை தேடிவருமித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள். நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனை. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியானவனை. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நழுவவிடாதவனை. நரசிங்கமதானாய். ஈச்வரனையொழிய, பிதாவானவனும் ரக்ஷகனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய் ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமானவனைப் பேர்சொல்லப் பொறுத்திலனிறே ஹிரண்யன். நவின்றேத்த வல்லார்கள் நாதனை நரசிங்கமதானாய். " நம்பனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால் எம்பிரான் றனசின்னங்கள் " என்றும், * நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய பாததூளி படிதலால் பாக்கியம் பண்ணப்பெற்றேன். என்றும் கொண்டாடவேண்டினவிஷயத்திலேயிறே

ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிறே ஏத்துவது. "பானிவானவரேத்த நின்றபரமனை" என்று-ராகப்ராப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிறே. உலகேழ மளந்தாய். "ஏத்த வேழுலகுங் கொண்ட." உம்பர்கோனுலகேழ மளந்தாய். இந்த்ரனுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; "நான்முகனூர் பெற்றநாடு" என்கிறபடியே — ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தச புவநத்தையு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினாய். ஊழி - காலம். ஸ்ர்ஷ்டி. ["வாழ்த்துவார் பலராக" இத்யாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழியைதரித்து. கம்பமா கரிகோள்விடுத்தானே. "கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரம்" என்கிறபடியே திருவாழியைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டபடி. கம்பம்—நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை யென்னுதல்; அசையாநின்றவர்களை யென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்கப் பட்ட அசைவென்னுதல். மா—பெருமை. துக்கம் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதியைப் போக்கினவனே. "தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்," "என்னுரிடரைநீக்காய்." கோள்—சிறை. "கோள்விட்டது" என்னக்கடவதிறே. காரணம். மூன்றுபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைப் பெற்றதும்; ஈச்வரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. "அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்த" என்கிற படியே ஸ்துத்யனைக்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புகுரநிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி "தேட்டருந்திறல் தேனினை." ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகரூபமான திருநாமங்களிலே சபலன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது- சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட்டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்றும் "ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த" என்றும் ப்ரார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதிருக்கில் செய்வதென் என்கிற பயமிறே நிருவள்ளத்திற் செல்லுகிறது. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசுரமாத்ரமே யமையுமென்கிறார், இத்திருமொழிதான், "மாதவா, நாரணா" இத்யாதியாலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமன னென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுசூதன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே. ௰.

பதவுரை.

காமர் தாதை— காமனுக்கு ஜநகனாய்
கருதலர்— தன்னை நினையாதார்க்கு
சிங்கம்— ஸிம்ஹம்போலே கிட்டவரியனாய்
காண — தன்னைப்பற்றினார் கண்டுகளிக்கைக்கு
இனிய— இனியனாய்

கரு— கறுத்த
குழல்— திருக்குழலையுடைய
குட்டன்— சிறுக்கனாய்
வாமனன்— * குறட்பிரமசாரியாய்
என்— எனக்கு பவ்யனாய்
மரதகம்— மரதகப்பச்சை போன்ற
வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்
மாதவன்— ஸ்ரியப்பதியாய்
மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதநனை எம்பெருமான் விஷயமாக
சேமம் நன்கு அமரும்— ரக்ஷை நன்றாகப் பொருந்தின
புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச் [செய்த
வியம்— ஆச்சர்யமான
தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
நாமம் என்று— 'திருநாமம்' என்று
நவின்று— நெஞ்சார நினைத்து
உரைப்பார்கள் — வாயார வாழ்த்துமவர்கள்
நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
ஒல்லை— சடக்கென
நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவரகப்பட்ட துறையிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விவரையிட்டது "காமனார்தாதை" என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம். இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. "அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்" என்று - ப்ரதிகூலனையும் அநுகூலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற் குட்டன். காணவினிய. ராவணாதிகளுக்குமகப்பட, (க)"ரஂஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்று கண்டபோதே ரஸிக்கை. "கண்ணுக்கினியான்" "மனத்துக்கினியான்" என்றும் - உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனியவிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு முற்படவெடுப்பது "குழலழகர்" என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக்கொடுத்து அநுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. "காணவினியகருங்குழல்" என்று - குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். "கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து- வாமனனம்பீவருக" என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். "உலகளந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே" என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிப்பாள் பிராட்டியிறே. "வடிக்கோல வாணெடுங்கண் மாமலராள் செல்விப் படிக்கோலங் கண்டகலாள்" என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்றன்னை. அநுபவ விரோதியைப் போக்கினபடி. "வானார்சோதிமணிவண்ணா மதுசூதா நீயருளாய்" என்னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரக்ஷைபொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. "நாமமாயிரம்" என்றாற்போலே. நவின்றுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வல்லவர்கள். நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவர்கள். அதாவது - ஈச்வரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. "சேமநன்கமரும்" என்று சொல்லிற்றும் இவ்வர்த்தத்தையிறே. சேமத்துக்கு நன்மையாவது - அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையிறே. இவ்வர்த்தம் இவ்வூரிலே நடக்கை, "பொன்றிகழ் மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவை" என்று - பொன்னுலகோடொக்கத் திருப்பல்லா

(க) "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:"

ண்டு பாடுகையிறே. "ஒல்லை" என்றது - "ஓவாதேநமோநாரணா" என்று சொல்லு கையாலே ஒருகாற்சொல்லி அநந்தரம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாம்படி வைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தநாள் * நாரணாவென்னு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க)பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்பதும் "நாரணன்றமர்" என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணாயவென்று சூழ்ந்திரு ந்திறே யேத்துவது. இங்கிருந்தநாளோடு வழிப்போக்கோடு திவ்யதேசப்ராப்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியம்தமிழ் - விஸ்மயநீயமானதமிழ். "வியந்தமிழ்" என்றபோது, "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்னுமாபோலே, வியந்ததமிழென்னவுமாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேமை தோட்டம் கண்ணா வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆ திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சகூ0.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திருமொழி - நெய்க்குடம், ப்ரவேசம்.

அ. கீழே, "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்று - 'அந்திம காலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்ரம் பண்ணவொண்ணாதென்று ஏற்கவே சொல்லிவைத்தேன்' என்ற இவர், "சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன்" என்று - தம் முடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்தகல, அவர் கரணங்கள்மேல் விழுந்தபடி கண்டு க்ஷமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து க்ஷமைகொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கி லன்றோ என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திரு மொழியில். ... ... *

அ. முதற்பாட்டு. "அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக்கிரண்டு காலமுண்டோ" என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அவித்யையையும் கர்மத்தையும் வ்யாதிகளையும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, "பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவும்" என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் என்தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

மூ—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போலநிரந்தெங்கும்
கைக்கொண்டுநிற்கின்றநோய்காள் காலம்பெற வுய்யப்போமின்
மெய்க்கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிரானார் கிடந்தார்
பைக்கொண்ட பாம்பணையோடும் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. க.

(க) "பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்"

பதவுரை.

நெய் குடத்தை— நல்ல நெய்வைத்திருக்கும் குடத்தை
பற்றி — பற்றிக்கொண்டு
ஏறும்— ஏறுகின்றுள்ள
எறும்புகள் போல்— எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து— எங்கும் பரந்து
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற— உடன் வந்தியாயிருக்கிற
நோய்காள்— வயாதிகளே!
உய்ய— நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போமின்— சடக்கெனப் போய்விடுங்கோள்;
வேதம் பிரானுர்— ப்ரஹ்மாவுக்குவேதத்தை உபகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன்
பைக்கொண்ட— பார்த்த
பாப்பு அணையோடும்— திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளியோடே கூட
மெய்— என் சரீரத்தை
கொண்டு— போக்யமாகக் கொண்டு
வந்து புகுந்து கிடந்தார்-;
(ஆதலால்,)
பண்டு அன்று — என் சரீரமும் ஆத்மாவும் பழையநிலைமையை யுடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாத்மாவானது
காப்பு— ஸர்வேச்வரனால் காப்புற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புகுரவிடமில்லை யென்கிறார்.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல். அக்நிஹோத்ர ஸமாராதந யோக்யமாய் போக்யமுமான பதார்த்தமிருக்கிற (க)கடத்தை ஸ்பர்சித்துக்கொண் டேறுகிற க்ஷுத்ர ஜந்துக்களைப்போலே. நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தர்மபூத ஜ்ஞாநமுள்ள விடமெங்கும் (உ) "பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா." கைக்கொண்டு. உடன்வந்திபோலே; கைக்கூட்ட மிட்டாற்போலே யென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்குவரவின்றியிலே. அவஸரப்ரதீக்ஷராய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்காள். த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஏறுமெறும்புகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. "கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்" என்று - பகவதாஜ்ஞையாலே உள்ளுப்புகப்பெருதே நின்றுலும் வேதநை ஸ்வரூபஸ்பர்சியிறே. விசிஷ்டவேஷத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் எறும்பால் (க)கடத்துக்குவருவதொரு துக்கமில்லை. "மொய்த்தவல்வினை" என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப் போமின். அநாதிகாலம் வாஸநை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென் என்ன; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோளென்ன; ஆனல் மெள்ளப் போகிறேமென்ன; காலம்பெற. கடுகப்போங்கோள். "மடியடக்கி நிற்பதனில் - ஈண்டடி யெடுப்பதன்ரேவழகு" என்கிறார். (ங) "உபதிஷ்டந்து மாம் ஸர்வே வ்யாதய: பூர்வஸஞ்சிதா: । அந்ருணோ கந்துமிச்சாமி" என்று - இவர்க்கு ரிணமில்லையிறே. "வெங்கடத் துறைவார்க்குநம" என்றபோதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கோளென்னவும்வேண்டா; இவர், பிண மெழுந்து கடிக்கிறதோ என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸநையாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறாரித்தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறது என் என்ன; ஹேதுசொல்லுகிறார்மேல்;- மெய்க்கொண்டுவந்துபுகுந்து. என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே வந்து, அதுக்குமேலே புகுந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆரென்னில்; வேதப்பிரானுர். வேதத்திலேகேட்டுப் போகிற தன்னை நான் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்

(க) வடம். (உ) "பாதேமே வேதநா சிரஸி மே வேதநா ஸ்வகம்" (ங) "உபதிஷ்டந்து மாம் ஸர்வே வ்யாதய: பூர்வஸஞ்சிதா: - அந்ருணோ கந்துமிச்சாமி"

கலாம்படி தன்னை உபகரித்தவன். * வந்தாய், அதுக்குமேலே நின்றாய், அதுக்குமேலே மன்னிநின்றாய், அதுக்குமேலே என்மனம்புகுந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய்! என்றிறே இவர்களீடுபடுவது. "பிரான்" என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை உபகரிக்கையாலே. பைக்கொண்டபாம்பணையோடும். பகவதநுபவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதியால்வந்த விகாஸம். பாம்பணையோடும். அந்தபுரபரிகரத்தோடும். * திருமாற்காவிறே. பண்டன்று. பழையதேஹமும் பழைய ஆத்மாவுமென்று நினையாதேயென்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; பட்டினங்காப்பே. "பட்டினம்" என்கிறது - பத்தநமென்றபடி. அதாவது - நிதிகிடக்குமிடம்; ராஜதானி. இங்கு, ஈச்வரனுக்கு நிதியாவது - ஆத்மாவிறே. காப்பே. ஆளிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரும் * வைத்தமா நிதியையிறே காப்பது. ... ... க

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே "நில்லுமினென்னவுபாயமில்லை" என்று அஞ்சினவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

மூ.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் மூதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத் தலைவனான யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்திரை வைக்கப்பட்
சித்திரகுத்தன்— சித்ரகுப்தன் என்னும் கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்போகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஓடி— ஓடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிகிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
மூது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனாய்
பத்தர்க்கு— பக்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரதிசய போக்யனாயிருக்குமவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினாலுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறே கிடப்பது. தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலேயான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவனெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார். அநாதிகாலார்ஜிதங்களான புண்யபாபங்களெழுதின கணக்குச் சுருணையை இலச்சினையோடே சுட்டு ஓடியொளித்தார்கள். "வள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்

கள்ளர்போல் " என்னக்கடவதிறே. " நமன்மறசாலாராயப் பட்டறியார்கண்டீர் " என்கிறபடியே இவன்பட்டோலே புரட்டிப் பாராதவளவன்றிக்கே சுட்டுப் போனார்களாய்த்து. " உயிருந்தருமனையே நோக்கும் " என்கிறபடியே பருப்பருத்த ப்ரஹ்மாதிகளையொழிய ஸர்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைகுலைவது பின்னை ஆர்க்கென்னில்; " நமன்றமசென்றமகா வினவப்பெறுவாரலர் " என்று அவன் அபிமானித்தார்க்கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே சேராநின்றுள்ள கடலிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவன். * வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தணைந்து *கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மார்க்கங்காண்கையிறே இவர்க்குமநோரதம். மூதறிவாளர்முதல்வன். * அபர்வறுமமரர்களதிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்ரிதர்க்கு நிரதிசயபோக்யனானவன். " அடியேன்மேவி யமர்கின்றவமுதே." அடியேன். " மூதறிவாளர்முதல்வன் " என்று - நித்யவிபூதியோகஞ் சொல்லி, " முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் " என்று - லீலாவிபூதியோகஞ்சொல்லி, " அடியேன் " என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே தோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரக்ஷையுண்டாய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவைபித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே - யமவச்யதையில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹாந்வயமும் இல்லையென்கிறார். அதலா, " மூதறிவாளர் முதல்வன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிறப்பித்தபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம். " அடியேன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகொண்டபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம்.

மூ—வயிற்றிற்றொழுவைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிக்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பக லோதுவித்தென்னைப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக்கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௩.

பதவுரை.

மண்— பூமியை
எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே
கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின
எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்
வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தை
பிரித்து— கழித்து
புலம்— இந்த்ரியங்களாகிற
வன் சேவை— வலிய ரிஷபங்களை
அதக்கி— நெருக்கி
கயிறும்— கரம்பும்
அக்கும்— எலும்புமான
ஆணி— ஸ்தூல சரீரத்தை
கழித்து— நீக்கி
காலிடை பாசம்— * ஹரிணீகுரமாத்ரமான சர்மவிசேஷ விஷய ஸ்நேஹத்தை
கழற்றி— போக்கி
இரா பகல்— இரவும் பகலும்
ஓதுவித்து— ' சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் ' என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்து
பயிற்றி— அத்தை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்கி
பணி செய்ய — நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும்படி
என்னை — என்னை
கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;
பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. வயிற்றில்தொழுவைப்பிரித்து. கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைக்கழித்து. தொழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமிறே தொழுவிலே யடைக்கையும். வன்புலச் சேவையதக்கி. இந்த்ரியங்களாகிற வலியசேக்களை, அதக்கி - நெருக்கி. "சேவதக்குவார் போல" என்னக்கடவதிறே. "காவலில் புலனைவைத்து." கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நரம்பும் எலும்புமான சரீரத்தில் நசையறும்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையும்பாசமுமாய்வந்துபுகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் கீழ்பட விழாதபடிபண்ணி, "பின்முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம்கழற்றி" என்றது, "கால்" என்று - காற்றாய், "பாசம்" என்றது - ஆத்மாவை வரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸூக்ஷ்மசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ராணனாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். "அக்காணி" என்றது—ஸ்தூலசரீரம்; "காலிடைப் பாசம்" என்றது—ஸூக்ஷ்மசரீரம். ஆக, (க) "ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபம் விஸ்ருஜ்ய" என்கிறபடியே உபயசரீரப்ராப்தியு மறும்படிபண்ணி. "காலிடைப்பாசம்" என்று—காற்கட்டான ஸ்நேஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம்" என்று—*ஹரிணீகுரமாத்ரமானசர்ம விசேஷவிஷயஸ்நேஹமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை. ப்ரளயார்ணவத்திலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யனை யென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. ஓதுவித்து. சிக்ஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்த்ரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யமவச்யத்வமும் துப்ராஜ்யமென் னுமத்தை யறிவித்து. கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிரதிசயபோக்யதையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடத்தையுமாய்த்து ஓதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி. ["செய்யேல் தீவினையென்று" இத்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஓதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. "நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்த்ரியங்களுக்கு சேஷவ்ர்த்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. "என்னையாளும் வன்கோ" என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று ரக்ஷையுண்டாகையாலே. "என்தோலாடி குறுகப்பெறா" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. "இராப்பகல்" என்று—மூதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்றபடியால் அகால்கால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி. ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோளென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்வினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்வினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௪.

பதவுரை.

மங்கிய—உருத்தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற
வல்— வலியதாயிருந்துள்ள
வினை— பாபத்தால்வந்த
நோய்காள்— வ்யாதிகளே!

(க) "ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபம் விஸ்ருஜ்ய"

உமக்கும்— உங்களுக்குங் கூட
ஓர்— ஒரு
வல்— வலிய
வினை கண்டீர்— பாபபலமான நோயாயிரா நின்றது! பார்த்தீர்களே!!,
இங்கு— எங்களிடத்தில்
புகேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்ளுங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!;
எளிது அன்று கண்டீர்— நீங்களெங்களைக் கிட்டுகை ஸுலபமன்று கிடிகோள்;
புகேல்மின்— கடக்க நில்லுங்கோள்;
சிங்கம்— நர்ஸிஹ்மாவதாரியாய்
பிரான்— உபகரித்தருளினவனாய்
எம்மான் அவன்— எனக்கு ஸ்வாமியானவன்
சேரும்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோயில் கண்டீர்— திருக்கோயிலாயிரா நின்றது கிடிகோள்;
(ஆதலால்,)
பங்கப்படாது— பரிபவப்படாமல்
உய்ய போமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்வினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால் பலிதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “சார்ந்தவிருவல் வினைகள்” என்னுமாபோலே. “இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதிவிஷயங் காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாததுமாய், அவனே கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்வினைகண்டீர். ம்ர்த்யுவுக்கும் ம்ர்த்யுவென்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. “‘இங்கு’ என்று - திருப்பல்லாண்டோடே அந்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர். எளிதன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டீர். ஹிரண்யன் பட்டபடி கண்டிகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புகுராமையென்னென்ன - சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர். ஸிஹ்மங்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண்டோ. “ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள் பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்குறளுருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதிகள்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த்ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்டில்- மண்ணிரந்தவனைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மாணிக்குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ரு.

பதவுரை.

மாணி— அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய
குறள் உரு ஆய— வாமநாவதாரம் செய்
மாணிக்கம் } பண்டாரம் } மாணிக்கங்களுக்கு இருப்பிடமான

மாயனை— ஆச்சர்ய பூதனை
பேணி— விரும்பி
கொணர்ந்து— கொண்டுவந்து
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
புகுத— புகுரும்படி
பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்
வைத்துக் கொண்டேன் கண்டீர் — நிலைநிறுத்திக் கொண்டேன் காணுங்கோள்;

வலி வன்— மிகவும் வலிதான
குறும்பர்கள்— மூலைபடியே நடக்குமிரி யும் இந்த்ரியங்களே!
உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்
பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;
நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங் கோள்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்குறளுருவாய மாயனை. இரப்பிலே நகனேறி, நிரதிசயபோக்யனுமாய்த் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாப்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகளந்தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷனுப் நான் நிரபேக்ஷனுகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர். மாணிக்குறளுருவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். “உலகளந்தமாணிக்கம்” என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் மூலைபடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்த்ரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. “வன்கையர்” என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள். (க) “𑌏𑌷 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌮𑍍” “கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி” என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். “ஈண்டடியெடுப்பதன்றோ வழகு.” அதுக்கடியென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வ்யாவர்த்தி யுண்டென்கிறார். ... ... ரு.

மூ.—உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
பெற்றங்கண் மேய்க்கும்பிரானுர் பேணுந்திருக்கோயில்கண்டீர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சு.

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய
நோய்காள்— வ்யாதிகளே!
உறு— மறுபாடுருவக் கொண்ட
பிணிகாள்— ‡ நோய்களே!
உமக்கு— உங்களுக்கு

‡ “நோய்களை இரண்டுதரமடைமொழியிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமையைப்பற்ற.

(க) “ஏஷ இந்த்ரியதஸ்யூநாம்”

ஒன்று— ஒருவார்த்தை
சொல்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
கேள்மின்— கேளுங்கோள்;
பெற்றங்கள்— பசுக்களை
மேய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
பிரானார்— உபகாரகரானவர்
பேணும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
திரு கோயில் கண்டீர் — திருக்கோயிலா யிரா நின்றது காணுங்கோள்;
ஆழ்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின
வினைகாள்— பாபங்களே!
இன்னம்— மீண்டும்
அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுதிசொல்லுகிறேன்;
உமக்கு— உங்களுக்கு
இங்கு— இங்கு
ஓர் பற்று இல்லை கண்டீர்— ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை கிடிகோள்;
நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணிநோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு செய்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரண மென்னும்படியான நோய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிக்கேளுங்கோள். அதேதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானார்பேணும் திருக்கோயில்கண்டீர். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்யனாய் வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புகுருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டீர். இது ப்ரத்யக்ஷமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டுத் தரைப்பட்டுப்போம்படி பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. துரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை கண்டீர். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டிகோளே. தாம் கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று. *மாயன்படைத்த மபக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “ [illegible] ” என்கிற வின்று, ஸர்வபாபங்களும் * மோக்ஷயிஷ்யாமியிலே அந்வயித்தது. ... ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கொங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இந்த்ரிய வச்யதை யென்கிறார்.

மூ.—கொங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி
அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துழல்வேனை
வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

கொங்கை என்றும்— ‘முலைகளிருக்கும் படியே!’ என்றும்
சிறு அரை என்றும்— ‘சிற்றிடையிருக்கும் படியே!’ என்றும் கொண்டாடி

(க) “ மாசுச: ”

பொதும்பினில்—அல்குலாகிற ஒருகுழியிலே
வழுக்கி வீழ்ந்து— வழுக்கி விழுந்து
(அதனாலே,)
ஓர்— ஒப்பற்ற
முழையினில்— நரகத்திலே
புக்கிட்டு— புகுந்து
அங்கு— அவ்விடத்தில்
அழுந்தி கிடந்து— அழுந்தியிருந்து
உழல்வேனை—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள என்னை
வங்கம்— மரக்கல முலாவா நின்றுள்ள
கடல்— கடல்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான
அம்மான்— எம்பெருமான்
வல்வினை ஆயின— க்ரூரகர்மங்களா யிருக்குமவற்றை
மாற்றி— போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் செய்தான்— பரிபவப்படாதபடி பண்ணினான்;
பண்டன்றித்யாதி; பூர்வவத்.

வ்யா. கோங்கைச்சிறுவரையென்றும். கவித்வம்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். "முலை மலைமேல்நின்றும் ஆறுகளாய்" என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி. குழியிலே வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழுந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்த்ரஞ்சொல்லும் ஸ்த்தாநத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. அதிலேகிடந்து க்லேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்விதீயம். இவன்தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதும்பு; அக்ராம்யமான அந்தஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். "என்றும்" என்று - முலையிருக்கும்படியே! இடையிருக்கும்படியே! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்த்தாநம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதொருமுழஞ்சிறே. "முழை" என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே. வங்கமித்யாதி. * தெரிவை மாருருவமேமருவி *அவரவர் பணைமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவளை யெடுத்தது வடிவழகாலேயிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தையுடைத்தான கடலின்நிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். 'வங்கமாமுந்நீர்' என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எளிவரவுபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அநுபவிப்பார்க்கு திவ்யாயுதங்களிலேநின்று அநுபவிக்கைக்கு ஒரு த்ரஷ்டாந்தம்.

அதவா, கோங்கைமித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். "அங்கோர்" என்று கர்ப்பவாஸம். ... ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழ்ப்பாட்டிலே - * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவளைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, கீழே "இராப்பகலோதுவித்து" என்றது சாஸ்த்ரமுகத்தாலேயோ, ஈச்வரமுகத்தாலேயோ, ஆசார்யமுகத்தாலேயோ வென்னில்; ஆசார்யமுகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடுவித்தென்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து

போதிற்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து மென்சென்னித்திடரிற்
பாதவிலச்சினைவைத்தார் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. அ

பதவுரை.

பீதகம் ஆடை பிரானார்— திருப்பீதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன்	என்— என்னுடைய
பிரமகுரு ஆகி வந்து — ப்ராஹ்மோபதேஷ்டாவான ஆசார்யனாய் வந்து	உள்— மாஸஸினுள்ள
போது— அறிவுக்கு	ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம்—தேஹாத்மப்ரமாதி தோஷங்களையெல்லாம்
இல்— இருப்பிடமாய்	இறங்கவிடுவித்து— நீங்கப்பண்ணி
வல்— உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத வலிமையையுடைய	என்— என்னுடைய
நெஞ்சம்— ஹ்ர்தயமாகிற	சென்னித்திடரில்— உத்தமாங்கத்திலே
கமலம்— தாமரை மலரிலே	பாதம்— திருவடிகளாகிற
புகுந்தும்— புகுந்தும்	இலச்சினை— முத்திரையை
	வைத்தார்— வைத்தருளினான்; பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வப்ரயோஜநமும். பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவுமாம். நிஷ்க்ருதியில்லாதவையும் நிஷ்க்ருதியுள்ளவையு மென்றுமாம்.(க)[ஶுஷ்கமார்த்ரம்]ஆர்த்ரமானவையும் சுஷ்கமானவையு மென்றுமாம். இறங்கவிடுவித்து. இவை போம்படி பண்ணி. என்னெஞ்சுக்குள்ளே. பீதகவாடைப்பிரானார். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிருக்கும் திருப்பீதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ராஹ்மத்தையுபதேசிக்கிறவன். (உ)" உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோர்கரீயாந் ப்ராஹ்மத:" என்னக்கடவதிறே. ப்ராஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஈச்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்தும். போது - அறிவு. இல் - இருப்பிடம். " கமலம் " என்று - ஹ்ர்தயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும் அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாதஜ்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். புகுந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன் னெஞ்சம்புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்து. " ஏதங்கள் " என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிமாநத்தைக்கழித்து, சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்நத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கழித்தபடி. ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, " பிரிந்தான் " என்கைக்கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (ங) " அஸந்நேவ " என்றும், ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (ச)" ஸந்தமேநம் " என்னவுங்கடவதிறே. ஈச்வரனைச்செய்யு

(க) " சோக்நேசைவஸாராபேச " (உ) " உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோர்கரீயாந் ப்ராஹ்மத: " (ங) " அஸந்நேவ " (ச) " ஸந்தமேநம் "

மதன்று, ஆசார்யனுப்வந்து செய்யவேணும். இவனுக்குத் திருத்தலாவது - இவன்பண்ணும் க்ர்த்யங்கள் ஒரொன்றே ஸத்தையை நசிப்பிக்கப் போராநிருக்க, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப் போருகையாலேயிறே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. " ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமாமாயா " என்று படாதனவெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதன வறிவித்திறே திருத்துவது. ஸாபேக்ஷனல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜந்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸத்தையைநோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ராகாரத்தையும் பண்ணி, அதுக்கு யோக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து " பிதகவாடைப்பிரானார் " என்கிறார். என்சென்னித்திடரில். என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடிகளாகிற இரண்டுகாலும் வுபிப்பாயாதமேடிலே. " நீள்கழல சென்னிபொருமே " என்று பூசல்பொருதிறே * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிநிலை. (க) " ஊரவை நமாஜ ராயராஜ " இத்யாதி. டண்டன்று. இந்த்ரியங்களுக்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித் திருவிடையாட்டமாய்த்து. " ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறிக்து " என்னக்கூடவதிறே. காவலும் படைத்தது. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈச்வரன் தமக்குக்காவலானபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—உறகலுறகலுறக லொண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலறும்படி
எறி— எறிகிற
நாந்தகம்— ஸ்ரீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றுடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!-;
தண்டே— ஸ்ரீகதையே!
இருந்த—ஈச்வரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்
எண்மர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்ட திக்பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பக்ஷிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளி அறை— அவனுடைய திருப்பள்ளி அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலுமருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷஸூ

(க) " கதாபுநச்சங்கரதாங்க "

யாய்த்து. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான் மஹாராஜருமகப்படப் பரியும்விஷயத்துக்கு நித்யர்பரி யக் கேட்கவேண்டாவிறே. அவர்களைப் பகப்பட, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள் என்னும் படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது - குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாரைப் போலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அநுபவத்திலே விழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல். ஒண்சுடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அநுபவத்துக் குறுப்பாக் காதே, ரக்ஷைக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அற்வெறிநாந்தகவாளே. சத்ருக்கள் சரீர மறும்படியாக எறிகிற, நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாம்மலன்வாளுக்கு. அழகியசார்ங் கமே. அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால்நோக்கினல், பின்பு "சார்ங்கமுதைத்தசரமழை" என்னும்படி சர்வர்ஷமாகச் சொரியும். தண்டே. விரோதிவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஓங் கினபடியே யிருக்கும். நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளா ரைக் காவலடைக்கிறார்மேல் இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோக பாலீர்காள். இறவுபடாமல்— தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிருந்த எட்டுத்திக்குக்குங் காவலான லோகபாலகர்காள், பால நஸாமர்த்யத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். பறவையரையா. இவர்களெல்லாம் தாம்தாம் நின்றநின்றவிடங்கள் குலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஓரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, உறங்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்ட வசுருபியெல்லாந் தகர்த்துண்டுழலும் புள்ளிறே. பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ ளென்கிறார். ... ... ௯.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல் லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மூ.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்
பரவுகின்றான்விட்டுசித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. ௰.

பதவுரை.

அரவம்— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அமளியினோடும்— படுக்கையோடும்
அழகிய— அழகிய
பால் கடலோடும்— க்ஷீராப்தியோடும்
அரவிந்தம் பாவையும் தானும்— செந்தாமரை மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டியும் தானும்
அகம்படி— அடியாரோடே
வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து
பல— பல
பரவை திரை மோத— ஸமுத்ர திவலைகள் மோத
பள்ளிகொள்கின்ற—(தம் திருவுள்ளத்திலே) பள்ளிகொள்ளுகிற
பிரானை— உபகாரகனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பட்டினம்— தமது சரீரத்தை
காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கீடாக
பரவுகின்றான்— போற்றுகிறான்.

வ்யா. அரவத்தமளியினோடும். திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையோடும், திருப் பாற்கடலோடும், நிரதிசயபோக்யதையையுடையளாய் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையு முடைய ளான பிராட்டியோடும். தானும். உபயவிபூதி விசிஷ்டனை தானும். அகம்படி வந்து புகுந்து. * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்துபுகுந்து. பரவையித்யாதி. தான், இவர்

திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாரகமாக, அலைகேட்கும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பாவுகின்றான் விட்டுசித்தன். தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகையன்றிக்கே, காவலுக்கு உறுப்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினங்காவல் பொருட்டே ரக்ஷையின் பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால் - திருப்பல்லாண்டிலர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். "சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்கிற பாட்டினர்த்தத்தை *அரவத்தமளியிலே நிகமித்தார். ... ய.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆக திருமொழி-ஈக-க்கு, பாட்டு-சச0.

இந்தாம்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே-¶*திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முகனில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டிலர்த்தத்தைச் சொல்லும். "பாவுகின்றான் விட்டுசித்தன்" என்று- ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரக்ஷைக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; "அரவத்தமளியினோடும்" என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அநுபவித்தோமாகில் இனிப் போக வமையாதோவென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே "நெய்க்குடத்தைப்பற்றி" என்று தொடங்கி, "நோய்காள்" என்று அநிஷ்டநிவர்த்தியைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்ராப்தி யைப்பண்ணித் தரவேணுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். ... ... *

மூ.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கினிற்புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை— இதுக்கு முன்பிறந்த ஆறுபிள்ளைகளையும்	மோத— மோதி முடிக்க
கல்லிடை— கல்லிலே	இழந்தவள்தன் வயிற்றில் — இழந்த தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றிலே

¶ "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" என்கிற திருவாய்மொழியிலுமென்றபடி.

சிக்கன— சடக்கென [நின்றவனுய்
வந்து பிறந்து நின்ருய்— வந்தவதரித்து-
திருமாலிருஞ்சோலை- திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய்— என் ஸ்வாமியானவனே!
சுழலை— சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிற
துக்கத்தை— துன்பத்தை
சூழ்ந்துகிடந்த— சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற
வலையை— சரீரத்தை
அற பறித்து— ஸவாஸநமாகப் போக்கி
புக்கினில்— புகுமிடங்களிலெல்லாம்
புக்கு— புகுந்து
உன்னை— உன்னை
கண்டுகொண்டேன்— கண்ணுரக்கண்டேன்;
இனி— இனிமேல் [வனே?
போக விடுவது உண்டே — போகவொட்டு
போகவொட்டேனென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள்கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிறே. "நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை" என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (க) "ஆஸே காப்பாஸபீஜவத்" "மொய்த்தவல்வினை" என்கிறபடியே இவனைச்சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கங்களையென்னவுமாம். "தாயே-நோயே, தந்தையே- நோயே, தாரமே- நோயே, கிளையே- நோயே, மக்களே- நோயே" என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணுதபடி வீசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை. "வலை" என்கிறது தப்பவொண்ணுமையைப்பற்ற. வலையாவது- காபிறுமணியுமா யிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயிருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளென்னவுமாம். இவற்றை "வலை" என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடேகூடப் போம்படிபண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமளவாக. "அறப்பறித்து" என்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும், "கண்டுகொண்டேன்" என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தந்தோமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. "அறப்பறித்து" என்றும் "கண்டுகொண்டேன்" என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி- பிதா தேடின அர்த்தத்தை "தன்னது" என்னும் புத்ரனைப்போலே இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. விரோதியிலே சிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸுக்ருதம் என் கையிலே கிடத்தல் செய்யிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்னாலே இழப்பேனே, பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணும். இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாற்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. "இனிநான் போகவொட்டேன்" என்று - போக்குமுண்டாய், "ஒட்டேன்" என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்தெரியாதோ போகைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிருராகவுமாம். போகாதபடி பெற்றுத் தம்மிழவு தீர்ந்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள்

(க) "ஆஸ்தேகார்ப்பாஸபீஜவத்"

ன்வயிற்றிற் சிக்கனவந்து பிறந்து. இழந்தவ ளிழவு தீர்த்தாற்போலே என்னுடைய இழவு தீர்க்கவேணுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டிக்கு அஷ்டமகர்ப்பமிறே க்ர்ஷ்ணன். காலநேமி போடே ஸம்பந்தமுடையராய், ஹிரண்யசாபத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு ராக்ஷஸரை யோகநித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷஸரை. கல்லிடைமோத. கம்ஸனாலே நிரஸிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமான நம்பி மூத்தபிரானை ரோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிறே வந்தவதரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; இங்கு ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் க்ர்ஷ்ண னெழுந்தருளியிருந்த இருப்புப் போலேயிறே * பீடுறைகோயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு. ... ...க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழிற்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யம் செய்யவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ரணயித்வ குணம்பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்யவேணுமென்கிறார். *

மூ.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லை
அளித்தெங்குநாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கலுற்றுத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தீ வினை— க்ரூரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டிருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— ‡ பலத்தைக் கொடுக்குமதான
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—;
வளைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் ஸ்வமறிந்தபின்பு
போகலொட்டேன்— (உன்னைப்) போக விடமாட்டேன்;
உன்றன்— உன்னுடைய
இந்திரஞாலங்களால்— இந்த்ரஜாலவித்யையாலே
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்தாயாகில்
நின் திரு ஆணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷபூதையான பெரியபிராட்டியாராணைகிடாய்;
நீ— ("நீர் வளைப்பது முதலியவை செய்கைக்கு ஹேதுவென்?" என்று கேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்லை- உண்மைபேசுமவனல்லை.

‡ 'எல்லாரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்படியான' என்றும் பொருள் பணிப்பர் சிலர்.

வ்யா. வளைத்துவைத்தேன். உதாரர்வாசலிலே தரித்ரருமாய்(க)அந்தருமாயிருப்பார், "பெற்றன்றிப்போகோம்" என்று கிடக்குமாபோலே, வளைத்துக்கிடக்கிறார். ஸ்ரீபரதாழ்வான் பர்ணசாலைவாசலிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலொட்டேன். உன்சுவடறிந்தபின்பு போகவிடுவனோ. உன்றனிந்திரஜாலங்களாலொளித்திடில். அதாவது பொய்யை மெய்யென்னும்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை. (உ) "மமமாயா துரத்யயா." ஒளித்திடில். *அற்பசாரங்களவை சுவைத்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. "அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை" என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுதென்னவிறே தோற்றுவது. அகற்றுகையாவது - பகவத்ஸம்பந்தத்தையுங் குலைத்து, கர்ப்பவாஸத்தையும் விளைத்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீமறையநிற்கில். நின்திருவாணைகண்டாய். உனக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாராணைகிடாய். [''மாயஞ்செய்யேல்'' இத்யாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது, "ஒளித்திடில்" என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யனுகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. ["கருமலர்க் கூந்தல்" இத்யாதி.] அளித்தித்யாதி. அஜ்ஞரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசிபற ரக்ஷித்து. தம்முடைத்தீவினை தீர்க்கலுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்களுக்குத் தீர்க்கவுற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்திருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என் கார்யஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்-முதற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாராமல் ரக்ஷி யென்கிறார்.

மூ.---உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவென்
றினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௩.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— திரள்திரளாய்ச் சேர்ந்த குறவர்கள்
உன் பொன் அடி வாழ்க என்று— 'உன்பொன்னடி வாழ' என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
தினை— (புதிய) தினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி
புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தைபெற்றிருக்கு மவனுய்
தவம் உடையேன்— உன் திருவருள்பெற்றவனுமான அடியேன்

(க) கூந. (உ) "மமமாயா துரத்யயா.

இனி— இனிமேல்
போய்— புறம்பேபோய்
ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மாமுதலானரில் ஒருவனைப்பணிந்து
கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே
நிற்கை— இருத்தல்
நின்— உன்னுடைய
சாயை— தேஜஸ்ஸுக்கு
அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?.

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்வஜ்ஞானம் பிறந்து, பின்பு சேஷவ்ருத்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்ரையாய், அது செய்யாதபோது ஸத்தைகுலையும்படியாயிருக்கும்; இவைநாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை, நமக்கு உபாயமநுஷ்டித்து உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நாலுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ரஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்போகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது- இந்த்ரஜாலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளினுபாகிலும். ஒருவன்றனக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மாமுதலாக பிபீலிகாந்தமாக அதிக்ஷேத்ரரிறே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. "உன்கடைத்தலையிருந்துவாழும்" என்கிறசெயலை அங்கேசெய்கை எனக்கு அவத்யமிறே. உன்சாயையழிவுகண்டாய். உனக்கு தேஜோஹாநியிறே. எனக்கு இது புதுமையன்று புனத்திலேயித்யாதி. புனத்தில் புதுத்திணையைமுறித்து ஹவிஸ்ஸைக்காட்டிப் புதியது அமுதுசெய்யப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்யப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளும்படியேதென்னில்; உன்பொன்னடிவாழ்கவென்று. இந்தநேசந்தான், "அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்" என்னும் தேசமிறே. இப்படி சொல்லுகிறாரென்னில்; இனக்குறவர். புருஷர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வ்ருத்தர்களோடு வாசியற எல்லாரும் *பல்லாண்டொலி செல்லாநிற்கும். * குறமாதர்கள்பண்குறிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிறே. புதியதுண்ணும். பிதாவுக்குப்பொருந்தும்நாள் பார்த்திறே புத்ரன்புதியதுண்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. இவ்வதேசங்களுக்கு அழகாகிறது அநந்யப்ரயோஜநராய் அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை. எந்தாய். புத்ரஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ["ஒண்டொடியாள்" இத்யாதி.] "நின்னலா லறிகின்றிலேன்", "உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்." ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. காதம்பலவும். * இனிப்போ யொருவன்றனக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன் திருவடிகளை யொழிய வென்கிறார்.

மூ.—காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழலில்லைநீருமில்லையுன்
பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய் குருபாண்டவர்க்காயங்கோர் பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். ௪.

பதவுரை.

குரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்க்கா— பாண்டவர்களுக்காக
தூது சென்றாய் — துர்யோதநாதிகளிடத்திலே தூதுபோனவனாய்
அங்கு— அவர்களிடத்தில்
ஓர்— ஒரு
பொய் சுற்றம் பேசி சென்று— 'எனக்கு உங்களோடு பாண்டவர்களோடு வாசியில்லை' என்றாற்போலே பொய்யுறவு சொல்லி

பேதம் செய்து— ஆச்ரித ரென்றும் அநாச்ரிதர் என்றும் பேதத்தையுண்டாக்கி
எங்கும்— துர்யோதநாதிகளி லொருவர் தப்பாமல்
பிணம் படுத்தாய்—பிணமாய்ப் பட்டுவிழும்படி செய்தவனே
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
காதம் பலவும்— நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்கு மெட்டின விடமெல்லாம்
உழன்று— வருந்தி
திரிந்தேற்கு— திரிந்த எனக்கு
அங்கு— அவ்விடத்தில் ஒதுங்குகைக்கு
ஓர் நிழல் இல்லை— ஒருநிழலில்லை;
(அன்றியும்)
நீரும்— தாபம்தீர்க்கும் தண்ணீரும்
இல்லை— கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில.)
உன் பாதம் நிழல் அல்லால்— உன் திருவடி நிழலொழிய
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு இடம்— மற்றொரு மூச்சு விடுமிடம்
நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்குமெட்டின விடமெல்லாம் அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்ஸாரத்துக்குள், அலமாவாத இடமில்லை - படாத க்லேசமில்லை, அவ்விடத்தில் ஒருநிழலாதல், துளிநீராதல் கண்டிலேன். உண்டாகில் உள்ளது மரீசிகாஜலமிறே. நிழலும், விஷவ்ருக்ஷநிழலிறே. உன்பாதமித்யாதி. "அவனடிநிழல்தடம்" என்னக்கடவதிறே. * வாஸுதேவ தருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சுவிடுகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடிகளை யொழிய. தூதுசென்றாய்குருபாண்டவர்க்காய். திருவடிகளைப் பற்றினார்க்குக் கார்யஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த பாண்டவர்களுக்காகக் கார்யம் செய்ததில்லையோ. பொய்ச்சுற்றம். பொய்யுறவு சொல்லுகை. பேதஞ்செய்து. ஆச்ரிதரென்றும் அநாச்ரிதரென்றும் இரண்டிட்டு. "எங்களுக்குப்பிணங் காதொழியப்பெறில் ஒரூரமையும்" என்றவர்களை, "பத்தூர் பெறாது" என்னும்படி பண்ணி அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தைவர்த்திக்கிற தேசம் திருமலை. ... ... ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிய புகலில்லையென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில் க்ருதஜ்ஞதை வேணுமிறே மேலும் கார்யம்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணநீருநில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கூச்சுமறுவென தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்கு மென்மனமேயுன்னை வாழத்தலைப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கு நீள்சுனைசூழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ரு.

பதவுரை.

சேல்— சேல் மத்ஸ்யங்கள் [துள்ள
உகளாநிற்கும்— துள்ளிவிளையாடாநின்
நீள்— பரப்பையுடைய
சுனை— சுனைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
என— என்னுடைய
காலும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணநீரும்— கண்ணீரும்
நில்லா— இடைவிடாமல் பெருகாநின்றது;
உடல்— சரீரமானது

சோர்ந்து— பரவசமாய்
நடுங்கி— தடுமாறி
குரலும்— மிடற்றோசையும்
மேல் எழா— மேல் எழுகிறதில்லை,
மயிர் கூச்சும்— மயிர் கூச்செறிதலும்
அறா— ஒழிகிறதில்லை;
தோள்களும்— தோள்களும்
வீழ்வு ஒழியா— நிர்விகாரமாயின,

என் மனம்— என் மநஸ்ஸானது
மால் உகளாநிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை நினைத்துப்) பித்தேறுகின்றது,
(இப்படியிருக்க,)
உன்னை— உன்னை
வாழ— அநுபவித்து வாழ்கைக்கு
தலைப்பெய்திட்டேன்- முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமெழா. "காலாழும்" என்று- பரவசமானபடி. கண்ணீரும்நில்லா. "கண்சுழலும்" என்றபடி. உடல்சோர்ந்து. சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தடுமாறி. குரல்மேலுமெழா. "நெஞ்சூழியும்" என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் க்ஷமமல்ல. மயிர் கூச்சுமறு.மயிர்க்குழிகளெறிந்து புளகித காத்ரமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்வொழியா. நிர்விகாரமாய். மாலுகளாநிற்கு மென்மனமே. என்மநஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மேன்மேலும் பித்தேறுகின்றது; உன்னை யநுபவித்து வாழ்கையிலே மூர்த்தாபிஷிக்தனானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்தைகள் பிறக்கை. * உன்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தையிறே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டேனென்கிறார். ... ௭

அ. ஆறும்பாட்டு. எருத்துக்கொடியுடையானும். ஏழிற்பாட்டில் - * உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லையென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோ வென்ன; அவர்களுடைய அசக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதவா, "உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும்" என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த தொன்றாகையாலே அத்தையும் அதிசங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறாராகவுமாம்.

மூ.—எருத்துக்கோடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்று
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௮.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—,
எருது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜனை ருத்ரனும்
பிரமனும்— அவன் தந்தையானப்ரஹ்மாவும்
இந்திரனும்— இந்த்ரனும்
மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்
இ— இப்படிப்பட்ட

பிறவி என்னும் நோய்க்கு— ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு
மருந்து— ஔஷதத்தை
அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை, [நின்ற
மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்
மா— சிறந்த
மணி வண்ணா— நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனே!

மறு பிறவி— எனக்கு இனிவரும் ஜந்மத்தைத்	கடை— கடைத்தலையிலே
தவிர இருத்தி— நீக்கிவிட்டு	புக— இருந்து வாரும்படி
உன் கோயில்— உன் கோயிலினுடைய	பெய்— ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எருத்துக்கொடி யுடையானும். அறிவுகேட்டுக்கு எல்லைநிலமான ரிஷபத்தைத் த்வஜமாகவுடையருத்ரனும். [காரணகருளக் கொடியானே] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடிகட்டினனென்கையாலே, இவன்கொடிஜ்ஞாநஹீநமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை யென்கிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், " அமரர்க்குமறிவியந்து " என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும். ஒருத்தரும். ஒருசேதநரும், இஜ்ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஔஷதமறிவாரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து - கைலாஸயாத்ரையிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, ருத்ரன்பக்கலிலே பிள்ளைவேண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பின்னை * உருவுருவே கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்க்ஹீநமாகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறிவார்களென்றபடி. * கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னைக் கண்டிலனென்றபடி. * கார்செறிந்த * நீருடிதான்வணங்கும் பேரளவிறே சொல்லுவது. மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா. மருந்தாயிருக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவனாந் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய் ஏகமூலிகையுமாய் ஸக்ருத்ஸேவ்யமுமாய், பலியாதமருந்து பலகால்ஸேவித்தாலும் பலியாதே. இவ்வௌஷதந்தான் வேறொரு ஔஷதத்தைப் பொறுகவல்லவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னையும் பொறுது. " மருத்துவன் " என்று ஆசார்யன். " ஆய் " என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பீதகவாடைப் பிரானுப்வந்து இவரை * இராப்பகலோதுவித்தது. மாமணிவண்ணா. மருந்திருக்கிறபடி.(க)" [illegible] " என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்த்ரமும் ஔஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு, எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம். " அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த மந்திரம் " என்று - நெஞ்சுக்கு இனியமந்த்ரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாழும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சுதனமலனிறே * நச்சுமாமருந்தம். நழுவவிடாததுமாய் ஹேயத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. " வைப்பாம்மருந்தாம் " என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. " மருந்தும்பொருளு மமுதமுந்தானே " என்று— மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) " [illegible] " [மருந்து] விரோதிநிவர்த்தகம். " பந்தமறுப்பதோர்மருந்து " என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைந்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] " மருந்து " என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடுமாபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. " அற்றவர்கட் கருமருந்து " என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன்பமையறியாதாப்போலே; " அருமருந்தாவதறியாய் " என்னக்கடவதிறே. ஆர்க்குமறிய வொண்ணாத

(க) " மணிமந்த்ரௌஷதம் " (உ) "ஸமஸ்தவஸ்துஹீநோபி- அம்ர்தம் ப்ராப்யம்"

ப்ரேமவ்யாதியு மகப்படத் தீருமென்னும்படி கைகண்டமருந்திறே. "போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்து" என்று - ஒருவிபூதியாகக் கொண்டாடும் மருந்திறே. மறுபிறவி தீர்க்கும்மருந்து. மருத்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யுங் கார்யஞ் சொல்லுகிறதுமேல். வருகிற ஜந்மங்களைப் போக்கித் தவிர்க்கையாவது - விடறுக்கை. "மறுமைக்குமருந்தினை" என்று சொல்லக்கடவதிறே. "மனம்வைக்கத்திருத்தி" என்னுமாபோலே திருத்துகை உபாயகர்த்தவ்யம். உன்கோயில் கடைப்புகப்பெய். "கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்" என்னக்கடவதிறே. * உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுமதுதானேயிறே ப்ரயோஜநம். "உன்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்னக்கடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். "மங்கவொட்டு" இத்யாதி. ... ...

அ. ஏழாம்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

மூ—அக்கரையென்னு மநத்தக்கடலுள்ழுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளுங் கண்களும் பீதகவாடையோடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதவுரை.

சக்கரமும்— திருவாழியாழ்வானும்
தடம்— தடவிதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையோடும்— திருப்பீதாம்பரத்தோடும்கூட
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான நிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— திருநிறத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; [னும்
அநத்தம்— அநர்த்தத்தை விளைக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

கடலுள்— ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— தறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— பரமக்ருபையினாலே
இக்கரை ஏறி— நித்யவிபூதியை நினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்துக்கிடக்கிற என்னை
அஞ்சேல் என்று— 'பயப்படாதேகொள்' என்று
கை கவியாய்— அபயப்ரதாநம்பண்ணியருளவேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோது அதிதூரமானபடி. விபீஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநர்த்தமென்னும் ப்ரஸித்தி. (க) "விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்" அழுந்தி. தறைப்பட்டு. (உ) "பீமபவார்ணவோதரே - பதிதம்". உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபோதமிறே. இரண்டு கரையு மொத்திருக்கும். இக்கரை. என்றது - தமக்கணித்தானபடி. இளைத்திருந்தேனை. மரஸோபவாஸி சோற்றை விரும்புமாபோலே, ப்ராப்தி கிடையாதவிளைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

(க) "விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்" (உ) "பீமபவார்ணவோதரே- பதிதம்"

டியாக பகவத்ஜ்ஞானம் பிறந்தார்க்கிறே ஆறியிருக்கலாவது. ஜ்ஞானலாபத்தைப் பண்ணித் தந்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார். உபாயத்துக்கு (க) " ஶரம் வ்ரஜ " என்றாப்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) " ஶரம் வ்ரஜ '' என்ன வேணும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாரை யெடுப்பது- திவ்யாயுதங்களாலும் வடிவழகாலுமிறே [" ஆவாரார் துணை " இத்யாதி.] " அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான். " வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிறே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமானல் சொல்லவேண்டாவிறே. " அஞ்சுடராழியுன் கையகத்தேந்துமழகா " என்னக்கடவதிறே. க்ருபைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாரைப் போலே அநுபவபரிகரமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பீதாம்பரமும்; " அரைச் சிவந்தவாடை ". செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனியில் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். " முடிச் சோதி " " கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணா. " திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழகுக்கு ப்ரகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞானமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அநாதக்கடலுள் ளழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மூ—எத்தனைகாலமு மெத்தனையூழியு மின்றொடு நாளையேன்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
இன்றொடு நாளை என்று— இன்றென்றும் நாளையென்றும் நேற்றென்றும் கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளயங்களோ,
இத்தனை காலமும்— திநமாயும்பக்ஷமாயும் மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிறிபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத (ஸம்ஸார) யந்த்ரத்திலேபோய் அகப்பட்டேன்;
இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
உன்னை— ஸர்வரக்ஷகனை உன்னை
போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களை
வாழ்வித்து — அரசாள்வைத்து
மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளை
கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தவனே
சித்தம்— என்மநஸ்ஸானது [யிருப்பதை
நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றோ.

(க) "மாமேகம்"

வயா. எத்தனைகாலமுமித்யாதி. இன்றென்றும், நாளையென்றும், நேற்றென்றுமாய்க் கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனையூழியும். இத்தனைகாலமும்போய். ஒருநாளாய், ஒருபக்ஷமாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வத்ஸரமாய்; இப்படி கல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக்கொரு முடிவில்லை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். அஜ்ஞாநாவர்த்தமாயிருப்பதொன்றுபட்டேன். (க) "ஜலநேவ" என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். ["தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்" "பழுதேபலபகலும்" இத்யாதி.] இனி. கரணகளேபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயேயென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். "பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை" என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், "இரண்டும் நீயாலல் பெற்றபோது பெறுகிறோம்" என்றாறியிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போகவிஸம்வதிப்பது.

இப்படிப்போகவொட்டேனென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரித்யாதி. நீ ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனாகையாலே என்கிறார். மாற்றலர். சத்ருக்கள். (உ) "த்விஷதந்நம்" (ந) "ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாநி." கெடுத்தாய். "கொந்தழலவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ச) "சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று அவன்றானுஞ் சொல்லி, (ரு) "யதிமம்யாமம் குஹ்யம்மத்பக்தேஷு" என்று தாமும் சொல்லும்படிகாணென்று. * தாழ்ந்த தனஞ்சயனைப்போலே உமக்கு நம்பக்கலிலே அந்தரங்கமாகவொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் நெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (சூ) "ஸோச்நுதே" என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிகொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்கலிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ?. மைத்துனன்மாரென்றது- தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. "திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டினவுறவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானாய்ப்போனானவன், கேட்டு விச்வஸித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விச்வாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றே. ஸர்வஜ்ஞனான நீதானேயறியாயோ. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய வ்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

(க) "அலங்கேவ" (உ) "த்விஷதந்நம்" (ந) "ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாநி" (ச) "சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபந்நம்" (ரு) "யஇமம்பரமம் குஹ்யம்மத்பக்தேஷு" (சூ) "ஸோச்நுதே"

வ்யாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவும் பண்ணின ஸௌஹார்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதோ ? என்ன; அந்த ஸௌஹார்தமும் நீ யென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ரக்ஷகாந்தரமும், உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமும் என்னெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலையன்றோ என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. ["சதிரிளமடவார்" இத்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். "வெற்பென்றிருஞ்சோலை" இத்யாதி., "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதி. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். "எத்தனைகாலமும் எத்தனையூழியும்" என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈச்வரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவ்யிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகோண்டே னினிப்போக விடுவதுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித் திசைதிசைவீழச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

அங்கு— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணாஸுரனை
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரந் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்
தென்றி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
செற்றாய்— நிரஸித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே
கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்; (அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸுலபனானவுன்னை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, "அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்" என்று துணிந் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகோண்டேன். அன்றுநான் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். ["புக்கினில் புக்கு."] இனிப்போக விடுவதுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனானவின்று போகவிடுவேனோ. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அந்யசேஷத்வத்தையுங் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்கித்யாதி. சோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜவநத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் விழும்படி யறுத்தாய்; அந்தச்ரமம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அப்யஸித்தவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூதராவரென்கிறார்.

மூ.—சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
நின்றபிரானடி மேலடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய்
பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்
ஒன்றினோ டொன்பதும் பாடவல்லா ருலகமளந்தான்றமரே. ௰.

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால் சமைக்கப்பட்டு
திகழ்— விளங்கா நின்றுள்ள
மாடம்— மாடங்களாலே
பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து தோற்றுகிற
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— தலைவரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்
குடைந்து— ஆழ இழிந்து
ஆடும்— நீராடா நின்றுள்ள
சுனை— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் சோலை தன்னுள்— தெற்குத் திருமலையிலே
நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற
பிரான்— உபகாரகனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே
அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
நேர்பட— அடைவுபட்டிருக்கும்படி.
விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
ஒன்றினோடு ஒன்பதும்— பத்துப்பாட்டுக்களையும்
பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்
அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு
தமர்— அடியாராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அநுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசியறச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஹிக்குஞ் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வண் சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத்திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். நின்றபிரானடிமேல். அவன்திருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தேவரும். [காலநன்ஞானத்துறை படிந்தாடி] * அப்பன்திருவருளிறே மூழ்குவது. இவர்க்குப் புறம்பு நிழலுமில்லை, நீருமில்லை. "அவனடிநிழற்றடம்" என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. நேர்பட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழித்யாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத் தோற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. "பொன்னுலகு" என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாரெழுந் தருளியிருக்கிற தேசம். "வைகுந்தமாகும்தம்மூர்" என்னக்கடவதிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். "ஒளித்திடில் நின் திருவாணை" என்றத்தோடே மற்றை யொன்பதையும். இதொன்றுமிறே ப்ரதாநம், மற்றையொன்பதும் ஈச்வரன் பெறுவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறேயிவை. "சொல்லவல்லார்" என்கிற ஸ்தாநத்திலே, "பாடவல்லார்" என்கிறது. (க) "வாம்ஸ மெய லய-ராழ" பலம்-ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும் குலையுமென்கிறார். இவை

(க). "பாட்யேகேயேசமதுரம்"

யிரண்டையுங் குலைத்த அபதானமிறே திருவுலகளந்தருளினவிடம். [''சதுமுகன்கையில்'' இத்யாதி.] ஸ்வரூபஸாதந புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவடிகளிறே. [''உலகளந்த பொன்னடியே'' என்றும், ''விண்மண்ணளந்த - பொன்னங்கழல்'' என்றும், ''போது நின்ற பொன்னங்கழல்'' இத்யாதி.]

''பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள் நின்ற பிரானடிமேலடிமைத்திறம்நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்றமரே'' என்றந்வயம். ... ... ௰.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—துக்க வலைத் துனக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனை யன்று சென்று சென்னி.

ஆக திருமொழி-௪௨-க்கு, பாட்டு-௪௱௦.

ஐந்தாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - சென்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களானவிடங்களிலெழுந்தருளிநின்றது- சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திருந்ினரை அடிமைகொள்ளுகைக்குமிறே; அதுபூர்ணமாகக் காணலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையிலேயிறே. ப்ரதமஸுக்ருதமு மிவர்க்குத்தானேயிறே. ''திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் நெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்'' என்றாற்போலே; ''வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் வீடாக்கி நிற்கின்றேன்'' என்று இவர் அஹேதுகமாகச்சொல்லினும், ''ஸஹேதுகமாகவிவர்சொன்னார்'' என்றிறே அவன் புகுந்தது. [''வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்'' இத்யாதி.] ஆகையால், ஈச்வரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு சரீராவஸாநத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். ''ஊரவர்'' இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வை யெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்விமேல்விழுந்து அநுபவிக்கிற அநுபவமாகிற எருவையிட்டு, ஆசார்யோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிறே பிறப்பிப்பது. இப்படி திருந்தின இவரைக்கண்டு அவனுகக்க, அவனுகப்பைக் கண்டு இவருகக்க, ''இவ் வுகப்புக்குமேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை'' என்று இவரிருக்க, ''இவர்கார்யத்திலே நாம் முதலடியிட்டிலோம்'' என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக் கண்டு, ''விரோதிகளடையப்

போச்சுதாகில், அபேக்ஷிதங்களில் பெறவேண்டுமம்சங்களடையப்பெற்றதாகில், இனி தேவர் பதறுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். ... ... *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்ற நம்பீ தாமோதரா சதிரா
என்னையு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஓங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்
தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸஸ்தானமாக வுடையவனாய்
உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
வாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால் கட்டுண்டவனாய்
சதிரா — ஆச்ரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்டுப்பாராத சதிரையுடையவனே!
என்னையும்— என் ஆத்மாவுக்கும்
என் உடைமையையும்— என் உடைமையான சரீரத்துக்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு— திருவிலச்சினையை இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— க்ருபையையே
புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்றேன்;
இனி— இப்படியான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டிநிற்கும். இத்தால்- உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்றுகிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங் கண்டு வாழுகைக்கிறே. "வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனொடும்- அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு" என்னக்கடவதிறே. "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு." * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணாவான்- தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்பூந்தடந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவர்கள். * பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங் கண்டிறே * உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து *ஆவியுள்குளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தை யுடைத்தான வேங்கடம். "குளிரருவி வேங்கடம்." இருவர் விடாயையுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்தைப் பெறாதவிடாயும், ரக்ஷ்யத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாதவிடாயும். *எந்நாளே நாம்மண்ணளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சிலாதிகுணங்களை யநுபவிக்கப்பெறாத நித்யஸூரிகள் விடாயையுந் தீர்க்கும். திருவேங்கடமுடையாய். நிதியுடையாய். ஸ்ரீகௌஸ்துபமுடையாய் என்னுமாபோலே,

உலகத்தன்னைவாழநின்றநம்பீ. "அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தடியீர்வாழ்மி னென்றென்றருள்கொடுக்கும்," "கானமும் வானரமும் வேடுமுடைவேங்கடம்" என்கிறபடியேபலர்களை யும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. 'நிகரில்புகழாய்' என்று வாத்ஸல்யம்; 'உலக மூன்றுடையாய்' என்று ஸ்வாமித்வம்; 'என்னையாள்வானே' என்று ஸௌசீல்யம்; 'திருவேங்கடத்தானே' என்று ஸௌலப்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன்-அநாத்மகுணபரிபூர்ணன்; நிறைவொன்றுமிலேன் ஆத்மகுணகந்தரஹிதன். 'நிகரில்மார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரா. 'நம்பீ' என்று - பூர்த்தியிலே; அக்குணங்களும் க்ரமம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவுகாண்கையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அசக்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. சகிரா. ஆச்ரிதகோஷங் காணுக சதிர். * தமக்கடிமைவேண்டுவார் தமோதரனாரிறே. "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்யாதி.

$ ... ...

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும், சரீரத்தையும் திருவிலச்சினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்துகையாவது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை; அதுபிறந்தமை தோற்றவிறே தோளுக்குத் திருவிலச்சினையிடுவது. நின்னருளே. இவரடியாகவிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படியிறே பெருகுவது. புரிந்து. ["எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும்" இத்யாதி.] இருந்தேன். உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமுங் குலைகை, அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநமும் பிறந்து, விரோதிநிவர்த்தியும்பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்புகுருகிறதென். இனியென் திருக்குறிப்பே. "என்கொலம்மான் திருவருள்கள்." திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்தில் நினைவு. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. பறவை. கீழ்ப்பாட்டிலே, "இனியென் திருக்குறிப்பே" என்று எனக்குச் செய்யவேண்டுவதெல்லாஞ் செய்திருக்க, இனிப்புகுருகிற தென்னென்ன; நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது. மேலே ப்ராப்திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அர்ச்சிராதிமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்புருடா நீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

$ இவ்விடத்தில் "தன்னடியார் திறத்தகத்து" என்கிறபாசுரத்துக்குப் பூர்ணமான வ்யாக்யாநம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸ்ரீதாளகோசங்களிலும் காண்கிறது. இந்தப்பாசுரம், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால் கீழே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆநுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆநுபூர்விக்கும் எள்ளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிங்கு அச்சிடவில்லை. சில ஸ்ரீகோசங்களில் காணாமையும் இதற்கொரு காரணம்.

பதவுரை.

பறவை— பெரியதிருவடியை
ஏறு— (வாஹநமாகக் கொண்டு) ஏறுகின்ற
பரம்புருடா— புருஷோத்தமனே!
நீ— ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை— அநந்யகதியான என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரியஸமுத்ரமும்
வற்றி— சோஷித்து
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியதரம் பெற்றது;

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற
பாவம் காடு— பாபஸமூஹமானது
தீக்கொளீஇ— நெருப்புப்பட்டு
வேகின்றது— வெந்திட்டது;
அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
அமுதம் ஆறு— அம்ர்த நதியானது
வாய் பற்றி— வாயளவாய்
தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போகாநின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபரம்புருடா. பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய புருஷோத்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பரமபதத்துக்குக் கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி. விரோதிநிவர்த்தியைப் பிறப்பித்ததும் திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடி யின்மேலே வந்திறே. "நங்கள் வரிவளை" "இலங்கைப்பதி" "பாடுங்குயில்காள்." நீ. ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனான நீ. என்னை. "விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், "உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன்" என்றும், "அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை" என்றும் அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போகனுமான வென்னை. : கைக்கொண்டபின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றும்போதிறே, * ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே தபோஜ்ஞாந ஸமாதிரூபேண பிறப்பது; * நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏககாலத்திலே பிறக்குமிறே. * அடியானிவனென் றெனக்காருள் செய்யும் நெடியானை நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ் சொல்லுகிறார்மேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி. பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திருப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடினபடி. ["உடுத்துக்களைந்த" இத்யாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலென வளர்ந்து வருகிறபடி. ["எத்திறத்து மின்பம்," "எங்குந் திருவருள்பெற்று."] இழவுக்கு ஸம்ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோக்ஷத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

"பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்புமித்யாதி. இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈச்வரனும் ஸம்ச்லேஷித்த வளவிலே, அநுமதிவேண்டாதே வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம் வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாம்ர்தமாகிற ஆறுபெருகி, வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. "அதனில்பெரிய வென்னவா" என்றபடி. நீயென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றபடி. அநுகூலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு. தலைப்பற்றி. சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு வற்றிவருவது; ஸஹ்யம்பற்றி வருகிற ஆறிறே. திருமலையிறே ஸஹ்யம்; வர்ஷிக்கிறது

ஒருகாளமேகமிறே. * கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன் என்னுமதமிறே. ["பற்பநாபன்" இத்யாதி.] வாய்க்கொண்டதே. எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருகிடா நின்றது. ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. எம்மனு. கீழிற்பாட்டில், " பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்றும், " இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால் " என்றும் - உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பேறாகிறது - தன்விரோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி நீர்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர்கள் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளேனாய்ப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கு நாட்டுளபாவமெலாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ௩.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னு— எனக்கு மன்னனானவனாய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
என்னுடை நாயகனே— எனக்கு நாதனானவனே!
நின் உளேனாய் — உன் அபிமானத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
நன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஆர் பெறுவார்— மற்று ஆர்தான் பெறுவர்கள்;
நம்மன் போல— பூதப்ரேதபிசாசங்கள் போலே
வீழ்த்து அமுக்கும் — தள்ளி அமுக்கா நின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள பாவங்களெல்லாம்
சும் எனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸவாஸநமாக விட்டு
ஓடி— ஓடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

வ்யா. எம்மனு. " எம் அனு " என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே. என் அபிமதப்ரதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனானவனே. அன்றிக்கே, " எம்மனு " என்று - ராஜாவாய், ஈரரசுதவிர்த்தவனே யென்றுமாம். என்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்தவனே. துராத்மாவான வெனக்கு சாஸ்தாவானவனே. (க)"राजा शास्ता दुरात्मनाम्." என்குலதெய்வமே. என்குலத்துக்கு பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிறே இவரை விஷயீகரித்தது. " எழாட்காலும்பழிப்பிலோம் நாங்கள் " என்றாரிறே. " குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து " என்னக்கடவதிறே. " எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்மூத்தப்பன். " என்னுடைநாயகனே. " குலதொலடியேன் " என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனால்வந்த தன்

(க) " ராஜசாஸ்தா துராத்மநாம்."

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேறும்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, "'எம்மனா, என்குலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே' என்கிற இம்மூன்றாலும் - ஜ்ஞாநவிரோதியும், ஆச்ரயணவிரோதியும், போக்ஷவிரோதியும் போனபடி" என்று ஆளவந்தார். "தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமுங் கழிந்தபடி" என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜநம். இவ்வுலகினில். இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார். நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவிது. [" விண்ணுளார் பெருமான்" இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!.

நம்மன்போல வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டுளபாவமெலாம். இவனுக்குத் தோற்றாதபடிவந்து, இவனைப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபிபவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினாற்போலே அமுக்குமாய்த்து. நாட்டுளபாவமெலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க)" [illegible] " இத்யாதி. சும்மெனாதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தொடாங்கிற்று. " வஞ்சித்துத் தடுமாற்றற்ற." கைவிட்டே. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாரைப்போலே. ஓடி. " கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்" என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கோலைக்கஞ்சி ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. " கானோ வொருங்கிற்றும் கண்டிலமால்." "'தூறு' என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை" என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வர். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. " முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்" என்னக்கடவதிறே. " கொடுவினைத்தூறு." ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். " இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; " நாட்டுள பாவமெலாம்" என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யமவச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புகுராப்பெறுதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கோடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடிகுறுகப்பெறு
தடவரைத்தோட் சக்கரபாணீ சார்ங்கவிற்சேவகனே. ச.

பதவுரை.

தட வரை— பெரியமலைபோன்ற
தோள்— திருத்தோள்களையுடையனாய்
சக்கரபாணீ— திருவாழியாழ்வானைத் திருக்கையிலே யுடையனாய்
சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற
வில்— வில்லையுடையனான
சேவகனே— சேவகனே!
கடல்— திருப்பாற்கடலை
கடைந்து—(மந்தரபர்வதத்தாலே) கடைந்து
அமுதம் கொண்டு— அம்ருதத்தை வாங்கி

(க) " நநிந்திதம் கர்மததஸ்திலோகே"

கலசத்தை— கலசத்திலே
நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே
உடல் உருகி— உடல் உருகி
வாய் திறந்து— வாயைத்திறந்து
மடுத்து— இரண்டு கையையும் மடுத்து
உன்னை— நிரதிசயபோக்யனான உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,

(ஆனபின்பு,)
கொடுமை செய்யும்—கொடிதாக தண்டிக்கிற
கூற்றமும்— யமனும்
என்— என்னுடைய
கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெறு— கிட்டப்பெறுன்.
[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல். மஹத்தானகடல் க்ஷுபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அம்ர்தத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்போலே. கடலினுடையஸ்தாநே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தாநே சேதநன். "குடம்நிறைக்கும்" என்றும், "ஏற்றகலங்கள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அம்ர்தத்தின்ஸ்தாநே ஈச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநரான தம்மை த்ர்ஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும் வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்த்ர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாத்ர்த்வமும் வேணுமிறே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னைநிறைத்துக்கொண்டேன். "கலசம்"என்று அசித்ப்ராயமாகச் சொன்னார்- அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன் செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிறே. சந்தந குஸுமாதிகள்போலே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். ["தனக்கேயாக."] ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலே வெள்ளக்கேடாகாதபடி யிட்ட கரையிறே சரீரம். "நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று அமூர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிறபடிகண்டால், இத்தனைதண்மையுடையவுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. "ஆராவமுதே" இத்யாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌநியாய் புஜிக்கும் அம்ர்தமுமுண்டு போலே காணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடுக்குமாய்த்து. உன்னை, நிரதிசயபோக்யனான உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். "கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்" இத்யாதி. "அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே." ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான். "'நெஞ்சிடிந்துகும்' என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வரூபமு மள்வுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே?" என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, "'வீட்டுசித்தன்மனம்' என்று அவ்வம்ர்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவுள்ளம் வ்யாபிக்கும்" என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. "அறிவையென்னு மமுதவாறு" என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்த க்ரமம் சொல்லுகிறார் - உன்னைநிறைத்துக்கொண்டேன் என்று.

கோமைசெய்யுங் கூற்றமும். உக்ரதண்டங்களை மாறுமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்கி ருத்ரன் யமன் என்னும் மூவரிறே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க)" ரு-ஒ ரூ-ாவாவவடிய ஓஜீ " என்னக்கடவதிறே. யமனையொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்கமிறே ஹிம்ஸை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) "பாதிக்கைக்கு சக்தனிவன்" என்றிறே இவனையிட்டது. *வையத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிறே காலனையுமுடனே படைத்தது. வையமும் மனிசரும் பொய்யாகில் இவனோ மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண்ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிறே. *சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து சாவாரைப்போலே, ஸ்ருஷ்டி தொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாநுபவமிறே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறா. என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறாது. குறுகப்பெறா. புகுந்து போகையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறாது.

காதாசித்கமாகப் புகுந்ததாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ கேட்பது உன்கையிலே ஆயுதமிருக்க? தடவரையித்யாதி. தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும்; கிட்ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேவியும், அம்பையேவியுமிறே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்னவுமாம். தடம்- ஸமுத்ரம். ... ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அம்ருத த்ருஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிற்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வஞ் சொல்லுகிறார். "மடுத்துன்னை நிறைந்துக்கொண்டேன்" என்று அதினுடைய ச்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறார். *அபேக்ஷாப்ரபமாய், அகாதமுமானகடலில் அம்ருதத்ருஷ்டாந்தமிட்டார். *வாக்குத்தூய்மையிற்படியே அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி இவரகலப்புக; "நாமிருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?" என்று ஈச்வரன் ஸமாதாநம் பண்ண; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டுரைகன்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டென் ஞவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடீகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ரு.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனும்
என் இருடீகேசா—என் இந்த்ரியங்களை நியமிக்குமவனும்
என் உயிர்— என்னுடைய ஆத்மாவை
காவலனே— அந்யசேஷமாகாதபடி காக்குமவனே!
பொன்னை— ஸுவர்ணத்தை
நிறம் எழ— நிறம் பார்க்க [கொண்டு
உரைகல் மீது கொண்டு— உரைகல்லிலே

(க) "ருத்ரோவா ஏஷயதக்நி:" (உ) வாயிக்கைக்கு.

உரைத்தால்போல்— உரைக்குமாபோலே
உன்னை கொண்டு— உன்னைக்கொண்டு
என் நா அகம்பால்—என் நாக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழியும்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுநின்றேன்;

உன்னை கொண்டு—உன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு
என் உள் வைத்தேன்— என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன்
என்னையும்— என்னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடிகளில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்யாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே. நிறமெழ. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதாக நல்லநிற முண்டாகிறதன்றே; உள்ளமாற்றிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேதங்களாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் " நிறமுபர்கோலமும் " என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. என்நாவகம்பால். * அற்பசாரங்களிலே புண்டினவென்நாக்கிலே. *அஸத்கீர்த்தந காந்தாரத்திலே புக்கு அலமர்ந்தவென்நாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வாக்ர்ஷ்ணநுபவம் பண்ணினத்தையு மறிகிறிலர். பூர்வவர்த்தத்தைப்பார்த்து * வாடினேன்வாடிதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும்,*மாற்றமுளவிலே அஞ்சினாரிறே. என்நாவகம்பால். என்நாக்குள்ளே. அகம்-உள். மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடு நின்றேன். நல்லபொன்னை நல்ல கல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே, உன்னை யென்நாக்காலே தூஷித்தேன். " பொன் " என்கிறது—ஈச்வரனை; " கல் " என்கிறது-நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னேனென்னவுமாம்.

உன்னையித்யாதி. வாரீர் ஆழ்வீர்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்பகலோதுவித்து, சொல்பயிற்றிப் பணிசெய்யும்படி பண்ணி, " வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து " என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி பண்ணி, *அரவிந்தப்பாவையுந் தானுமாய் * அரவத்தமளியுள்ளிட்ட அகம்படியோடே புகுந்த நம்மைக் கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, " உறகல் " என்று - நித்யரையும் அதிசங்கை பண்ணும்படியான ப்ரேமம் விளையும்படி பண்ணின நம்முன்பே க்ர்தக்நரைப்போலே சொல்லுவீரோ வென்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண் டேன்னுள்வைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு. நிரதிசய போக்யபூதனாய், ஸ்ப்ர்ஹணீயனான வுன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு. என்னுள் வைத்தேன். " விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட " என்னும்படி, என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும். நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (க) "நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந: " என்று, அநுபவஜநிதப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிறே. " உண்டுகளித்து " இத்யாதி.

(க) " நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ர்ஷ்டா நம இத்யேவவாதிந: "

என்னப்பா, மாற்றின்றி - கலப்பின்றி, பொன்னை நிறமெழவுருக்கி பரீக்ஷார்த்தமாக உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் நாக்காகிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினவுப கார பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஜநகனானவனே. என்னிருடீகேசா. என் இந்த்ரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனானவனே. ["நாச்கு நின்னையல்லா லறியாது" என்றும், " கண்டுநானுன்னையுகக்க " என்றும், "வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது" என்றும், " மற்றொருபிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்" என்றும், " உண்ணாநாள் பசியாவ தொன்றில்லை " என்றுமித்யாதி.] "இருடீகேசனெம்பிரான்" என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காவலனே. " மாலருளால் " என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தானுளரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்று முடியாதபடி பண்ணினவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, " கருவிருந்தநாள் முதலாக்காப்பு " என்கிறபடியே, யோக்யதையில்லாத தூலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்யாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற் போலே, " பொன்னிவர் " என்றும், " செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி " என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்நாக்காலே உரைத்து, " மாற்றுமுரையுமற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன் " என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ...ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையவித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - " உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன் " என்றார் ; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றொழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பீ
யென்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. சு.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
விக்கிரமம்— திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரிலெழுதும் சித்ரம் கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய— என்னுடைய
நெஞ்சு அகம்பால்— நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்— ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன்;
மன்—(துஷ்ட) க்ஷத்ரியர்கள்
அடங்க— இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழிகைக்கிடாக
மழு— மழுவை
வல கை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— பரசுராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
எம்பெருமான்-எனக்குஉபகாரகனானவனே!
என்னிடை—சேஷபூதனான என்னிடத்திலே
வந்து— எழுந்தருளி
இனி— இனிமேல்
எங்கு போகின்றது— எங்கேபோகப்புகுகிறாய்?.

வ்யா. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய திவ்யாபதாநங்கள் ஒன்றொழியாமலெல்லா வற்றையும், சுவரிலே சித்ரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே, என்னுடைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று, உன்னுடைய அபதாநங்களையிறே. "எல்லாம்" என்னுநிற்க, "ஒன்றொழியாமல்" என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசியாதவையு மிவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. "சிமாவிசுன்," "மல்லிகைமாமாலை" ப்ரகாசியாமைக்கடி ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்மவச்யருமாய், அசுத்த க்ஷேத்ரஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிறே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு, * திருமாலால், * திருமாமகளால்; * பீதகவாடைப் பிரானாருடைய ப்ரஸாதத்தாலேயிறே. ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் "உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்" என்றும், "அவனெனக்கு நேரான்" என்றும், "என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படியிறே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞாநம்.

உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி. "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா" என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோவை வாயாளிலும் * குாவையாய்ச்சியிலும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி நம்மாழ்வாரை யநுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொரு கையாலே புகைத்து விடுகிற ஜ்ஞாநமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றூட்டாக்கிக் கொடுக்குமிறே. ஸகலார்த்தங்களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே கேவலஜ்ஜ்ஞாநமேயன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேமமிறே. மதியோபாதி நலத்தையுமருளினனிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்டுகந்த ப்ரேமம் இவரது. "கிடந்திருந்து நின்றளந்து" "ஆனானையன் மீனோடேனமுந் தானானான்" என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடியென்னென்னில்; "என்னில்தானுயசங்கே" என்றருளிச் செய்தாரிறே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படிப்ரகாசித்தவளவில் உட்புண்டயவிரோதி செய்ததென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே * எந்தை தந்தைபிற்படியே மூவேழிருபத்தொரு படிகால், (க) "𑌕𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍" (உ)* "𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾" யென்றவிற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு தர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று. அஹங்காரக்ரஸ்தரான ராஜாக்களைநிரஸிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆயுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களால்வந்த பரிபூர்த்தியையுமுடையவனே. மழுவலங்கைக்கொண்ட. மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டிற்றில்லை. ["வற்புடையவரை நெடுந்தோள்" இத்யாதி.] அநேகாயுததரராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த அநேகராஜாக்களை ஓராயுதங் கொண்டிறே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்த பின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே?; என் ஸ்வயத்நத்தாலே வந்ததாகிலிறே உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ. இராமன் நம்பீ எங்குப்போகின்றதே. "மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்தமைந்தா, என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்திங் கினிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சர்புக்கிருக்க வொட்டேன்

(க) "குலம்விஷ்ணு பரிக்ரஹம்" (உ) "குலம்பவித்ரம் ஜநநீக்ருதார்த்தா"

வளைத்துவைத்தேன்" என்று - அவ்வொருவர் வளைத்தாரிறே. போனால் என்செய்வீரென்ன; இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. ["தன்னெஞ்சவன்னம் மன்னும்" இத்யாதி.] "மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்வியமைந்தனும் வாரானால்" என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பனோ. "வென்றிநீள்மழுவா வியன்ஞாலமுன் படைத்தாய்," "வடிவாயமழுவேந்தியுலகமாண்டு" "இருநிலமன்னர் தம்மை யிருநாலுமெட்டும் - மழுவாளில் வென்றதிறலோன் - பெருநிலமண்டுமிழ்ந்த பெருவாயர்" என்று - போக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசையிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ.

எம்பெருமான், உன் ஸ்வாமித்வத்துக்குப் போருமோ, இனி, உன் க்ருஷிபலித்துத் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிருவருங் கலந்தபடி. ["உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்" இத்யாதி.] "கொண்டதாளுறி கோலக்கொடுமழு" என்று இடையர்க்கும் மழு ஆயுதம்; ஆயுதஸாம்யத்தாலே இவனையும் க்ருஷ்ணனோடொக்க அங்கீகரிக்கிறார். ["தெய்வாய மறமன்னர்" இத்யாதி.] * திருக்குலத்தில் பிறந்தோர்க்கோ த்ருப்திபண்ணலாவது, எங்களுக்கு த்ருப்திபண்ணலாகாதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம் முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலையையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ... ...

அ. ஏழாம்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. கீழ்ப்பாட்டிலே "என்நாவகம் பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்" என்றது அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னுமிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குரித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகரத்வஜத்தை
பொறித்த— நட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல்— பாண்ட்யவம்சத் தரசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுமிகுந்திருப்பதாய்
சே— செவ்விதா யிருந்துள்ள
அடி— திருவடிகளை
என் சென்னியின்மேல்—என் தலையின்மேலே
பொறித்தாய் என்று— அலங்கரித்தவனே! என்றும்
மருப்பு ஒசித்தாய் என்று— குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று-நிரஸித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்குணங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே
உரு பொலிந்த— தழும்பேறின
நாவினேனை— நாக்கையுடைய என்னை
உனக்கு— உனக்கு
உரித்து ஆக்கினையே— உரியனும்படி செய்தாயே!— என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. பருப்பதமித்யாதி. பாண்ட்யவம்சத்துக்கு நிர்வாஹகனாயிருப்பானொருராஜா தானிருந்த தேசத்தில்நின்றும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசெய்த்து வன்னியமறுத்துத் தனக்குந் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மஹாமேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாந் தோற்றும்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான். (க) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, பரமபதம் கலவிருக்கையான ஈச்வரன் இங்குநின்று மிவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பாவக்காட்டையும் சிய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாதவிலச்சினை வைத்தபடிக்கு த்ர்ஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதிபாதி வழி வருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தானாய்த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே. அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்விஜயத்துக்கு அடையாளமிடுவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும் ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்துப் பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பரமபதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த ப்ரகார மிருக்கிறபடி. " விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன் - நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளன " என்னக்கடவதிறே.

திருப்பொலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேட்டே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஐச்வர்யசிஹ்நங்களையுடைத்தான திருவடிகள். * கதாபுரவில் சொல்லுகிறபடியே * பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாங்கிதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, " அமரர்சென்னிப்பூ " என்றும் " வானவருச்சிவைத்த பெருமணி " என்றும் நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையலங்காரமான பொன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை என்தலையிலே அலங்கரித்தாய். ["நீள்கழல்சென்னிபொருமே"] பொருமே- பொருந்துமே; கொக்கிவாயும் படுகண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிக்கும் என்தோல்விக்கு மடையாளம்- ஸ்வாதந்த்ர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க்குகப்பிறே; (உ) " [illegible] " என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பிறே. இதுதான் தானுமவனு மறிந்தவளவுபோராது; " மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் " என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாநி யில்லையென்றிருக்கிலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாநியானாற்போலே, புறம்புள்ளாருமறிய சேஷபூதனாகவேணும். பெருமாளும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து " நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகையிலும், உன்னை 'ஸ்வதந்த்ரன்' என்றவர்கள்முன்னே உன்பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்றுப்போகப்பார் " என்று திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்தாரிறே. " என்தலைமிசையாய் "என்கிறதை. பொறித்தாய். கர்மபாரதந்த்ர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாகப் பொறித்த பொறி.

(க) " புரூரவஸ:தச்ச்ரீமாந் இந்த்ரத்யும் நோமஹாபல:! தஸ்யபுத்ரோமஹாபாகோமலயாசலகேதுமாந் ।। ஸவிஜித்யநர்பாந் ஸர்வாந்மேரோர் தக்ஷிணபார்ச்வகாந் । மேரௌ ஸ்வநாமசிஹ்நௌசலிகித்வாநர்பஸ்த்தம: " (உ) "ராஜ்ந்"

மருப்பொசித்தாய். தோற்றீரே யென்றாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார். "ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப விராமன் திருநாமம" என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய வீரவாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதிநிரஸநம் பண்ணினபடி. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று. மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்சொல்லி. உருப்பொலிந்த நாவினேனை. செவ்வாய்க்கிழமையை "மங்களவாரம்" என்னுமாபோலே, விபரீத லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலிக்கை-தழும்பேறுகை. "நாத்தழும்பெழ நாரணாவென்றழைத்து" என்னக்கடவதிறே. உனக்குத் தாக்கினையே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். அத்வேஷந்தொடங்கி பரபக்தியளவாக இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பரஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, விரோதியை அசல்பிளந்தேறிட்டு மாநஸ ஸம்ச்லேஷமாத்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ச்லேஷமாம்படி பண்ணினானென்றார்-கீழ்; ஸத்தையே பிடித்து பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்களன்றோ என்றும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்றும், அவர்களேற்றமும், இவர் தண்மையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அநுபவித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்- இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்களசும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன் நேமிநெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய
நெடியவனே — ஸர்வாதிகனானவனே
எம்பிரான் — எனக்கு உபகாரகனானவனே!
அனந்தன்பாலும் — திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்
கருடன்பாலும் — பெரியதிருவடியிடத்திலும்
ஐது நொய்தாக வைத்து — ஸ்நேஹத்தை அல்பமாக வைத்து
என்மனம் தன் உள்ளே — என் மநஸ்ஸினுள்ளே
வந்து — நிர்ஹேதுகமாய் வந்து
வைகி — பொருந்தி நின்று
வாழச் செய்தாய் — என்னை வாழ்வித்தருளினாய்;
(இப்படிப்பட்ட உன்னை,)
என் உள்ளே — என் மநஸ்ஸிலே
நினைந்து நின்று — நினைத்து நின்று
நெக்கு — நெஞ்சுசிதிலமாய்
கண்கள் — கண்களிலே
அசும்பு ஒழுக — அசறுபாயும்படி
நினைந்து இருந்தே — நீபண்ணின உபகார பரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே
சிரமம் — என் இளைப்பெல்லாம்
தீர்ந்தேன் — தீரப்பெற்றேன்.

வ்யா. அனந்தனித்யாதி. த்ரிபாத்விபூதியி லுள்ளாரெல்லாருமொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சியத்தி னினிமையாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமிறே; இப்படிக் கொத்த விவர்கள் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தை அத்யல்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கி றது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு * சென்றால் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின் றால் மரவடியாகைக்கும், மணிவிளக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வாஹநமாகைக்கும், சேவிடுகைக்குப் பெரியபிராட் டியாரும் வேணுமிறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதா னிவர்க்குறுப்பானால் மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதர விஷயத்திலே மண்டினவென்மநஸ்ஸிலே. வந்து. அஹேதுகமாக வந்து. வைகி. அவஸரித்து; பொருந்தி யென்னவுமாம். "வந்தா யென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய்" "போயறியாய்" என்றிறே கூடுபவது. வாழ. "அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து" என்றது ப்ரதம விவாஹத்து க்குச் செங்கற் சீரைகட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவா ஹத்திலேயிறே போக்யமுள்ளது. வாழச்செய்தா யெம்பிரான். என்னுயன் செய்தபடியென்!. எம்பிரான். இவர் தண்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்விபூதியி லுள் ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். "கருளப்புட்கொடிசக்கரம்- அடிமைகொண்டாய்" என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம் ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தேனுள்ளே நின்று. இவர் ப்ராயச்சித்த குடிபோலே, அவர்களேற்றத்தை யும், தம்முடைய தண்மையையும்; நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதாதி சயத்தையும், இவர் தண்மை பாராதே;இவர்நெஞ்சில் புகுந்தபடியையும் நினைத்து, என் னிலே நினைத்துநின்று. நெக்கு. "நினைதோறும் - நெஞ்சிடிந்துருகும்" என்கிறபடியே, நெஞ்சு சிதிலமாய். கண்கள் அசும்பொழுக. உள்ளுருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுக - அசறுபாய.

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அநுஸந்தித் திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். ஓடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறி னேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராநிற்க, காதாசித்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டிருப்பர்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள்பண்ணும் ப்ராதிகூல்ய பரம் பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வகமான ஓராநுகூல்யைகதேச த்தைக் கொண்டு, முன்பு பண்ணினவற்றைப் பொறுத்துரக்ஷிக்கும் ஈச்வரன் என்றநுஸந் தித்து, அவ்விழவு தீர்ந்தேன் - நெஞ்சாறல் கெட்டேன். நேமிநெடியவனே. இவர்தாம்பற் றிற்று நிர்விசேஷ வஸ்துவையன்றே. நெடியவனே. கையும் திருவாழியுமான வழகுக்கு எல்லைகாண வொண்ணாதவனே. * நிமிர் சுடராழி நெடுமாலிறே - * அமுதிலுமாற்றவினி

யன். விரோதியற்ற பின்பு அழகுக்குடலிறே திருவாழி. நெடியவன். ஆழ்வார்பக்கல் ப்ரேமம் விஞ்சந்தபடி யென்றுமாம். ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. பனிக்கடலித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - "அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலும்" என்று - தன்னை புஜிக்கைக்கு போக்தாக்கள் ஒருவிபூதியாக வுண்டாயிருக்கக் கிடீர் அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகஸ்தாநங்கள் பலவுமுண்டா யிருக்கக்கிடீர் அவற்றை உபேக்ஷித்து என்நெஞ்சை போகஸ்தாநமாகக் கொண்டபடி யென்கிறார்.

மூ.—பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தென்
மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளநம்பீ
தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்
றுனக்கிடமாயிருக்கவென்னை யுனக்குரித்தாக்கினையே. கூ.

பதவுரை.

பனி— குளிர்ச்சியே ஸ்வபாவமான
கடலில்— திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகோளை— பள்ளிகொள்ளுதலை
பழகவிட்டு— மறந்துவிட்டு
ஓடிவந்து— அங்கு நின்றும் ஓடிவந்து
என்— என்னுடைய
மனம் கடலில்— மநஸ்ஸாகிற கடலிலே
வாழவல்ல— வாழவல்லவனாய்
மாயம்— ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாய்
மணாளன்— பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய்
நம்பீ— குணபூர்ணனானவனே!
தனி கடல்'-அத்விதீயமான திருப்பாற்கடல்'
தனி சுடர்— 'அத்விதீயமான ஆதித்ய மண்டலம்'
தனி உலகு— 'அத்விதீயமான பரமபதம்'
என்று என்று — என்றிப்புடைகளிலே சொல்லுகிறதேசங்கள்
உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க— உனக்கு வாஸஸ்தாநமாயிருக்க
என்னை— என்னை
உனக்கு— உனக்கு
உரித்து ஆக்கினையே— சேஷமாக்கிக் கொண்டாயே என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. ஸகலதாபஹரமான கடல். ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்ரய தப்தரானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்திக்கப்போமென்கை. சீதளஸ்வபாவமானகடல். "பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனை" என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி. ஸம்பந்தமடியான வாத்ஸல்யம். பள்ளிகோளை. பள்ளிகொண்டபடி யென்னுமித்தனை, பாசுரமிடப் போகாது. "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்றும், "ஏரார்கோலந் திகழக்கிடந்தாய்" என்றும் சொல்லுமித்தனையிறே. "நாளும் வாய்க்க" என்கிறபாட்டில் ஒரு போலிசொல்லுமித்தனையிறே. இவர்தாமும் "வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல்" என்று - ஆசைப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தானாய்த்து. பழகவிட்டு. அங்குண்டான ஆசையை கோரக மறந்துவிட்டு.

ஓடிவந்து. காதக்குதிரை கட்டியாய்த்து வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழவல்ல. அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர் கெட்டிருக்கும். அது ஊற்றுமாறிலும் இது ஊற்று மாறாது பனிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. [" பரவைத்திரை பலமோத " இத்யாதி.] இக்கடலைக் கண்டவாறே பனிக்கடல் காட்டுத்தீபோலொத்தது. வாழவல்ல. செருக்கான ராஜாக்கள் பழைய படைவீட்டை விட்டு, தாங்களே காடுசெய்த்துச் சமைத்த படைவீட்டிலேயிறே ஆதரத்தோடேயிருப்பது. ஸாதக தசைபோலன்றிறே போகதசை. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு * யோகநித்திரை சிந்தை செய்கைக்கிறே. மனக்கடலில் வாழவல்ல. " வாழவல்ல வாசுதேவா. " அக்கடலிடமெங்கும் வாழ்ச்சியிறே. கீழிற்பாட்டிலே, " வாழச்செய்தாய் " என்று - ஆழ்வாரை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வுகண்டு தான் வாழுகிறபடி. மாயமணாளநம்பீ. இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பிறே, குணங்களும், திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

தனிக்கடலே. அத்விதீயமான கடலே. * குறைவில் கடங்கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்தகமான விடமிறே. * உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க போகணையுங் கடலிறே. தனிச்சுடரே. " வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி " என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக்கீடான குலகுருவாகையாலே வந்த அத்விதீயத்வம். தனியுலகே. " ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே " என்று - ஒருநாடாக ஒருமிதுனத்துக்கு சேஷமாகையால் வந்த அத்விதீயத்வம், " நலமந்தமில்லதோர் நாடு, " என்றென்றுனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை. (க) " அமர்யாதஃ. " உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்தாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் .-- உனக்குரித் தாக்கினையே என்றார். ... ... க.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தடவரையித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - உகந்தருளின நிலங்களோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினானென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவளநெடுங்கொடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௰.

பதவுரை.

தட— பாப்பையுடைத்தான	மிளிர்ந்து மின்னும்— தேஜஸ்ஸாலே மிகவும் விளங்காநிற்பதாய்
வரைவாய்— மலயபர்வதத்திலே	

(க) " அம்ர்யாதஃ "

தவளம்— வெளுத்த
நெடு— பெரிய
கொடிபோல் — கொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமாபோலே
சுடர் ஒளி ஆய்— நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய்
என் நெஞ்சின் உள்ளே — என் ஹ்ருதய கமலத்திலே
தோன்றும்— தோன்றாநிற்கிற [வனே!
சோதிநம்பீ— தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனான
வடதடமும்— வடதிசையிலுள்ள திருப்பாற்கடலும்
வைகுந்தமும்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்
மதிள்— மதிளால் சூழப்பட்ட
துவராவதியும்— ஸ்ரீத்வாரகையுமாகிற
இடவகைகள்— இப்படிப்பொருந்த இடங்களையெல்லாம்
இகழ்ந்திட்டு— உபேக்ஷித்துவிட்டு
இடவகை— இவ்விடங்களில் பண்ணும் ஆதாரங்களையெல்லாம்
என்பால்— என்பக்கலிலே
கொண்டனையே — பண்ணியருளினாயே!
என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னும் தவளநெடுங்கொடிப் போல். பரப்பையுடைத்தான மலையிலே ப்ரகாசமுமாய், தேஜஸ்ஸாலே விளங்காநிற்பதுமாய், பரிசுத்தமுமான பெரியகொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமா போலே, பெரிய பர்வத சிகரத்திலே அதி தவளமாய் மிளிருகிற பெரிய கொடி போலே. மிளிருகை - திகழுகை. சுடரொளியாய். நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய். நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும். ஹ்ருதயகமலத்திலுள்ளே தோன்றா நிற்கும். சோதிநம்பீ. தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனானவனே. சுடர் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம். ஒளி - திவ்யமங்கள விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். நம்பீ, குறைவற்றிருக்கிறபடி. "என்" என்று - இவையெல்லாம் தமக்கு ப்ரகாசித்தபடி. தம்முடைய திருவுள்ளத்தே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே ப்ரகாசித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனியிலே புகருண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. ["சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்" இத்யாதி.] இவர் சாமத்திலே இப்படி அருளிச் செய்கையாலே அநுபவித்த க்ர்ஷ்ணவிஷயம் உள்ளே பூரித்தபடி.

வடதடமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும், (க) * ஸதாபச்யந்தி யென்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரணயிநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். இடவகைகளிகழ்ந்திட்டே. இப்படிக் கொத்த விடங்களையெல்லாம், "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும்புல்" என்கிற படியே உபேக்ஷித்து. என்பாலிடவகை கொண்டனையே. இவற்றில் பண்ணும் ஆதாரங்களெல்லாவற்றையும் என்பக்கலிலே பண்ணினாயே!. "உனக்குரித்தாக்கினையே" "என் பாலிடவகை கொண்டனையே" என்று இப்படி செய்தாயே என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிட, இவரையெடுத்து மடியிலேவைத்துத் தானும் ஆச்வஸ்தனானபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று, நம்மாழ்வாருக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறந்த அபிநிவேசமெல்லாம், இப்பெரியாழ்வார் பக்கலிலே ஈச்வரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி. தனிக்கடலே. ஈச்வரனுடைய * முனியே நான்முகன். "வடதடமும்" இத்யாதி. ... ... ௧.

(க) "ஸதாபச்யந்தி"

அ. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த. நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அதிகரித்தார்க்கு பலம், தம்மைப்போலே அநந்யார்ஹ சேஷபூதராகப் பெறுவர்களென்கிறார்.

மூ.—வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுதத்தினைச்
சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கள்— வைதிகருடைய
குலத்து— குலத்திலே
உதித்த— திருவவதரித்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வாருடைய
மனத்தே— மநஸ்ஸிலே
கோயில் கொண்ட — திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலனை— கோபகுமாரனைப்
கொழு— செவ்விபெற்றதாய்
குளிர்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணனை— திருநிறத்தையுடையவனைப்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
ஏற்றை— தலைவனானவனைப்
அமரர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோவை— ஸ்வாமியானவனைப்
அந்தணர்தம்— ஸநகாதி ப்ரஹ்மர்ஷிகளுக்கு
அமுதத்தினை— நிரதிசயபோக்யனாயுள்ளவனை
பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்
சாயை போல— நிழலைப் போலே
அணுக்கர்கள் — அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கள். உதயகிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே யாய்த்து இக்குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேவலம் அந்தகாரத்தையிறே போக்குவது; "தனிச்சுடரே" என்று அவ்வாதித்யனுமிங்கேயாகையாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கி, ஹ்ருதய கமலத்தை அலர்த்தும் ஆதித்யனாய்த்து இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. விஷ்ணுசித்தரென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹ்ருதயத்திலே, விஷ்ணுசித்தர் என்று நிரூபகமாய், அவனை விடாமை அநுஷ்டாந பர்யந்தமானபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணன், தான்பிறந்த படியையும் வளர்ந்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. வால்மீகிபகவான்பாட, குசலவர்களைக்கொண்டு கேட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகன் கேட்டபடி. "வைகுந்தங் கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தன்" என்னுமாபோலேயன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

"திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே யெனதுடலே" என்றும், "திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையும்" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களோடொக்கவிறே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. "நன்கென்னுடலங்கைவிடான்" "நங்கள் குன்றங்கைவிடான்;" எதுக்காக?; * நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த... நலிகைக்காக. உடலங் கைவிடாதது எதுக்காக?; திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியன்றிக்கே, "இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்கிறபடியே, அவற்றை உபேக்ஷித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகையாகக் கொண்டது. க்ருஷ்ணன்கோயில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளமாய்த்து. ஆகையாலிறே "மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்றது. உள்ளிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை உடனிருப்பார்க்குத் தெரியுமிறே.

கோவலனை. தாழ்ந்த குலத்திலே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு ஸுலபனானாற்போலே பார்த்து இவர்க்கு ஸுலபனானபடி. கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை. "இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பாய்த்து - குளிர்ந்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேனி. முகில்வண்ணனை. இவர்க்குப் பண்ணின ஔதார்யமென்னவுமாம். இவரீடுபட்ட வடிவழகென்னவுமாம். ஆயரேற்றை. "இடையரோடே கலந்து பரிமாறப்பெற்றோம்" என்கிற திருவுள்ளத்தில்ப்ரீதியால் வந்த செருக்கோடே யிருக்குமாபோலே பார்த்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுரப்பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செருக்கும். "செங்கனிவா யெங்களாயர் தேவே." அமரர்கோவை. அநுபவம் மாறில் முடியும்படியான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. "அயர்வறுமமரர்களதிபதி." அந்தணர்தமமுதத்தினை. * தெளிவிசும்பிலே நடக்கிற அநுபவம் இவ்விபூதியிலே நடக்கும்படியிருக்கிற ஸநகாதிகளுக்கு நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கிறவனை. "பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்னக்கடவதிறே. "வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை."

சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே. எம்பாரைச்சிலர், "இப்பதத்துக்குப் பொருளென்?" என்றுகேட்க; "நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கள்கேட்ட வர்த்தம்போராதென்ன வொண்ணாது, இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணுதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேற வெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்" என்று உடையவர் திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக்கொண்டு, "இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதோ" என்று, "பாடவல்லார் - சாயைபோல - தாமுமணுக்கர்களே" என்றருளிச்செய்தார்.

"தாமும்" என்கைக்கடி - அவர்களேற்றத்தை நினைத்து. அதாவது ப்ரயோஜநாந்தரங்களையும், உபாயாந்தரங்களையும் கணிசித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தத்காலத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம். இப்படிக்கொத்த தன்மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபடிகாலில்லை யென்னுமிடத்தை "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே. பாடுகையாவது "உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்கை. சாயைபோலவென்றது - புருஷனுடைய சாயை அவன்புக்கவிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டவிடத்தே புறப்பட்டு ப்ரவர்த்தி நிவர்த்தி அவனிட்ட வழக்காமாப்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு ப்ரவர்த்தி நிவர்த்திகளின்றிக்கே ஈச்வரனுக்கு அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள். "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாறுமாகப் பெறுவர்கள். அடிதாறு - திருவடிகளில் ரேகைகள். சாயைபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர்த்தி. "குளிரப்பாடவல்லார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ... ... கக.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

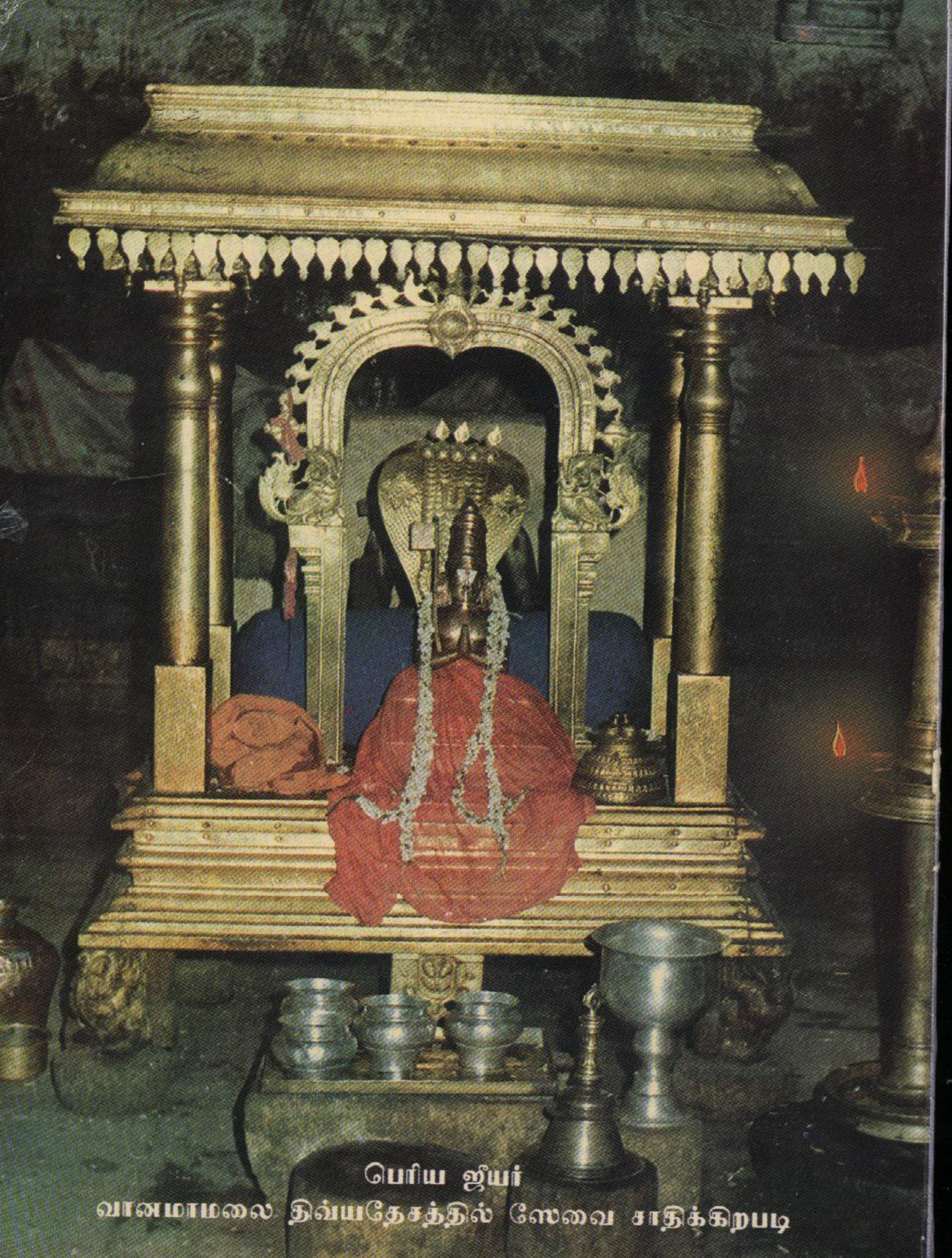
அடிவரவு.—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் பொன்னுன் பருப்பனந்தன் பனி தடவரை வேயர் மார்கழி.

ஆக திருமொழி - சஉ - க்கு, பாட்டு - சஎக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

தமிழ் இலக்கம் — அட்டவணை

தமிழ்	க	உ	௩	ச	ரு	சு	எ	அ	கூ	க0
ஆங்கிலம்	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
தமிழ்	கக	கஉ	க௩	கச	கரு	கசு	கஎ	கஅ	ககூ	உ0
ஆங்கிலம்	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
தமிழ்			௩0	ச0	ரு0	சு0	எ0	அ0	கூ0	க00
ஆங்கிலம்			30	40	50	60	70	80	90	100
தமிழ்		உ00	௩00	ச00	ரு00	சு00	எ00	அ00	கூ00	க000
ஆங்கிலம்		200	300	400	500	600	700	800	900	1000

பெரிய ஜீயர்
வானமாமலை திவ்யதேசத்தில் ஸேவை சாதிக்கிறபடி